

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

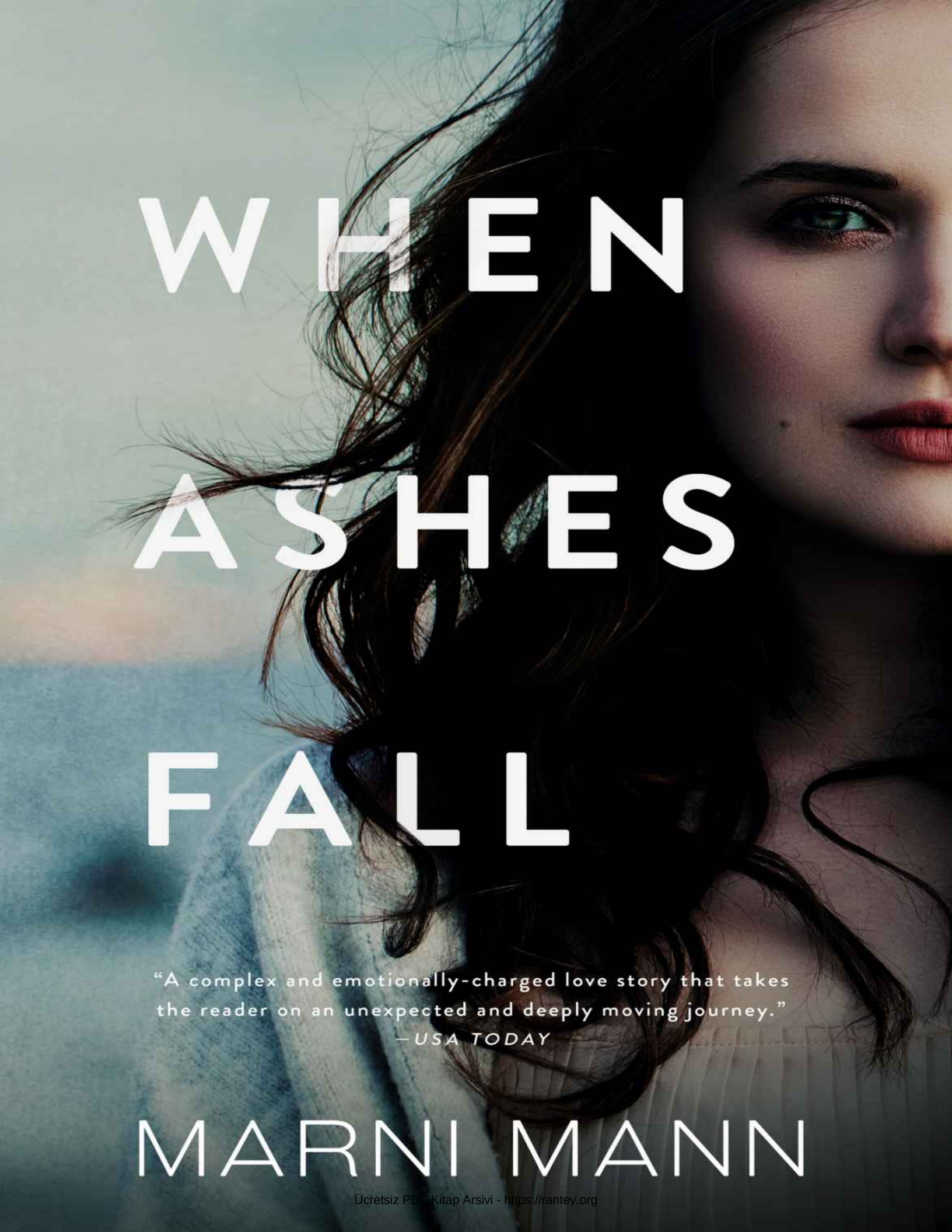
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



WHEN ASHES FALL

“A complex and emotionally-charged love story that takes the reader on an unexpected and deeply moving journey.”

—USA TODAY

MARNI MANN



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

WHEN

ASHES

FALL

MARNI MANN

KÜLLER DÜŞTÜĞÜNDE İÇİN ÖVGÜ

"**Nefes kesici güzellikte** ve derinden etkileyen bir hikâye. Küller Düşerken son kelimesine kadar **duygularıma sahip çıktı.**" -Jodi Ellen Malpas, *New York Times*'ın *En Çok Satan 1 Numaralı Yazarı*

"Tamamen içine çekildim ve böylesine **zekice** bir **hikayeyi** kışkandım! Bu kitabı elinizden bırakamayacaksınız. Marni, okuyucuları her bir **ruhu sürükleyici** sayfa için çaresiz bırakacak..." -Rachel Van Dyken, *1 Numaralı New York Times Çok Satan Yazarı*

"Arada bir o **nadir kitaba** rastlarız. Okumak ve hissetmek için neden bu kadar güçlü bir istek duyduğumuzu bize hatırlatan bir kitap. *Küller Düştüğünde* işte o kitaplardan biri! **Okuyun, yaşayın, değerini bilin.** " - *TotallyBooked Blog*

"*Küller Düştüğünde* ilk sayfadan itibaren **beni içine çekti.** Hikayenin katmanları ve karakterler **çok güzel bir** şekilde ortaya çıkıyor ve sonuç hayal edebileceğimden çok daha fazlası. **Kalbinizi** kıracak ve tekrar bir araya getirecek. " - *Sarah, Frolic Media*

"Dürüstçe söyleyebilirim ki bu kitap onun bugüne kadarki **en iyi çalışması!**" -Ratula, *Bookgasms Kitap Blogu*

İÇİNDEKİLER

[Çalma](#)

[Listesi](#)

[Bölüm I](#)

1. [Alix](#)
2. [Dylan](#)
3. [Alix](#)
4. [Alix](#)
5. [Dylan](#)
6. [Alix](#)
7. [Dylan](#)
8. [Alix](#)
9. [Dylan](#)
10. [Alix](#)
11. [Alix](#)
12. [Dylan](#)
13. [Alix](#)
14. [Dylan](#)
15. [Alix](#)
16. [Alix](#)
17. [Dylan](#)
18. [Alix](#)
19. [Alix](#)
20. [Dylan](#)
21. [Alix](#)
22. [Alix](#)
23. [Dylan](#)
24. [Alix](#)
25. [Alix](#)
26. [Alix](#)

27. [Smith](#)
28. [Alix](#)
29. [Dylan](#)
30. [Alix](#)
31. [Alix](#)
32. [Smith](#)
33. [Alix](#)

Bölüm II

34. [Dylan](#)
35. [Alix](#)
36. [Smith](#)
37. [Alix](#)
38. [Smith](#)
39. [Dylan](#)
40. [Alix](#)
41. [Smith](#)
42. [Alix](#)
43. [Smith](#)
44. [Alix](#)
45. [Smith](#)
46. [Alix](#)
47. [Dylan](#)
48. [Smith](#)
49. [Alix](#)
50. [Dylan](#)
51. [Alix](#)
52. [Alix](#)
53. [Smith](#)
54. [Dylan](#)
55. [Alix](#)
56. [Smith](#)

Sonsöz Yazarın

Notu

Teşekkür

[Spoiler Grubu](#)

[Haber Bülteni](#)

[Marni'nin](#)

[Midnighters'ı Yazar](#)

[Hakkında Ayrıca](#)

yazan: [Marni Mann](#)

[Anılar Masal Değildir'e Kısa Bakış Bir The](#)

[Unblocked Collection'a Kısa Bir Bakış](#)

Copyright © 2018 by Marni Mann
Tüm hakları saklıdır.

Web sitemi ziyaret edin:
www.MarniSMann.com Kapak Tasarımcısı:
Letitia Hasser, R.B.A Tasarımları
Editör: Jovana Shirley, Unforeseen Editing, www.unforeseenediting.com
Düzeltilen: Judy Zweifel, Judy's Proofreading ve Kaitie Reister Tanıtım
Yazısı: Melissa Mann

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ISBN-13: 978-1790378418

*Irving ve Honey için.
Bana Boston'ı verdiğin için teşekkür ederim.
Onu ikiniz kadar yakın tutuyorum.*

OYUN LİSTESİ

"Like a River Runs"-*Bleachers, Sia*
"Only If for a Night"-*Florence+ The Machine*
"Like That"-*Bea Miller*
"Seninle Daha İyi"-*Michl*
"Nevermind"-*Dennis Lloyd*
"Büyük Tanrı"-*Florence+ The Machine*
"Arsonist's Lullabye"-*Hozier* "Love
into the Light"-*Kesha*

BİRİNCİ BÖLÜM

*Her zaman müzik duydum. Ritimler, sözler. Bir şarkıyı kafamda
çalmaya başlamadan önce sadece bir kez dinlemem gerekiyordu.
Bir gün ... müzik durdu.*

BİR
ALIX
MEVCUT GÜN

"DOKUZ-BİR-BİR, ACIL DURUMUNUZ NEDİR?" Telefona dedim ki kulaklıkla bilgisayar ekranına bakıyordum.

Yanıt beklerken derin bir nefes aldım ve parmaklarımı klavyenin üzerinde dinlendirdim, başparmağım boşluk çubuğuna hafifçe dokundu ama gerçekten basacak kadar sert değildi. Vücudum gerildi. Ayak parmaklarımın uçları ayakkabılarımın altına değdi.

Bu bir ritüeldi.

Her çağrıya cevap verdiğimde tekrarladığım bir şey.

"Halk Bahçesi'ndeyim," dedi kadın. "Az önce bir adam banklardan birinden düştü. Yerde yatıyor ve çığlık atıyor. Muhtemelen arka planda onu duyabilirsiniz. Kolunu falan incitmiş gibi görünüyor."

Tarifini değerlendirdiğimde göğsüm gevşedi.

İçimde tuttuğum hava yavaşça dudaklarıma doğru yol aldı.

Tıkırtılar kesildi.

"Adın ne senin?" diye sordum.

"Buna neden ihtiyacın var?"

"Kayıtlarımız için ve ayrıca size nasıl hitap edeceğimi bilmem için."

"Size soyadımı vermek konusunda rahat değilim ama ilk adım Rachel."

"Rachel," tekrarladım sisteme girerken, "adamın adını biliyor musun?"

"Onu tanımıyorum. Sadece erkek arkadaşımın oradan geçiyordum ve olanları gördüm."

"Ona yaklaşıp iyi olup olmadığını sorabiliyor musunuz?"

"Bakın, sadece nezaketen arıyorum. Gidip adamı değerlendirecek vaktim yok."

Ben cevap veremedi Rachel telefonu kapattı.

Notlarımı yazmayı bitirdim ve acil müdahale ekibini Halk Bahçesi'ne gönderdim. Daha itfaiye binasından çıkmadan, adamın kırık bir kol, omuz ya da kafa travmasından muzdarip olabileceğini ve başka hiçbir belirti rapor edilmediğini biliyorlardı.

Tüm kodlamaları bitirdikten sonra oturumu kapattım ve kulaklığı çıkardım. Sonra alt çekmecedan çantamı çıkardım ve cep telefonumu almak için içine uzandım. Rose'un son mesajını buldum ve yazmaya başladım.

Ben: Bunu yapamayacağım. Çok yorgunum.

Rose: Eğer , evine kadar yürüyeceğim ve kışını sürükleyerek dışarı çıkaracağım. Seçim senin.

: Şimdi işten çıkıyorum. 15 dakika sonra görüşürüz.

Rose: Dışarıda bir masa ayarladım, tam ön tarafta. Beni kaçıramazsın.

Telefonu çantama geri koydum ve masadan kalkarak çağrı merkezine doğru ilerledim. Burası Boston'un her bölgesi için acil ve acil olmayan çağrılarının çoğunun cevaplandığı yerd. Sekiz saatlik vardiyalar halinde çalıştığımız ve günde binden fazla çağrıya cevap verdiğimiz yerd.

Yarın da aynı ritüeli gerçekleştirecek diye merak ettim. Ya da farklı bir tane.

Ya da belki hiç olmazdı.

Marla'nın ofisinin önünden geçerken "Alix" sesini duyunca bu düşüncem yarıda kesildi.

İsteksizce durdum ve geri döndüm, kapısının önüne gelene kadar geri gittim. "Hey," dedim, sandalyesinden kalkarken gülümsemesini izledim.

Marla bir memurdu ve şehirde çalıştığım altı yıl boyunca bu departmanı denetlemişti. Onunla ilk işe alındığımda EMT acemi akademisindeyken tanışmıştım.

Kollarını omuzlarıma doladı ve bana sarıldı. "Umarım bugün her şey yolunda gitmiştir."

Gözlerimi kapattım ve iç çektiğimi duymadığından emin oldum. İstemediğim şey buydu.

Bugün erken saatlerde çağrı merkezine girdiğimde iş arkadaşlarımdan gelen ekstra büyük gülümsemelerle birlikte.

Ve masama bırakılan, vardiyamdan önce açtığım kart.

Öğle yemeği davetini de geri çevirmiştim.

Bunların hepsi gerçekten gereksizdi.

Ve çok fazla.

Yapılacak en doğru şey olduğu için sırtını sıktım ve "Evet, bugün iyi geçti" dedim. Sonra hemen geri çekildim.

"Yarın görüşür müyüz?"

"Elbette."

Yarın farklı hissedip hissetmeyeceğimi merak ettim.

Polis merkezine doğru ilerlerken bunu düşündüm. Bu bina, birçoğuyla tanıştığım çalışanlarla çok meşguldü.

Belki de yakın. Beni , yürümeyi bırakmamı isterlerdi. Konuşmak isterlerdi.

Bazıları bana sarılmak bile isteyebilir.

Herhangi bir temastan kaçınmak için telefonumu çıkarıp kulağıma götürdüm ve ciddi bir konuşma yapıyormuş gibi davrandım. Aynı zamanda, geçtiğim her odanın sol tarafında kaldım ve yüzümü aşağıda tuttum.

Fark edilmemek için yapabileceğim her şey buydu.

Tek kelime etmek zorunda kalmadan binanın önünden çıkıp Ruggles istasyonuna doğru yürümeye devam ettiğimde ve kapı kapanmadan önce aceleyle trene bindiğimde rahatlamıştım.

İki durak.

Back Bay istasyonu bu kadar uzaktaydı.

Yolculuk sırasında kolumu metal direğe doladım ve uygulamalarımın birinde gezindim. Back Bay istasyonu hoparlörlerden anons edilmeden önce sadece birkaç durum güncellemesi okuyabildim.

Dışarı çıktıktan sonra restorana varana kadar Dartmouth Caddesi'nde ilerledim. Rose tam ön taraftaydı, tıpkı mesajında söylediği gibi. İki kadeh kırmızı şarap ve üzerinde şarküteri tabağı olan küçük, yuvarlak bir masadaydı.

"Hiii," dedi yaklaştığımda ve ulaştığım anda bana sarıldı.

Onu.

Ben .

Burada olmamın sebeplerinden biri de buydu.

Hatta ona olabildiğince sıkı sarıldım.

Rose ve ben Northeastern'deki ilk yılımızda oda arkadaşı olarak atanmıştık. Güney Maine'den gelen, kolaylıkla onur listesine giren ve sağlık hizmetlerinde çalışmak isteyen utangaç bir kızdım. Parti konusunda da son derece deneyimsizdim. Rose Güney Boston'luydu. Üniversiteye içki konusunda yüksek lisans derecesiyle gelmişti ve ertesi sabah rujunu bile bulaştırmadan kusabiliyordu.

Birbirimize tamamen zıttık.

Ve yıllar içinde ikimiz de çok değişmiş olmamıza rağmen, hâlâ her zamankinden daha yakındık.

"Merhaba," diye fısıldadım.

Bana o kadar sıkı sarılmıştı ki nefes almakta zorlanıyordum. "İptal etmediğin için teşekkürler."

"Denedim," diye itiraf ettim.

"Biliyorsun, bu gece gerçekten gelmek istemeseydin seni zorlamazdım."

"Biliyorum."

Masanın diğer tarafına geçtim ve onun karşısına oturdum. Çantamı sandalyenin köşesine astıktan sonra şarap bardağını kaldırdım, onunkine dayadım ve bir yudum aldım.

Pinot noir.

Neye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

"Anlara," dedi ben yutkunurken. Rose onları kutlamaya inanırdı.

Her zaman.

Ve ona göre bugün de onlardan

biriydi. "Anlara," diye tekrarladım.

Bardağından bir yudum aldı ve sonra kollarını masanın üzerinde kavuşturup daha da yaklaştı. "Bana gününüzle ilgili her şeyi anlatın. Her ayrıntıyı duymak istiyorum."

Bu sorunun geleceğini biliyordum. İptal etmek istememin bir nedeni de buydu. "Uyandım, koşuya çıktım, işe gittim ve şimdi de seninle buluşuyorum. Anlatacak başka bir şey yok."

"Alix..."

Adımı azarlayıcı bir şekilde söylemedi.

Sanki bu konuda konuşmam için beni cesaretlendiriyormuş gibi söyledi. Çünkü Rose hep içimi dökmeye ihtiyacım olduğunu düşünmüştü.

"İş iyiydi," dedim. "Dürüst olmak gerekirse tüm vardiya oldukça olaysız geçti ve çoğunlukla Boston'da şok edici derecede güvenli bir gündü."

Yüzü rahatlamaya başladı.

Ne kadar gergin görüldüğünü kesinlikle gözden kaçırmamıştım. "Ve güneşli bir gündü," dedi.

Başımı salladım. "Bunun için minnettarım." Konuyu değiştirmesi için onu yeterince tatmin ettiğimi umarak bir yudum daha aldım.

"Haberlerim var."

İstedikimi elde ettiğim için rahatlamış bir şekilde uzandım ve bir küp peynir ile bir dilim jambon aldım. "Oh, öyle mi? Ne tür haberler var?"

"Ben bir adam seçtim."

"Ne?" dedim. Ağzımdaki lokmayı çiğneyerek söyledim. "Senin zaten bir erkeğin var, neden başka bir erkek arıyorsun ki?"

"O benim için değil. O senin için." Başımı salladım. "Ah, hayır."

"Biliyorsun, seni ofisimdeki sanat yönetmenlerinden biriyle tanıştırmak için can atıyordum ve şimdi nihayet zamanı geldi. Bana verdiğin sözü unuttuğumu sanma."

Üç ay bir hafta önce Rose beni ayarlayıp sormuştu. Ona üç ay içinde düşünebileceğimi söyledim.

Geçen hafta bana sormamakla akıllılık etmişti.

Şimdi sorması daha da akıllıcaydı.

Elimde tuttuğumu fark etmediğim neredeyse boş bardağı yere bıraktım.

Tam cevap verecekken, "Senden o adamla ciddi bir ilişki kurmanı istemiyorum. Sadece onunla akşam yemeği için buluşmanı istiyorum. Şu anda yaptığımız şeyin aynısını. Eğer kimya tutarsa, peşinden git. Olmazsa, en azından denemiş olursun."

"Beni gerçekten atmak , değil mi?" "Bu kötü bir şey mi?"

Ağzımı açtım ve sonra hemen kapattım. Ağzımdan unutamayacağım bir şey dökülmeden önce ne söyleyeceğimi düşünmem gerekiyordu. "Hayır, sanırım öyle değil."

"Güzel." Sırıttı. "O zaman seni yatağa atmama izin ver."

Sanat yönetmeniyle buluşmaya gerçekten gidip gitmeyeceğimi bilmiyordum. Ama Rose'un konuşmalarından birinden kaçınmak için gülümsedim ve "Sabırsızlanıyorum" derken ses tonumun ikna edici olduğundan emin oldum.

İki

DYLAN

ÜÇ YIL İKİ AY ÖNCE

Alix Rayne'i ilk gördüğümde, yemek yediğim restorana doğru yürüyordu. Yanında sonradan en yakın arkadaşı Rose olduğunu öğrendiğim bir kız vardı. Ben de başka bir kadınla oradaydım.

Alix'in odanın diğer ucuna gidişini izlemek istememiştim. Randevum dikkatimi çekmiyordu.

Etrafımı görmeye alışık olduğumdan, çevresel görüşüm çoğu kişiden daha hassas olduğundan, Alix sağımdan girdiğinde gözlerimi ondan alamadım.

Kesinlikle muhteşemdi.

Her iki kadın da benimkinden on metreden daha kısa bir mesafede bir masaya oturdu. Alix yüzünü bana dönerek oturdu.

Sonra Rose'un söylediği bir şeye güldü ve şarap menüsüne baktı.

"Dylan?" dedi sevgilim.

Başımı çevirdim, şimdi ona bakıyor ama diğer masadan gelen sesleri dinliyordum. "Evet?"

"Yemekle birlikte şarap sipariş etmek istememiş miydin? Sanırım yakında burada olur."

Kaba olmak istemedim ama artık onunla yemek yemek istemiyordum.

Bu, şoförüm onu eve götürürken arka koltukta garantili bir oral seks anlamına gelse bile.

Diğer masadaki güzel kadınla birlikte olmak istiyordum. Uzun çikolata rengi saçları, kıvrımlı beli ve dudakları doğal olarak somurtkan ve soluk pembe olan kadınla.

Tam cevap vermek üzereyken ceketimin içinden bir titreşim geldi. Elimi cebime attım ve cep telefonumu çıkardım. Ekranda ismi gördüğümde sevgilime "Buna bakmam lazım" dedim. Parmağım telefonu kaydırды ve kulağıma götürdüm, "Evet?"

"Bir var," dedi asistanım. "Konuş."

"Pilotlardan biri alkollü olarak geldi. Evine gönderildi ve uçağı biniş ertelendi. Uçağın Logan Uluslararası Havaalanı'ndan otuz dakika içinde kalkması planlanıyor. Bölgedeki diğer tüm pilotlarla temasa geçtim ama hiçbir müsa it değil. Nasıl devam etmek istersiniz?"

"Nereye gidiyor?"

"Las Vegas'a."

Uçağı benim mi uçuracağımı yoksa yolculara ticari bir uçuş mu ayarlayacağını ve rahatsızlıktan dolayı onlara kredi mi vereceğini bilmek istedi.

Müşterilerim havayolumu birçok nedenden dolayı kullandı.

Bunlardan biri, onları her zaman havaya çıkarmamız ve hiçbir zaman ticari bir gemide olmamamızdı.

Bir yolunu .

Neye benzediğı önemli değil.

Dolayısıyla ben daha "Otuz dakika içinde oradayım" demeden cevabımı biliyordu.

"Havaalanına haber veririm."

Telefonu ceketimin içine koydum ve cüzdanımı almak için arka cebime uzandım. Üç tane yüz dolarlık banknot çıkardım, bunun sipariş ettiğimiz her şeyi karşılamaya fazlasıyla yeteceğini biliyordum ve masanın üzerine koydum. "Gitmem gerekiyor."

"Ne? Ciddi misin?"

Masadan kalktım ve onun sandalyesine doğru ilerledim. Elimi omzuna koydum ve "Kal. Keyfine bak. Yemeğini ye... ve benimkini de. Eğer istersen. Sizinle tanışmak güzeldi..." Durdum ve adını hatırlamaya çalışarak boğazımı temizledim. Aklıma gelmedi ve söyleyecek bir şeyim kalmamıştı, bu yüzden uzaklaştım.

Ama restorandan ayrılmadım.

Alix'in masasına gittim, tam onun yanında durdum ve sırtımı sevgilime döndüm. "Affedersiniz," dedim.

Rose zaten bana bakıyordu.

Alix değil.

Yavaşça bana dönmesini beklemek zorunda kaldım, bakışları yüzüme ulaşana kadar yavaş yavaş kalktı. "Merhaba."

"Sana bir şey vermek istiyorum."

Gerginlikten gülümsedi. "Tamam." "Bana elini ver."

Rose, "Bunun ne hakkında olduğunu öğrenene kadar sana hiçbir şey vermeyecek," dedi.

Arkadaşlıklarının dinamikleri o anda belirlendi. Kişilikleri de yle.

Rose'a baktım. "vereceğim şey canını yakmayacak." "Bunu bilemem."

Tekrar arka cebime uzandım, cüzdanımı çıkardım ve ona verdim. "İçinde her şey var - kimliğim, pilot ehliyetim, kredi kartlarım, banka kartım ve binden fazla nakit para. Eğer ona bir şey olursa, polise teslim edebilirsin. Nakit hariç; o sende kalsın."

Her şeyin durduğu avucundan başını kaldırdı ve sonunda "Yeterince makul" dedi.

Bakışlarım Alix'e döndü. "Lütfen bana elini ver."

Kucağından kaldırdı ve havada hareket ederken yakaladım ve elini ters çevirdim. Avucunu yukarı bakacak şekilde tutarken, ceketimden bir kalem çıkardım ve ucunu uzunlamasına gezdirerek tenine bastırdım.

Sonunda onu bıraktığımda, ne yazdığımı görmek için kâğıda baktı. "Telefon numaran mı?"

Başımı salladım.

"Cep telefonuma yazabilirdin." "Bu çok kişiliksiz."

"Peki elime yazmak öyle değil mi?"

Onca soru arasından bunu sormuştu.

"Sana dokunmak zorundaydım," dedim, dilim dudağımın kenarında onun nasıl hissettirdiğini hatırlayarak dolaşıyordu. "Ve sonra bana nasıl karşılık verdiğini izledim ve hissettim."

Gözlerimi aradı, yanakları kızarmaya başlamıştı. "Evlenebilirim."

Öyle olup olmaması umurumda değildi.

Bu kızın yanında sadece bir dakika kaldıktan sonra ona karşı bu kadar güçlü duygular hissettim.

" zaman beni arama. Ya da ara. Karar size kalmış."

Rose'a doğru birkaç adım attığımda Alix, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Rose'un cüzdanımı elimin üstüne koymasını ve "Havaalanı. Uçmam gereken bir uçak var."

"Sen bir pilotsun." Bunu beni sorgular gibi söylemedi. Sanki bilgiyi depoluyormuş, ona ikinci kez söylememe rağmen beyninde pekiştiriyormuş gibi söyledi.

"Ben birçok şeyim," diye cevap verdim ve sonra restorandan ayrıldım. Otuz sekiz dakika sonra havadaydım.

ÜÇ
ALIX
MEVCUT GÜN

Benim evim restorandan sadece altı blok ötedeydi; araba servisi almak için çok yakın, vücudumu temiz havayla doldurmak için yeterince uzaktı. Rose ile akşam yemeği yedikten sonra, şehrin kokularını, seslerini ve manzaralarını içime çekerek eve yürüdüm.

Boston hiç sessiz
değildi. Buna
minnettarım.

Sessizlik nem gibiydi; bir şeylerin büyümesine izin veren bir ortam yarattı. Fester. Duvarları ve temeli yiyip bitirir.

Düşüncelerime beynimin içinde bu tür bir alan ve özgürlük vermek istemiyordum. Asla yok olmayacaklarını biliyordum ama hayatımın geri kalanında uykuda kalmalarını istiyordum.

Bu nedenle gürültüyü tercih ettim, özellikle de kahverengi evimin pencerelerinden sızıp odaları gürültüyle doldurduğunda.

Bu akşam fazladan bir doz varmış gibi görünüyordu, bu da eve doğru ilerlerken beni heyecanlandırdı. Sokağıma döndüğümde hızım arttı ve beş basamağı aceleyle çıktım.

Kapının kilidini açtım.

Anahtarlar girişteki masanın üzerinde bir kâsenin içinde duruyordu, ben de çantamı mutfaktaki en yakın taburenin üzerine koydum.

Tezgahın üzerinde Dylan'dan bir not vardı.

Okurken gülümsedim ve yanında duran kırmızı şişeyi aldım. Gözlerim son kelimeye takıldığında bir bardak doldurdum ve yatak odasına taşdım.

Mücevherlerim dolabın sağ tarafındaki bir çekmeceye, giysilerim sepete, ayakkabılarım da yere düştükleri yere atılmıştı.

Dişlerimi fırçalamak ya da makyajımı temizlemek için banyoya uğramadan şarabı yatağın yanına getirdim ve içine girdim. Yerleştikten sonra komodinin üzerindeki tablete uzandım, ışıkları kapatan düğmeye ve televizyonu açan başka bir düğmeye bastım.

HGTV.

İzlediğim tek şey buydu.

Hâlâ otururken şaraptan birkaç yudum aldım, alt bedenim yatağa gömüldü, kaslarım yavaş yavaş gevşemeye başladı. His merkezime doğru ilerlediğinde, bardağı tabletin yanına koydum ve başım yastığın kabarık tüylerine gömülene kadar kaydım.

Battaniyeyi boynuma kadar çektim ve şarabın sıcaklığı yüzüme doğru ilerlemeye başladı.

Gözlerim kapandı.

Karnımın üzerine yuvarlandım, üst çarşafın serinliği şimdi çıplak kıkımın üzerinde duruyordu.

Tam yastığı yan tarafıma yaslamışken onu duydum. Tekrar gülümsedim.

Sonra uzun, derin bir iç çektim. "Seni özledim Dylan," diye fısıldadım.

"Seni özledim." O

buradaydı.

Benimle gel.

İstediğim tek şey buydu.

"Seni düşünmeden duramıyorum," diye ekledi.

Bu beni ürpertti.

Daha da zor.

Bir hareket hissettim ve battaniye kaydı. Sonra aniden üstüme çıktı.

Kokusu.

Onun

dokunuşu.

Onun varlığı.

Hepsini sevdim.

Ben yüzüstü yatarken, ağzı sırtımdan aşağı inerek omurgamı öpücüklere boğdu. Dudaklarımı neredeyse bacaklarım kadar açmaya zorladı.

"Çok güzelsin, Alix."

Aman Tanrım.

Kolum yastığın altından fırladı ve iki parmak ucum klitorisime bastırılana kadar önümden aşağıya doğru tüylendi. "Seni istiyorum," diye inledim.

Kalçalarım ona daha fazla erişim sağlamak için daha yukarı kaydı, ucu ıslaklığımı kolayca buldu.

Kulağıma hırladı ve sonra "Her alacaksın" dediğini duydum.

Yutkundum.

Ve sonra uzun kalınlığı içimde derinlere doğru ilerlerken nefes nefese kaldım. Mükemmeldi.

Tüm bedenimi saran his, her bir uzvuma yayılan karıncalanma öyleydi.

Duygular göğsümü yaktı.

Ve her vuruşta amım daha da nabız gibi atıyordu.

"Seni seviyorum," diye nefes aldım.

Bu doğruydı.

Onu bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyordum.

O da bunu biliyordu.

Ona sürekli söyledim.

"Ben de seni

seviyorum, Alix."

Duygularını her zaman son derece açık bir şekilde ifade etti ve bu duygular benimkiler kadar güçlüydü.

Göbeğimdeki karıncalanma daha da arttı, klitorisimdeki titreşim gerçekten zonklamaya başladı.

Saçlarım çekildi ve yüzüm yastıktan çıktı; sıcak hava etrafımı sardı ve boynumda, omzumda ve yanağıma kadar öpücüklerini hissettim.

Arzuladığım sadece yakınlık

değildi. Sevgi de vardı.

Ve yapı.

Ben de

oradaydım.

Çok yaklaştın.

Kalçalarımı yukarı kaldırdım, orgazm içimde patlamaya başlarken onları ileri geri salladım. "Dylan!" diye bağırdım.

"Benim için gel."

Talebi inanılmaz derecede seksiydi.

Ve beni o son sınırdan geçirmek için ihtiyacım olan şey buydu.

Ben onun adını inlerken, vuruşları daha da derinleşti ve eskisinden daha sertleşti ve sonra içimdeki ve etrafımdaki her şey tamamen durgunlaşana kadar kısa dalmalara geçti.

"Amin her zaman benim olacak," dediğini duydum dışarı kaymadan önce. Saçlarım serbest bırakıldı, yüzüm yavaşça yastığa bastırıldı.

"Senin," dedim .

Battaniye üzerime örtülmeden önce sıcaklığı bir kez daha sırtımda gezindi ve alçak, gür sesiyle "İyi geceler, Alix," dediğini duydum.

Elinin benimkini sardığını hissettim. Gözlerim kapalı kaldı.

Bir nefes aldım.

Ve uykuya dalmadan önce "Bu gece eve geldiğin için çok mutluyum" diye fısıldadım.

Açık panjurlardan sızan ışık yatak odama süzüldü ve doğrudan yüzüme vurarak beni uykumun en derininden uyandırdı. Gözlerim açıldığında, güneş göz kapaklarımı yaktı, bu yüzden onları elimin tersiyle hızla korudum.

Hâlâ yüzüstü yatıyordum.

Bütün gece aynı pozisyonda uyudum.

Sırt üstü dönerek, iki gözümü de açık tutabilene kadar yavaş yavaş daha fazla ışığın içeri girmesine izin verdim.

İlk gördüğüm şey yatakta yanımdaki boş yer oldu.

Vücudumun içine bir soğukluk girdi.

Battaniyeyi kaldırdım, başımın üzerine çektim ve kendimi bir topun içine soktum. İki yastığı göğsüme yasladım.

Onları tüm gücümle sıktım. Yüzüm bir tanesinin tepesine düştü. Ağzım açıldı.

Ciğerlerimi doldurdum.

Çenem gidebildiği kadar genişledi.

Gözlerim kısıldı.

Ve sonra çığlık attım.

Bunda hiç ses yoktu.

Bu sessizdi.

Yine de her şey içimden çıkarken bedenim sarsıldı. Ve hiç hava kalmayana kadar devam etti. İşte o zaman duruldum.

Çenemi kapattığımda.

Bir şeylerin olmasını beklediğimde. Farklı hissetmek için beklediğimde.

Ama hiçbir şey olmadı.

Hiçbir şey farklı hissettirmedi.

Tablete ulaşmak için yorganın içinden dışarı baktım ve panjurları kapatan düğmeye bastım. Perdeler çekildikten sonra battaniyeyi başımın üstüne sardım.

Tamamen karanlıktaydım.

Ait olduğum yer orasıydı.

Ve orada kaldım.

DÖRT

ALIX

MEVCUT GÜN

Selam, ben Peter. Rose ile çalışıyorum. Umarım sana ulaşacağımı söylemiştir.

Merhaba Peter. Evet, bana söyledi.

Peter: Bu hafta sonu boş musun? Belki akşam yemeği falan yiyebiliriz?

Ben: Evet, bu işe yarar.

Madison'a ne dersin? Cumartesi 8:00'de?

Orada görüşürüz.

BEŞ

DYLAN

ÜÇ YIL BİR AY ÖNCE

ARADI.

Üç hafta ve iki gün sürmüştü ama sonunda ona ulaşmıştı.

Bu olay tam da bana deri satmaya çalışan bir şirketle yaptığım toplantıdan çıkarken oldu. Tüm uçak filomun koltuk ve kanepelerini yeniden döşemek için kullanılacaktı.

Kırk üçünün de.

Cep telefonum çaldığında ofisime giderken konferans salonunun birkaç adım ötesindeydim. Ekranda Maine'in tek alan koduyla başlayan bir numara vardı.

Kapımı kapattım, telefonu kulağıma götürdüm ve "Dylan Cole" dedim. "Demek adın bu."

Masama doğru yürürken
gülümsedim. Günde elliden
fazla telefon alıyordum.

Ama ben cevap vermeden önce bir şey bana o olduğunu söylemişti;
adını hâlâ bilmediğim bir kadın.

"Madem benimkini biliyorsun, seninki
ne?" "Alix Rayne."

Alix.

Kulağa hoş geliyor.

Telefondaki sesinin seksi olması da hoşuma gitti.

"Hiçbir şeyi bir hevesle , değil mi Alix?" "Neden
böyle söylüyorsun?"

Kafasını içeri uzatan asistanıma el salladım ve sandalyeyi döndürerek
pencere duvarına bakmasını sağladım. "Çoğu insan ertesi gün bir mesaj
gönderir

gün, en fazla iki gün. Ya da hiç aramaya niyetleri olmadığı için mürekkebi silerler. Ama genellikle numarayı saklamazlar ve kullanmak için üç hafta beklerler."

"Taşınıyordum. Bu yüzden seni daha önce aramadım."

Masamdan bir stres topu aldım. Havaya fırlattım, yakaladım ve tekrar yukarı fırlattım. "En iyi arkadaşımın bir taşına şirketi var. Seni birkaç saat içinde yerleştirip bavullarını açtırabilirdim."

"Ben olsam teklifini kabul etmezdim Dylan. Oda arkadaşlarım ve ben bu işin üstesinden gelebilecek kapasitedeyiz."

Top sola doğru genişlerken yerimde kıpırdandım ve topu yükseğe attım. "Birden fazla var gibi görünüyor."

"Üç tane var."

"Üç mü?" Dedim, gülerek.

Üniversiteden beri bu kadar çok insanla birlikte yaşamamıştım ve bu on yıl önceydi.

Alix'in kaç yaşında olduğundan emin değildim. Yirmili yaşların ortasında olduğunu tahmin ediyordum, bu da hayatının kız öğrenci yurdu aşamasını çoktan geçmiş olması gerektiği anlamına geliyordu.

"İstasyondaki iki adam ev arkadaşı arıyordu. Rose ve ben de arıyorduk, bu yüzden onların yanına taşındık."

"Rose mu?"

"Seninle tanıştığım gece birlikte yemek yediğim kız."

Şimdi ilgimi çekmişti.

"Peki hangi istasyondan bahsediyorsunuz?"

"Motor otuz üç, merdiven on beş - Boylston Caddesi'ndeki itfaiye binası."

Birkaç saniye öncesine kadar adını bilmediğim için Alix'i araştıramamıştım, bu yüzden onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Şimdi tadını alıyordum ve daha fazlasını

istiyordum. "Orada mı çalışıyorsun?"

"Evet, ben bir sağlık görevlisiyim."

Bir pazarlama yöneticisi, bir emlakçı, bir sanat galerisi sahibi, hayal edebiliyordum. Ama üniforma giymiş Alix'i, sedyedeki birine kalp masajı yaparken hayal edemezdim.

Bu, zihnimdeki görüntüden nefret ettiğim

anlamına gelmiyordu. Hoşuma gidiyordu.

Hem de çok.

O bir ilk müdahaleciydi ve bundan daha onurlu bir şey olamazdı.

Özellikle de Boston gibi zorlu bir şehirde.

"Etkilendim," dedim.

"Teşekkür ederim."

"Bana bir şey söyle, Alix. Senin gibi bir kadının neden üç oda arkadaşı olsun ki?"

"Benim gibi mi?"

Topu sandalyenin kolçağının üzerinde yuvarladım. "Güçlü, bağımsız. Fearless."

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra şöyle dedi: "Kapıcısı olan bir binada yaşadığımda ailem daha rahat hissediyor. Tüm hayatlarını masum Maine'de geçirdiler. Benim bu büyük şehirde olma düşüncesi onları korkutuyor. Ve evimin de orada olması gerekiyor çünkü işimin gerekliliklerinden biri de bu. Bu iki pahalı ihtiyaç yüzünden, oda arkadaşım olmasaydı kira fakiri olurum."

Belediye çalışanlarının ne kadar kazandığını biliyordum. Annem de onlardan biriydi.

Böylece Alix'in durumunu anladım.

"Neredesin?" diye sordum.

"Yani, şu anda mı?" "Evet."

"İtfaiyeden çıkıyorum, eve gidiyorum."

Hayatım boyunca Boston'da yaşadım, bu yüzden itfaiye binasının bulunduğu genel bölgeyi biliyordum. Sadece çapraz sokağı bilmiyordum. "Back Bay İstasyonu'ndan ne kadar uzaktasınız?"

"Belki yedi blok falan."

"Oraya vardığında turuncu hattan Downtown Crossing'e git. Dışarı çıktığında orada ."

"Bekle. Seninle buluşmak için trene binmemi mi istiyorsun? Şimdi mi?"

Bilgisayarına baktım ve takvime tıklayarak programımı açtım. Bugün biri on beş dakika sonra başlayacak dört toplantım daha olduğunu gösteriyordu. Bunlardan ikisi Batı Yakası ofisiyle konferans görüşmesiydi ve bir saat sonra da havaalanına sarhoş geldiği için bir ay uzaklaştırma cezası alan pilotla görüşecektim.

"Bir hevesle yap, Alix."

"Tamam, orada görüşürüz" demeden önce birkaç saniye geçti.

ALTI

ALIX

MEVCUT GÜN

Peter'la buluşacağım restoran MADISON'S, evimden sadece birkaç blok ötedeydi ve oraya yürümek çok kolaydı. Ceketimi giyerken Rose'un ona benim hakkımda ne söylediğini ve evime yakın olduğu için mi orada yemek yemeyi tercih ettiğini merak ettim.

Ona sormak zor.

Zaten konuşmak için gecikmiştik. Bugün işten eve döndüğümde onu aramam gerekiyordu ama hazırlanmakla çok meşguldüm.

Ön kapıyı arkamdan kapatıp dikkatlice merdivenlerden indiğimde, cep telefonumu çıkardım ve rehberime onun adını yazdım.

İlk zilden sonra açtı ve "Kızım, seni arayıp azarlamadan önce sana beş dakika daha veriyordum. Bu gece bir randevun . Önce nasıl konuşmayız?"

"Biliyorum. Özür dilerim." "Affedildin."

Güldüm. "Bir şeyi hemen açıklığa kavuşturmam gerekiyor. Bu bir randevu değil." "Ne o zaman?"

Sorusunu düşündüm, buna karar vermeden önce birkaç farklı kıyafet giymeme ve makyajımı yapmak için biraz daha fazla zaman harcamama neden olan cevabı bulmaya çalıştım.

Gerçek şuydu: "Gerçekten bilmiyorum."

"Bunun bir etikete ihtiyacı yok. Dışarı çıkıyorsun; bu konuyu kapatalım. Bana ne giydiğini söyle."

Vücudumu neyin örttüğünü bilsem de kalabalık bir erkek grubunun yanından geçerken başımı eğdim. "Skinny kot pantolon, hafif bir kazak ve diz üstü çizmeler."

"Gitmeden önce bir kadeh şarap içtin mi?"

Hayatımda bu soruyu sormayı bırakacağı bir noktaya ulaşım ulaşamayacağımı merak ediyordum. "Bir bardağın yarısı."

"Güzel," diye karşılık verdi. "Seni zorlamak için orada olmasam bile kutlama yapacağımı umuyordum."

Bu başka bir andı.

En azından o öyle olduğuna inanıyordu.

Bu konu hakkında fazla düşünmek istemediğim için konuyu değiştirdim ve "Terry ile bu akşam ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

Terry Rose'un nişanlısıydı. Hepimiz aynı eve taşındıktan kısa bir süre sonra çıkmaya başlamışlardı ki bu Dylan'la tanıştığım zamana denk geliyordu. Terry ve Rose arasında işler ciddiye binince, kendi evlerini aldılar ve farklı bir istasyondan iki itfaiyeci benim yanıma taşındı.

Birkaç ay sonra ben de ayrıldım.

Rose bana bu gece için planlarının ne olduğunu anlatırken tam o anının fermuarını açmaya başlamıştım ki bir ses duydum.

Görmezden gelemeyeceğim bir şeydi.

Yıllardır dinlediğim bir şey.

Yardıma ihtiyacı olan birinin sesiydi.

Ayaklarım durdu ve kaynağı bulana kadar önümdeki ve iki yanımdaki alanı taradım. İlerideki sokağın ağzından birkaç adım içeride iki adam vardı. Biri yere oturmuş, öne doğru eğilmişti. Diğerinin onun üzerinde geziniyor, bir tepki uyandırmaya çalışıyordu.

Durumu değerlendirmesi bir saniyeden az sürdü.

Kalbim hızla çarpmaya başladı, ellerim neredeyse telefonu düşürecek kadar titriyordu.

Diz çökmüş olan adam baygın adamın omuzlarını sarsıyordu.

Adamdan hâlâ bir tepki gelmemişti.

Deneyimlerim bana tıbbi bir müdahale olmadan daha da kötüleşeceğini söyledi.

Bir acil yardım ekibine ihtiyacı vardı ve sonra da hastaneye götürülmesi gerekiyordu. Bu oldukça aşına olduğum bir süreçti.

Ama ona yardım etmek istesem bile bunu yapabilir miydim bilmiyordum. Tanrım, kendimi toparlamam gerekiyordu.

Nefes alışımı yavaşlatmam ve vücudumun titremesini durdurmam gerekiyordu. Başlamak için göz kırptım.

Sert.

Ve kaldırımın ortasında durduğumu gördüm. Donmuş.
Her iki yönde de yanımdan geçen insanlar vardı.
Telefonu hâlâ kulağıma dayamıştım ve Rose gevezelik ediyordu.
Başımı salladım. İki adama baktım ve kendimi yapmam gereken şeye odaklanmaya zorladım.

"... ve biraz suşi sipariş edeceğiz."

"Rose, gitmem gerek," diyerek sözünü kestim.

Telefonu kapattım ve ciğerlerimi alabildikleri kadar havayla doldurdum. Sonra vücudumun, sokağın girişine doğru koşabilmem için yeterince gevşemesini diledim. Oraya vardığımda, "Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordum.

Diz çökmüş olan adam hızla başını kaldırıp bana baktı. "Sen doktor musun?"

Aldığım tüm eğitimleri ona anlatacak zamanım yoktu. Bunun yerine yanlarına sokuldum ve göz hizalarına gelene kadar kendimi alçalttım. "Ben yardımcı olabilecek biriyim. Adı nedir?"

"Joe Marino."

Parmaklarımı Joe'nun bileğinin yan tarafına bastırdım. "Joe?" Keskin, sert bir ses kullandım. "Joe, gözlerini açıp bana bakabilir misin?" Nabızı son derece yavaştı. "Ne aldı?"

"Sadece çok fazla içki."

Joe'nun vücudunun üst kısmını, artık öne doğru yığılmayana ve sırtı binaya yaslanana kadar ittim. Başını kaldırdığı için onu tekrar değerlendirdim. Dudakları maviye dönmeye başlamıştı. Yanakları kızarmıştı, bu da ateşinin yükseldiğini gösteriyordu. Gözbebeklerinin telefonumdaki el fenerine nasıl tepki vereceğini görmek için göz kapaklarını kaldırdım. Genişlemişlerdi.

"Tüm aldığının bu olduğuna emin misin?" Ben sordum.

Joe'nun çenesi gevşedi ve boğazının arkasından gelen çatırtıları duydum.

"Karısı bu sabah ona boşanma evraklarını tebliğ etti. Sanırım ben onunla barda buluşmadan önce bir şeyler patlatmış olabilir. Ama, kahretsın, bilmiyorum."

Feneri kapattım ve telefonumun tuş takımını açtım. "Kimsin sen?"

"Smith Reid, onun en iyi arkadaşı."

"Onu en son ne zaman bilinçli gördünüz?"

Smith, "Bir dakika önce," derken gözlerimi Joe'dan ayırmadım. Bardaydık ve eve gitme vaktinin geldiğini anladım. Kapıdan çıktık ve üzerime düştü. Onu kontrol etmek ve neler olduğunu görmek için buraya taşındım. Birkaç saniye sonra sen geldin."

Smith'e cevap vermeden telefonumdan dokuz, bir, bir'e bastım. Çağrı cevaplandığında, "Ben Boston'dan sekiz, dört, dokuz, dokuz, üç, yedi. Beacon ve Fairfield caddeleri arasındaki bir ara sokakta, kalp atışları yavaşlamış, göz bebekleri büyümüş, morarmış ve hava yolu kapalı, yaklaşık otuz yaşlarında, tepkisiz bir erkekle birlikteyim. Gözlemlerime göre aşırı doz belirtileri gösteriyor. Lütfen bir acil yardım ekibi gönderin."

"Yolda bir ambulans var," diye cevap verdi santral görevlisi. "Tahmini varış süresi üç dakika. Erkeğin adı nedir?"

"Joe Marino," dedim telefona. "En iyi arkadaşı Smith Reid ile birlikte burada. Sokağa tam erişim var, girişi engelleyen hiçbir şey yok. Sağlık görevlilerine bir sedye getirmelerini söyle."

"Onlara hemen haber vereceğim," dedi. "Sağlık görevlileri gelene kadar Smith ve Joe ile kalacak mısınız?"

"Evet."

"O zaman görüşmeyi sonlandırmakta özgürsünüz."

Telefonu çantama koyar koymaz gözlerim Smith'inkilerle birleşti. "Çenesini tutabilir misin? Solunum yolunda herhangi bir sıvı varsa, boğulmadığından emin olmalıyız."

Smith Joe'nun yanına yaklaştı ve bir elini ensesine, diğerini de başının arkasına koydu. "Gelmeleri ne kadar sürer?"

"Yaklaşık iki dakika."

"O iyi olacak mı?"

Eğitimde bana bu tür sorulara asla cevap vermemem öğretilmişti. Bu yüzden dikkatimi Joe'dan ayırmadım ve "Gerçekten bilmiyorum" dedim.

Elim şimdi alınıdaydı, daha sıcak hissediyordum ve teni daha da nemli hale geliyordu.

Onu tedavi etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Çantamda herhangi bir tıbbi malzeme, Narcan ya da sıvı yoktu.

"Gerçekten aşırı doz aldığını mı düşünüyorsun?"

Sesinde çok fazla endişe vardı. Hızlıca ona baktığımda, yüzünde de aynı endişe vardı.

"Onu test etmenin bir yolu olmadığı için vücudunda neler olduğunu doğrulayamıyorum. Doğrulayabildiğim tek şey semptomları."

"Ve size onun ..." olduğunu gösteriyorlar. Sesi kesildi ve elini Joe'nun boynundan kaldırıp saçlarında gezdirdi. "Tanrı aşkına, Joe. Gözlerini aç ve bana bak, dostum." Joe cevap vermeyince Smith elini arkadaşının göğsüne koyup salladı. "Aç şu lanet gözlerini. Şu anda beni duyabildiğini biliyorum."

Onu durdurmadım çünkü hareket etmenin Joe'nun durumuna zarar vereceğini düşünmedim.

"Ne aldın lan sen?" Joe'nun yüzüne yaklaştı. "Bunu yapmana gerek yoktu. Bir yolunu . Sana yardım ederdim; bunu biliyorsun."

Joe'nun nabızı biraz daha yavaşladığında siren sesini duydum. Sesin yüksekliğine bakılırsa, birkaç bloktan daha uzakta olamazdı.

Smith'e "Neredeyse geldiler," dedim.

Parmaklarım Joe'nun bileğinden ayrılmıyor, kalp atış hızının kalp masajı yapmamı gerektirecek kadar düşme ihtimaline karşı sürekli onu izliyordu. Gözlerim ona yapışmış, teninin rengini, yüzündeki hareketi, göğsünün her yükselişini alıyordu. Kulaklarım ise ağzından çıkan seslere odaklanmıştı.

Sağlık görevlileri ambulandan inip bize yaklaştıklarında onlara Joe'nun nabzını verdim ve Smith'e "Beni takip et" dedim.

"Benden onu terk etmemi mi istiyorsun?"

Omzumun üzerinden baktım. "Senden sadece kenara çekilmeni istiyorum, böylece üzerinde çalışabilecekleri bir odaları olacak. Onu ambulansa bindirdiklerinde sizi de alacaklar ve onlarla birlikte hastaneye gidebilirsiniz."

Başka bir şey söylemeden ayağa kalktı ve beni kaldırıma kadar takip ederek binanın birkaç adım aşağısına gitti.

Sağlık görevlileri sedyeyi sokağın dışına yerleştirdiler ve Joe'nun önünde yerlerimizi aldık.

Smith'le yüzleşmek için arkamı döndüm. "Sen iyi misin?"

Gözleri Joe'dan ayrılmadı ama durduğumuz yerden pek bir şey göremiyorduk. "Oradaki benim en iyi arkadaşım. mi bilmiyorum. Kahretsin hayır, ben iyi değilim."

Joe'nun tamamen iyileşeceğine dair onu temin etmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Bu sadece hayati göstergelerinin ne gösterdiğine, vücudunun

yanıt vermeye devam ettiğini, hastaneye giderken acil yardım görevlilerinin ona nasıl tıbbi müdahalede bulunduğunu anlattı.

Joe'nun tedavi edilmediği her saniye hayatta kalma şansının azaldığını biliyordum.

Onu tedavi eden sağlık görevlileri de bunu biliyordu.

Smith'e "Burada bekleyelim," dedim ve onu ambulansın yanına götürdüm.

Sokakta bir kalabalık oluşmaya başlamıştı. Joe'yu sedyeye koyduklarında Smith'in unutulmasını istemiyordum.

"Acele etmeleri gerekiyor," dedi Smith. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, en iyi arkadaşınınkinden çok daha hızlı nefes alıyordu.

"Yaptıkları işte iyiler," diye onu temin ettim.

Boston sadece en iyileri işe , o yüzden bu konuda endişelenmesine yoktu.

Birkaç adım ileri ve aynı miktarda geri attı. Elleri pazusundan saçlarına, oradan da ambulansın açık kapısına doğru kaydı.

Joe'yu hala çok fazla göremediğim için, Smith'i değerlendirme fırsatını değerlendirdim, ki bunu hala yapmamıştım.

Çenesindeki kaslar geriliyordu.

Dudaklarını birbirine çarpıyor, birbirine sürtüyordu. Yutkundukça adem elması sallanıyordu.

Ama en çok anladığım yüz ifadesiydi. Acıyı, çaresizliği.

Gözleri doldu.

"Size yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

Volta atmayı bırakıp bana baktı ama gözlerimiz sadece bir saniyeliğine birleşti çünkü aniden sokakta bir hareketlenme oldu. Sağlık görevlileri Joe'yu sedyeye koyuyor, kemerini bağlıyor ve bize doğru yuvarlıyorlardı.

Sağlık görevlilerine onu göstererek, "Bu Smith Reid," dedim. "Joe'nun en iyi arkadaşı. Sizinle birlikte hastaneye gelecek."

Sedyeyi içeri taşımaya hazırlanırken sağlık görevlilerinden biri "Sorun değil," dedi.

Smith'in gözleri tekrar bana dikildiğinde, "İyi şanslar," dedim. Cevap vermesini beklemedim.

Hemen uzaklaştım ve tanıdık koyu kırmızı tuğla sırasını ve evime çıkan beş ön basamağı görene kadar durmadım.

Kapının kilidini açtım.

Anahtarlar girişteki masanın üzerinde duran bir kaseye yerleştirildi ve ben de çantamı mutfaktaki bar taburesinin üzerine koydum.

Kırmızı şişeyi aldım ve telefonumla birlikte yatak odasına taşıdım. Mücevherlerimi dolabın sağ tarafındaki çekmeceye atarken, Dylan'ın el yazısıyla yazdığı notu alt rafta bir çift topuklu ayakkabının yanında gördüm.

Onları her zaman en çılgın noktalara bırakırdı. Onun sözlerini okudum.

Ben de seni seviyorum, diye düşündüm kıyafetlerimi çıkarıp sepete atarken, botlarım düştükleri yerde kaldı.

Makyajımı yapmadan, dişlerimi bile fırçalamadan, şarabı ve cep telefonumu yatağa taşıdım ve içine girdim. Rahatladıktan ve kırmızı şaraptan birkaç yudum aldıktan sonra ekranımı dolduran mesajlara baktım.

Rose: Neden bu kadar çabuk kapattın? Her şey yolunda mı?

Rose: Neden bana mesaj atmıyorsun?

Rose: Peter restorana gelmediğini söyledi. Şu an üzereyim, Alix.

Neredesin?

Rose: ARA BENİ.

Nefesimi tuttuğumda onu arayacaktım.

Az önce olanları bir kez daha gözden geçirdim ve her şeyi zihnime yerleştirdim.

Çünkü az önce olan şey bir . Kutlanması gereken bir an.

Oraya giderdim.

Sadece iki saniyeden fazla zamanımı alacaktı.

YEDİ

DYLAN

ÜÇ YIL BİR AY ÖNCE

ALIX, Downtown Crossing istasyonundan çıkmak için merdivenlerden yukarı yürüdü ve Summer Caddesi'ne adım attı. Sağına baktı ve sonra yavaşça soluna döndü.

Ben de orada duruyordum. On

beş adım ötede.

Gözlerimiz kilitlendi.

Gülümsemesi göğsüme lanet bir tokmak gibi çarptı.

O anda her şey anlam kazandı.

Cevaplar kafamı doldurdu.

Hepsinin onunla ilgisi vardı.

Alix Rayne.

Tüm hayatımı değiştirmek üzere olan kadın.

SEKİZ

ALIX

MEVCUT GÜN

Evime girdikten on üç dakika sonra yataktaydım. Çırılçıplaktım. Battaniyeyi boynuma kadar çekmiş, elimde bir şişe şarapla yatağın üstüne uzanmıştım.

Televizyonda HGTV oynuyordu.

Sessiz.

Yatağın başucundaki iki lamba da açıktı.

Son birkaç saniye içinde Smith ve Joe ile karşılaşmamı oynamış ve işlemiştim.

O anı kendi içimde kutlamıştım.

Sonuçta bu da bir başka dönüm noktasıydı.

Ve bu büyük bir olaydı.

Şimdi, panikle attığı mesajlara hâlâ cevap vermediğim Rose'u aramanın zamanı gelmişti.

için.

Arama kaydımı açtım, adını buldum ve . "Alix, iyi misin?"

Aramak için bu kadar beklememeliydim.

girdiğimde onu aramalıyım. Ama yapamadım.

Dönüş sıram bu şekilde olamazdı.

Önce kapının kilidini açmam, sonra anahtarları ve çantamı bırakmam ve şarap, soyunmak ve yatağa tırmanmak.

"Evet," diye söz verdim. "Ben iyiyim."

İçini çekti ve ne kadar rahatladığını anlayabiliyordum. "Telefonu kapatmana, mesajlarıma cevap vermemene ve yemeğe gelmemene neden olan şey neydi?"

Akşam yemeği.

Kahretsin, tamamen unutmuşum.

"Lütfen Peter'dan benim adıma
özür dile." Numarası bende vardı.

Onu bir daha kullanmayı hiç
düşünmedim. "Alix, cidden,
konuşmaya başla."

Bakışlarım yatağa, hemen sağımdaki boş noktaya kaydı.

Dylan'ın yatması gereken yer.

Tişörtünü çıkarmış, seksi bir boxer külot giyiyor olmalıydı. Battaniye
beline kadar inmiş, ellerini karın kaslarının üzerinde kavuşturmuş.

Bu gece eve gelmesine ne kadar ihtiyacım olduğunu
bilmiyordu. Belki de biliyordu.

"Restorana giderken ara sokakta iki adama rastladım," diye itiraf ettim.
"Birinin yardıma ihtiyacı vardı. Aşırı dozda uyuşturuğu aldığından
neredeyse eminim."

"Tanrım, Alix."

"Durdum ve onlara yardım ettim, sonra da
ayrıldım." "şimdi evde misin?"

"Evet." şişeyi sıkıca kavradım, dudaklarıma götürdüm ve birkaç yudum
. "Kutlama yapıp yapmadığımı sor."

"Öyle misin?"

"Bardağı atladım ve doğrudan şişeye yöneldim."

"Seninle gurur duyuyorum, bebeğim." Birkaç saniye sessiz kaldı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır." Ve onu çok iyi tanıdığım için ekledim, "Ben iyiyim, söz
veriyorum." "Bu gece gelip sende uyumama ne dersin?"

Bunu yapmayı ilk kez teklif etmiyordu. "Hayır, ben
gerçekten . Ben yatmaya gidiyorum."

"Anlaşılabilir." Sesindeki endişe kaybolmuştu. "Sabah seni
arayacağım."

"Anlamıştım," dedim. "İyi geceler."

Telefonu kapatıp komodinin üzerine koydum ve şarabı da yanına
yerleştirdim. Sonra ışıkları kapatmak için tabletin ekranına bastım ve
battaniyeyi burnuma kadar kaldırıp Dylan'ın yattığı tarafa döndüm.

Tam tekrar pozisyon değiştirmek üzereydim ki onu
duydum. İçimi hemen heyecan kapladı.

Yatak odasına gelmesini beklerken göz kapaklarım sıkıca kapandı, vücudum beklentiyle gerildi.

Bana ihtiyacım olanı veriyordu.

Acaba bunu biliyor muydu?

Sesler daha da yükseldi.

Sonra yavaşça, arkamdan yatağa girerken bir hareket ve sıcaklık dalgası hissettim.

"Buradasın." Nefes aldım.

"Evet."

"Geleceğini düşünmemiştim."

Suçluluk duygusu göğsümü dövmeye başladı. Bir randevuya gitmek için evden çıkmıştım.

Peter ile.

Çünkü Rose benimle yatmak istiyordu.

Ama Dylan'ın ziyaretlerinden haberi yoktu. Ben de ona söyleyemedim.

"Bu gece çok zordu," diye fısıldadım, bu kelimelerin ağzımdan neden çıktığını bilmiyordum. "Tam çıkıyordum ve ..." Dudaklarının omzumun üst kısmına dokunduğunu hissettiğimde durakladım. "Yardıma ihtiyacı olan bir adam vardı."

Neden fazla konuşmadığını .

Keşke bu kadar sessiz olmasaydı.

"Onun üzerinde çalışmadım," diye devam ettim. "Ama onu değerlendirdim ve yardım çağırdım ve ..."

Gerisi önemli değildi.

Kutlamaya neden olan noktaları ele almıştım.

Bana gurur duyduğunu, iyi bir iş çıkardığımı söylemesini beklerken göz kapaklarımı daha da sert bir şekilde birbirine vurdum - benim için her şeyden daha anlamlı olacak şeyler.

Ama tek aldığım

sarılmaktı. Uzun bir

sarılma.

Tüm vücudumda hissettiğim bir şey.

Gerçekten neye ihtiyacım olduğunu

her zaman bilirdi. Ve bir kucaklaşma

kesinlikle buydu.

"Lütfen kal," dedim usulca.

Birkaç dakika sessizlikten sonra bir hareket hissettim, kendini yataktan aşağı itiyordu.

Tek duyduğum "Yapamam," oldu.

Bazı geceler gitmezdi. Bu
gece öyle bir gece değildi.
"Dylan, seni seviyorum."

Yanıt alamayınca omzumun üzerinden baktım. Burada değildi ve yatak
odasının kapısı kapalıydı.

O gitmişti.

DOKUZ

DYLAN

ÜÇ YIL BİR AY ÖNCE

"Merhaba," dedi Alix kaldırımında ilerlerken. Aramızdaki mesafeyi kapattı ve bir adım kadar uzaklaşınca durdu.

Hâlâ üniformasını giyyordu; beyaz düğmeli bir pantolon, hakiler ve büyük siyah botlar.

Bir şekilde seksi görünmesini sağladı.

"Buradasın."

Arkasından az önce çıktığı merdivenlere baktı ve sonra bakışları yavaşça bana döndü. "Dürüst olmak gerekirse biraz şaşırdım."

Yan tarafımı tren istasyonunun tuğladan dış cephesine yasladım.

"Neden?" Kirpiklerinin arasından bana baktı.

Utangaçtı.

Restoranda fark ettiğim bir şeydi bu. Sadece ne kadar çekingen olduğunu fark etmemiştim.

"Şey, aradığımda cevap vereceğini düşünmemiştim, bu yüzden sadece mesaj bırakmayı planladım." Sesi yumuşaktı.

Bir şeyi anlaması gerekiyordu ve ben ondan daha ileri olduğum için, "Beni dinle Alix. Bana her zaman hayır diyebilirsin."

"Yapabileceğimden emin değilim."

Gözlerinin içine baktığımda, bu ifadenin ardındaki gerçek bana kendini gösterdi.

O da benim gibi

hissediordu. Buna ne

diyeceğimi bilemedim.

Tarif bile edemiyordum.

Ama bu da bir şeydi.

Restoranda onun yanında durduğum andan beri bunu biliyordum.

Elinin üzerine numaramı yazdığım da daha da artmıştı.
Ve şimdi, bu his her zamankinden daha da yoğundu.
O kadar ki yürümeye başlamam gerekiyordu yoksa ellerim ona uzanacaktı.

Bunun olmasına henüz izin veremezdim.
"Beni takip edin." Elim omzuna gitti, onu State Caddesi'ne doğru götürmeden önce .

Tam bir adım atmıştım ki, "Bekle" diye bir ses duydum.
Yan tarafıma baktım, gözlerimiz kilitlendi. "Önce bir şeyi bilmem gerekiyor."

"Ne?"

"O hala resmin içinde mi?"

O.

O gece birlikte olduğum kız. Adil bir soruydu.

"O çoktan gitti." Onu içime çekerken göz kapaklarım daraldı. "Seni bir konuda temin etmeme izin ver, Alix. Asistanım arayıp beni o yemekten alıkoymasaydı, yine de senin masana gelecektim; sadece oraya varmam birkaç dakika daha uzun sürebilirdi."

Yanakları kızardı.

Vücudu eskisinden daha da gergin görünüyordu. "Beni etkilemene gerek yok."

Güldüm.

Erkeklerin onun yanında nasıl davrandıklarından emin değildim. O kadar güzeldi ki, her zaman ona asıldıklarını sanıyordum.

Yaptığım şey bu değildi.

"Sana sadece gerçeği söylüyorum." Cevap vermesini beklemek yerine dosdoğru önüme baktım ve onu kaldırım taşlarının üzerinden Quincy Market'e doğru götürerek yürümeye başladım. Tren istasyonunu geçtikten sonra, "Aç mısın?" diye sordum.

Omuz silkti. "Ben her zaman yemek yiyebilen bir kıyım."

"Ben de öyle kızlardan hoşlanırım."

Yanakları tekrar kızardı.

Asla bıkmayacağım bir manzaraydı.

"Sana Boston'da yediğın en iyi öğle yemeğini yedirmek üzereyim." Quincy Market'e girmek yerine, onu binanın yanından dolaştırarak sıradaki son arabaya götürdüm ve kısa kuyrukta onunla birlikte durdum.

"Buna gerçekten inandığını hissediyorum." Gergindi, ellerini oynatıyor, ağırlığını ayaklarının arasında kaydırıyordu.

"Konu yemek olduğunda ben bir uzmanım," dedim ona.

"Güven bana." Aldığım tek yanıt bir gülümseme oldu.

Ama benim hoşuma giden, dudaklarının hareketinde basit bir şey olmamasıydı. Sırtışı gözlerine kadar ulaşıyor, yanaklarının rengini değiştiriyor ve burnunda küçük bir seğirmeye neden oluyordu.

Her şey çok samimiydi.

Sıranın önüne geldiğimizde ve sipariş sırası bana geldiğinde, iki ekstra çıtır döner istedim.

Hazırlık, pidelerin üzerine sürülen cacık sosu ile başladı, ardından istediğim şekilde pişmesi için ızgaraya geri konulan sebze ve etlerden oluşan bir montaj hattı izledi.

İkisi de folyoya sarılıp parası ödendikten sonra Alix'e "Bir durak daha" dedim ve dört araba geri gittim.

Orada, patatesleri gözümüzün önünde dilimleyip fritöze atan bir satıcıdan patates kızartması sipariş ettim. Patatesler kızarıp büyük bir kaseye konduğunda, ona biraz para uzattım ve çeşnilerin yanına gittim.

"Sirke mi?" Şişeyi kaldırdığımda Alix "Sirke" dedi.

Ona baktım. "Hiç patates kızartması yemedin mi?"

Başını salladı ve ben tekrar aşağıya baktım, sirkeyi tüm kaseğin üzerine gezdirdim, biraz tuz ve büyük bir ketçap fıskiyesi ekledim.

"Bir kez bu şekilde yediğinizde, başka türlü asla yiyemezsiniz."

Bizi boş bir banka taşıdım ve patates kızartmasını aramıza koyarken, elim hafifçe kalçasının dış kenarını sıyırdı. Çıkardığı küçük nefes sesi tam da duymak istediğim sestti.

Parmaklarımı çektim ve "Devam et, dene" dedim.

Bir tanesini ketçap havuzuna daldırırken ya da ağzına atarken hiç dikkatli değildi. Parmaklarını kirletmekten de korkmuyordu.

Bu hoşuma gitti.

"Vay canına." Çiğneyerek bir kızartma daha aldı ve önce ketçaba buladı. "Bunlar gerçekten de yediklerimin en iyisi."

"Biliyorum." Ona bir döner uzattım ve benimkinin köşesini ısırdım, sonunda onun da aynısını yapmasını izledim. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Vay anasını," dedi yutkunurken.

Verdiği yanıtı ve sandviçe bakışına gülümsedim.

"Bu inanılmaz, Dylan." Elinin arkasından konuştuğu için dudaklarında olduğunu bildiğim sosu göremiyordum.

Çok sevimliydi.

Birkaç patates kızartması daha aldı ve ekledi, "Söylediğin gibi bir uzman olduğuna inanmaya başlıyorum."

"Sadece daha iyi oluyor." "Yemekler mi?"

"Hepsi."

Bu bir sözdü.

Birini saklamaya niyetliydim.

Ona söylediklerimi düşünürken, arabalardan birine gidip fazladan peçete aldım ve tezgâha döndüğümde ona birkaç tane uzattım.

"Neden bana kendinden bahsetmiyorsun?" dedi ben tekrar otururken. Utangaçlığı yeniden ortaya çıkıyordu ve ilginin üzerinden çekilmesini istiyordu.

Ağzımı sildim ve cayroyu kucağıma yaklaştırdım. "Pilot olduğumu biliyorsun. Bilmediğin şey ise, özel bir havayolu şirketimin olması."

"Vay canına." Yarıları bir avuç peçetenin arkasına saklanmış olsa da yüzünde şok ifadesi belirmişti.

"Çocukluğumdan beri havadayım," dedim ona. "Babam ve büyükbabam da pilottu, yani bu benim kanımda var. Ancak işin iş tarafını da uçmak kadar seviyorum; bu nedenle birinin diğerine asla yetmeyeceğini biliyordum."

"Doğal olarak gidip kendi havayolu şirketinizi açtınız. Bu çok mantıklı."

Alaycılığı beni güldürdü.

çıkan ses çok sıcaktı. Kıkırdaması da öyle.

Tanrım, bu kız çok güzel.

"Bunların hiçbirisi kolay olmadı," dedim ona. "Şu anda sahip olduğum şeyi inşa etmek yıllarımı aldı ve hayalime inanan ve onu destekleyecek parası olan çok sayıda insan vardı. Neyse ki Embassy Jets, yatırımcıların ve benim öngördüğümüzden daha iyi iş çıkardı."

Dönerini bıraktı ve birkaç patates kızartması yedi. "Peki ya ailen? Boston'da mı?"

"Seattle'da bir kız kardeşim var ve annemle babam Somerville'de, büyüdüğüm evde yaşıyorlar. Babam artık emekli oldu. Annem de öyle. Her Salı briç oynuyorlar. Bu çok normal bir şey."

Patates kızartmasını yuttu. "Aynı - tek çocuk olmam, ebeveynlerimin ikisinin de pilot olmaması ve güney Maine'de büyümem dışında."

"Portland

mı?"

"Falmouth."

"Daha da güzel," dedim. Portland'a birçok kez uçtuğum ve çevre şehirleri kontrol ettiğim için bölgeyi iyi biliyordum. "Falmouth'da bir köşe dükkânı var. Adını hatırlayamıyorum ama hayatımda yediğim en güzel börekler orada satılıyor."

"Nina'nın Variety'si ve haklısın; var."

Döneri kaldırıp bir ısırık aldığında dudakları aralandı. O kadar büyük bir lokmaydı ki, onunla gurur duydum.

Alix iyiydi.

Güzel bir yüzden çok daha fazlası.

Bu kızın özü vardı.

Bir hikayesi vardı.

Duymak istediğim bir şeydi.

Ve ben de bir parçası olmak istedim. "Bunu tekrar yapmak istiyorum," dedim. "Ben de."

Ayağa kalktıktan sonra ona yardım etmek için uzandım. "Tatlı için hazır mısın?"

Bana sadece yarısını yediği sandviçini gösterdi. "Bir ısırık daha alabileceğimi sanmıyorum."

"Odayı bul." Onun dönerini, benimkinin geri kalanı ve boş patates kızartması kâsesiyle birlikte çöp kutusuna attım. Sonra elimi sırtının alt kısmına koydum ve onu Quincy Market'in girişine doğru yönlendirdim. "Sana aklını başından alacak bir çikolatalı kek yedirmek üzereyim."

Gülüşi bu kez tatlıydı. "Sana inanıyorum."

"Çikolatayı seviyorsun, değil mi?" İçeri girmesi için kapıyı açtım ve arkasından içeri girdim. O zaman fark ettim ki, döner ya da sandviçine koydukları sebzeleri, hatta patates kızartmasını sevip sevmediğini sormamıştım.

"Bu benim favorim," diye yanıtladı.

Lanet olsun.

Onu Şimdi daha çok sevdim.

ON
ALIX
MEVCUT GÜN

Vardiyam başlamadan birkaç dakika önce polis merkezine vardım ve doğruca masama giderek hemen sisteme giriş yaptım.

Fazla mesai almak için erken gelmemiştim. Sağlık görevlilerinin Joe'nun dosyasına bıraktığı notları okumak için gelmiştim.

Ne derlerse desinler, dün geceki davranışımı değiştirmezdim.

Bu bir andı.

Kutladığım bir an.

Ama sağlık görevlilerinin benim değerlendirmeme katılıp katılmadığını bilmem gerekiyordu, bu yüzden arama çubuğuna Joe'nun adını yazdım ve dosyasının yüklenmesini izledim. Sağlık görevlilerinin girdiği tüm istatistikleri gözden geçirdim -görünür semptomlar, hayati değerler, uygulanan ilaçlar.

Aşırı dozdan tedavi etmişler.

Onu hastaneye bıraktıklarında hayattaydı ve yarı duyarlıydı. Oraya vardığında ne olduğuna dair bir bilgim yoktu.

Ama benim görmeye geldiğim şey, onların değerlendirmesinin benimkiyle uyuşup uyuşmadığıydı. Ve öyle de oldu.

Her şeyi doğru yapmıştım.

Kendimi derin bir nefes alırken buldum, ciğerlerim bütün gün olduğundan daha gevşek hissediyordu. Notlarını ikinci ve üçüncü kez tekrar okurken hava daha da kolay geçmeye başladı, sonunda tablosundan çıkacak kadar rahattım.

İşe başlamadan önce hala birkaç dakikam vardı ama yine de yaptım ve kulaklığı taktım. Ardından, gelen aramaları yanıtlamamı sağlayan ekrana tıkladım ve neredeyse anında bir arama geldi.

"Dokuz-bir-bir, acil durumunuz nedir?" Dedim.

Ve sonra geri geldi.

Ritüel.

Nefes almak artık o kadar kolay
değildi. Başparmağım boşluk
çubuğuna dokundu. Vücudum
gerildi.

Ayak parmaklarım ayakkabılarımın altına girdi.

"Kocam!" diye bağırdı yaşlı bir kadın telefonda. "Sanırım kalp krizi
geçiriyor."

Bu hissin kısa süreceğini ve önümüzdeki sekiz saat boyunca her birkaç
dakikada bir bu işlemi bilerek tekrar rahatlardım.

Bu gece dolunay vardı.

Şehir daha da vahşi olurdu.

Arama sayısı iki katına çıkar.

Acil olmayan durumlar hayati tehlikeye dönüşebilir.

"Yardım yolda hanımefendi" diye cevap verirken içimden bir ürperti
geçti. Biraz hava çektim. "Adınız nedir, lütfen?"

O cevap verirken hızla pencereden dışarı baktım ve gün ışığının son
zerresini gördüm.

Güneşli bir gündü.

Bunun için daha fazla minnettar olamazdım.

ON BİR
ALIX
MEVCUT GÜN

Gözlerimi açtığımda saatin kaç olduğundan emin değildim.

Gerçekten önemli değildi.

Güneş yatak odasındaki panjurların geliyordu ve bunu yüzümde hissedebiliyordum.

Hayatımda çalıştığım en yorucu vardiyalardan biri olan dün geceden sonra uyanmak için mükemmel bir yoldu.

Nefes almakta zorlandığım her an göğsüm sıkışıyor.

Başparmağımın yan tarafı sürekli boşluk çubuğuna vurmaktan yara olmuştu.

Kaslarım gerilmekten ağrıyordu.

Ayak parmaklarım ayakkabılarımın altına sürtünmekten ağrıyordu.

Ve yatağın diğer tarafına baktığımda kalbim küt küt atıyordu.

Yastıkta hiç çentik yoktu. Yorgan hâlâ tepesine kadar çekiliydi.

Eve gelmemişti.

Lanet olsun.

Yastığını kaptım ve odanın diğer ucuna fırlattım.

Ona burada ihtiyacım vardı.

Bunu biliyordu.

Ortaya çıkmadığı her zaman beni öldürüyordu.

Kendimi yatakta daha yükseğe ittim ve sırtım yatak başlığına çarptı. Telefonuma uzandım ve tam Rehber'imi açıp bir arama yapmak üzereyken başparmağım yanlışlıkla bir uygulamaya çarptı.

Resimler ekranımı doldurmaya

başladı. Bildirimler de öyle.

Birkaç yüz tane.

Bazıları beğeniydi. Geri kalanı emojiydi.

Hepsi de bugün erken saatlerde yayınladığım fotoğrafa yanıt niteliğindeydi.

Tren istasyonundan eve doğru yürürken, bir çocuğun kaldırırma tebeşirle çizdiği gökkuşağına rastladım. Fotoğrafını çekerken güneş elime ve telefonuma vurmuş, resmin arkasında vücudumun gölgesini oluşturmuştu.

Takipçilerim güneşli günler hakkında her şeyi biliyordu. Onları daha sık paylaşıyordum.

Ama hiçbirini gökkuşağı içermiyordu.

Resmin altındaki yorumlara göz gezdirdim ve Rose'dan bir yorum gördüm.

Bir yumruk resmiydi.

Bir dakika.

Haklıydı.

Ciğerlerimi doldurdum, göğsüm neredeyse morarmış gibiydi ve ekranın altındaki bir simgeye bastım. Bunu bana neyin yaptırdığından emin değildim ama *Smith Reid* yazdım ve Ara'ya bastım.

Sadece bir avuç maç geldi.

İlki, takım elbise giymiş bir fotoğrafının olduğu bir iş hesabıydı. Profiline tıkladım ve Downtown Crossing'de bir hukuk bürosunda boşanma avukatı olduğunu öğrendim.

Yeri iyi biliyordum.

Dylan'ın ofisi birkaç bina .

Geri çekildim ve Smith'in kişisel profili olan ikinci listeye tıkladım. Joe'yla nasıl göründükleri konusunda biraz puslu olsam da Smith'in bu kadar yakışıklı olduğunu hatırlamıyordum.

Ama ona son derece kolaydı. Yüz hatları keskin ve zengindi.

Gülümsemesi davetkârdı.

Dylan'ın soğuk olduğu yerde onun bir sıcaklığı vardı.

Resimlere odaklandım ve ilk birkaç satırda öğrendiğim şey Smith'in aktif ve açık havada olduğuydu.

Bisiklete

bindi.

Ran.

Ve yedi.

Şehrin dört bir yanındaki restoranlardan yemek fotoğrafları vardı.

Araştırmaya devam ettikçe, dünyanın farklı noktalarından çektiği kareleri gördüm.

Japony

a.

Dubai.

Alaska.

Peru.

Biraz daha gezindim. İki yıl önce.

Üç.

Smith'in hayatı büyüleyiciydi.

Bir saniyesini bile boşa harcamadı.

Pişmanlıkla yaşamadı.

Sadece yaşadı.

Ve zor yaşadı.

Kesinlikle ortak bir noktamız yoktu.

Sonuna ulaştığımda, gönderdiği son fotoğrafa geri döndüm.

O ve Joe'nun

fotoğrafıydı. Barda.

Onları sokakta bulduğum gece.

Yorumları kontrol ettim. Orada Joe'nun durumu hakkında beni bilgilendiren hiçbir şey yoktu.

Bilmek zorundaydım.

Smith'in profiline dokunup Mesaj Gönder'e tıkladım ve yazmaya başladım.

Merhaba Smith. Ben Alix Rayne. Dün gece sokakta tanışmıştık. Her neyse, Joe ile nasıl olduğunuzu görmek istedim.

Şehir için çalıştığım onca yıl boyunca, daha önce hiç kimseyi takip etmemiştim.

Umursamadığımdan değil.

Aksine, çok fazla önemsiyordum. Bu yüzden bu alanı seçmiştim.

Sadece elimi uzatmak uygun değildi.

Bu durum da farklı değildi.

Ama öyleydi.

Çünkü telefonun diğer ucunda ben yoktum.

Çünkü onları bulmuş ve yardım teklif etmişim.
Telefonumu kucağıma koydum ve komodinin üzerindeki tablete uzandım.
Bir düğmeye bastıktan sonra panjurlar tamamen açıldı ve TV . HGTV.
Program yeni bir ebeveyn banyosu tasarlamak üzerineydi.
Akılsız.
Tam sevdiğim gibi.
Telefonumun ekranına bir bildirim gelmeden önce sadece birkaç saniye izledim.
Smith cevap vermişti.

*Selam Alix. Bizi kontrol ettiğin için teşekkürler. Joe hala hastanede.
İlerleme göstermeye devam ederse, doktor birkaç gün içinde taburcu
edileceğini söyledi.
Ya sen?*

Cevap yazmamalıydım.
Uygulamayı kapatıp banyo tadilatlarını izlemeye devam etmeliydim.
Ama Smith'in gözlerindeki bakışı hatırladım.
Acıyı, çaresizliği.

*Ben iyiyim.
Ben: Bunu duyduğuma sevindim, Joe için öyle.
Durumu hakkında haklıydınız. Aşırı doz almış.
Ben: Sadece iyi olacağına sevindim.
Smith: Yaptıkların için sana hiç teşekkür ettiğimi sanmıyorum. Eğer sen
gelmeseydin, Joe hala hayatta olur muydu bilmiyorum. Bunu biliyor, ona
senden bahsettim ve çok minnettar.
Yardım edebildiğim için mutluyum.*

Telefonumu tekrar kucağıma koydum ve televizyona bakarken Smith'in fotoğraflarına bakıp bakmayacağını merak ettim. Sokakta ona yardım eden kişi hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyip istemeyeceğini.
Sayfamda sadece yirmi kadar fotoğraf vardı.
Hepsi de güneşli günlere aitti.

Profilimi herkese açık tutmamın tek nedeni buydu.

Smith: Joe size uygun bir şekilde teþekkür edebilecek durumda değil ama ben ve etmek isterim. Akþam yemeğine ne dersin? Sen yeri seç, ben de orada olacağım.

Mesajını okumayı bitirdim ve telefonumu komodinin üzerine koydum. Tabletteki panjurları kapatacak ve televizyonu kapatacak farklı düğmelere bastım. Sonra battaniyeyi başımın üzerine çektim ve vücudumu bir top haline getirdim.

Yorganın altı karanlık olsa da, yatağın karşısındaki kırışmamış alt çarşafa, onun yerine dokunduğumda hissedeceğim soğukluğa baktım.

Ne halt ettim ben?

ON İKİ

DYLAN

ÜÇ YIL BİR AY ÖNCE

ALIX ve ben Quincy Market'in önünde duruyorduk, elimizde paket çikolatalı kek kutularımız vardı, açılmıştı ve her birinden birkaç çatal dolusu eksikti. Gece yarısı başlayan vardiyasını sormuştum ve o da bana yaptığı çağrılardan birini anlatıyordu. Altmış yedi yıldır evli olan yaşlı bir çiftle ilgiliydi. Kocasını kısa bir merdivenden düşmüştü. Alix onun kalçasını kırdığına inanıyordu.

Konuşurken gözlerini pastaya dikti.

Ve ona baktım, başka bir ısırtığı nasıl mızrakladığını kontrol ettim.

Çatalı dudaklarının arasına nasıl soktuğunu.

Aletin ağzından nasıl temiz çıktığını.

İnanılmaz derecede seksiydi.

O da öyleydi.

Denemesine bile gerek yoktu. Bu ona doğal

geliyordu. Görünüşü kadar doğal.

O kadar derine inen bir güzelliği vardı ki, onu geliştirmek için makyaja ihtiyacı yoktu.

Zaten çok fazla sürmezdi. Dudaklarında hiçbir şey yoktu, göz kapaklarında renk yoktu, sadece kalın kirpikler ve yanaklarında biraz pembe vardı.

Ne kadar muhteşem olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ona söylesem bile bana inanmayacağından emindim.

Alix'in kendine güveni işinden bahsederken geldi.

Bunu ne kadar sevdiğini sesindeki tutkudan, yaşlı adama nasıl yardım ettiğini anlatışından anlayabiliyordum.

Yaptığı şey ilk başta gözümde canlandıramadığım bir şeydi. Şimdi onunla daha fazla zaman geçirdiğimde, görebildiğim tek şey buydu.

Kahretsin, ona dokunmak istedim.

Döner ve patates kızartması yerken ellerimi ondan uzak tutmuştum.

Ama daha fazla beklemek istemedim.

Ağızındakini yuttuğunda, "Alix..." dedim.

Bana nasıl bakacağını, sesime nasıl tepki vereceğini görmek için gözlerinin üzerimde olmasına ihtiyacım vardı.

Bu, ona şu anda ulaşip ulaşamayacağımı ya da beklemem gerekip gerekmediğini belirleyecekti.

Bakışları yavaşça kalktı ve benimkine indi.

Yüz ifadesinden utangaçlık okunuyordu.

Yine de her işaret oradaydı; bakışlarındaki arzu, nefes alış verişindeki artış, dilinin dudaklarında gezinmesi. Yaladığı buzlanma değildi çünkü orada buzlanma yoktu.

Küçük kek kutusunu yere düşürdüm.

Düşüşünü izlemedi ama sesi duyduğunda içindeki açlığın büyüdüğünü gördüm.

Bir adım attım.

O da pastasını düşürdüğü sırada ters yöne doğru gitti.

Ona doğru ilerlemeye devam ederken hiçbir şey söylemedi, vücudu binaya yaslanana kadar onu binanın yan tarafına doğru destekledim.

Birkaç santim ötede dururken ellerimi başının üstüne kaldırdım ve tuğlaya bastırdım. "Beni durdurabilirsin."

Bana bakıp "Yapabileceğimden emin değilim" derken sesi yumuşaktı, zayıf değildi.

Onunla tren istasyonunda karşılaştığımda da aynı şekilde cevap vermişti. O zaman ne demek istediğini anlamıştım.

Ve yine burada, özellikle parmakları yanlarıma gittiğinde, onları tuttuğunda, beni kendisine doğru çekmek için kullandığında.

Başımı eğdim.

Ağızım onunkini aradı.

Dudaklarımız birbirine

değdi.

Tüm vücudumu bir his kapladı. Onu

bırakamıyordum.

Bu yüzden iki avucum da yüzüne indi ve yanaklarını sıkıca tuttum. Bu yüzden her nefes alışımda onu daha da derinden öpüyordum. Bu yüzden ereksiyonum takım elbise pantolonumun içinde zonkluyordu.

Her tepkinin sebebi oydu.

Dilim onunkini buldu.

Sırtı kamburlaştı ve vücudu benimkine doğru eğildi. Elim boynunun yanına düştü.

Kokusunu içime çektim. İçinde biraz limon olan temiz bir kokuydu. Dudaklarımı uzaklaştırdım ama burnumu onunkine bastırdım.

Kendimi hava için uzanırken hissettim, yeterince alamıyordum. O da aynısını yapıyordu.

"Siktir," diye fısıldadım.

Buna hazırlıklı değildim.

Alix Rayne'in vücudumda dolaşan tadının nasıl en inanılmaz his haline geldiğini özetlemenin bir yolu yoktu.

Tek bildiğim daha fazlasına ihtiyacım olduğuydu. Ama daha fazlası burada olamazdı.

Bir elimi yanağında, diğerini boynunda tutarak yüzümü çektim.

Gözleri yavaş yavaş göğsümden çıkıp bakışlarıma kilitlendi.

Onu eve götürmemeliyim.

Birkaç hafta beklemeliydim, onu daha iyi tanımalıyım, benimle rahat olduğundan emin olmalıyım.

Dünya kadar zamanım vardı.

Ama o ben değildim.

Bir şey istediğimde, onu hemen istiyordum.

"Buradan çıkmak istiyor musun?" diye sordum. Başını salladı.

"Seni evime götüreceğim."

Tekrar başını salladı ve eli sanki bana orada olduğunu hatırlatıyormuş gibi belimde .

Unutmamıştım.

ON ÜÇ

ALIX

MEVCUT GÜN

"ÜZGÜNÜM," dedim Rose'a oturduğu küçük masaya yaklaşırken, mutlu saatler için seçtiği restorana. "On beş dakika önce burada olmam gerektiğini biliyorum."

Kendimi içine soktuğum battaniye yumağından çözülmem biraz zaman almıştı. Duşa girmek ve bir kıyafet bulmak için daha fazla zaman.

Çünkü Smith'in son mesajı aklımdan çıkmıyordu. Beni daha yavaş hareket ettirdi.

Ve cevap verene kadar içimi kemirdi.

Mutfağında dururken, çantamı omzuma attıktan birkaç saniye sonra Smith'e akşam yemeğinde buluşmak üzere mesaj attım. Evime yürüme mesafesinde olan restoranı seçtiğini ve saat sekiz için rezervasyon yaptıracağını söyleyerek cevap verdi.

Sonra buraya, Rose'un beni beklediği restorana gittim.

Ben.

Smith'e cevap vermenin beni geciktireceğini biliyordum.

Rose'un aldırmayacağını da biliyordum.

Kıçım koltuğa çarptığı anda "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Endişeliydi.

Duydum.

Ben

gördüm.

Muhtemelen öyle olmak için bir sebebi vardı.

Benim için sipariş ettiği şarap bardağını kaldırdım ve ona doğru uzattım.

ona. O aynısını yaptı ve masanın ortasında benimle buluştu. "Kadeh

kaldırmamız gereken bir an var," dedim.

"Oh, öyle mi?"

Bardağımı onunkiyle tokuşturup bir yudum aldım ve boynumdaki hafif atkıyı gevşetmek için bardağımı yere bıraktım. "Yarın akşam bir randevuya ıkıyorum. Aslında buna randevu dememeliyim. Sadece akşam yemeğine çıkacağım, yani her ne ise, onu yapacağım."

Yaklaşmak için eğilirken heyecanını gizlemek için berbat bir iş çıkardı, neredeyse koltuğunda kıpırdandı. "Bana her şeyi anlat."

"Sokakta yardım ettiğim adam. En iyi arkadaş, hasta değil."

Sanki parçaları birleştirmeye çalışıyormuş gibi başını salladı. "Numaraları mı değiştirdiniz?"

Keşke eşarby bu kadar gevşetmeseydim çünkü yüzümü eşarbyn altında saklamak istiyordum. "Onu internetten araştırdım ve mesaj attım."

"Kimsin sen? Ve en iyi arkadaşıma ne yaptın?" Güldüm çünkü haklıydı.

Çünkü yaptığım değişiklikler iyi hissettiriyordu.

Ama sonra sesim ciddileşti ve "Sadece Joe'nun iyi olup olmadığını bilmek istedim. Bu olay olduğundan beri kafamı kurcalıyordu."

Yüz ifadesinden bunu duyduğuna şaşırmadığı .

"Ona ulaştığın için seninle gerçekten gurur duyuyorum." Ben yanıt vermeyince ekledi: "Ama Peter'la yaptığımız gibi, neler çok derinlemesine düşünmeyelim. Bu sadece bir akşam yemeği. Eğer ikinizin arasında bir şeyler olursa, bunu başka bir zaman kutlarız. Olmazsa da en azından şansınızı denemiş olursunuz." Elini bardağına sardı ve dudaklarına götürdü. Kadehi yere bıraktığında yüzündeki ifade bana büyük bir şeyin yaklaşmakta olduğunu söylüyordu. "Alix, Dylan hakkında konuşmamız gerek."

Ve işte oradaydı.

Bu konuşmanın geleceğinden şphelenmeliydim.

Ondan bahsetmeyeli bira hafta olmuştu.

Gecikmişti.

"Hayır, yok," diye cevap verdim, işi daha da ileri götürmeden onu durdurmaya çalışıyordum.

"Bu konudan kaçmaya devam edemeyiz."

Ona Dylan'ın eve döndüğünü söyleyene kadar yapmalıydık. İşlerin ne durumda olduğunu açıklayana kadar.

Ama henüz bu konuşmaya hazır değildim.

"Sadece bu gece onu tartışmak istemiyorum."

Başını sallayarak beni anladığını ve bu gece onun hakkında konuşmam için beni zorlamayacağını söyledi. Sonra menüsüne baktı. O zaman

Sonunda başını kaldırıp baktığında yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Akşam yemeğini atlayıp doğrudan tatlıya geçmek ister misin?"

"Her şeyden çok."

Masanın öbür ucuna uzandı ve elimi sıktı. "Bu da demek oluyor ki bir şişe şaraba daha ihtiyacımız olacak."

"*Evet*" diye kabul

ettim.

Güldü.

Ben de öyle.

Bu sefer daha da iyi hissettim.

Benimki en sonda olmak üzere tuğladan yapılmış sıra evleri gördüğümde, aceleyle kaldırımın geri kalanından aşağı indim ve ön merdivenlerden yukarı çıktım.

Kapının kilidini açtım.

İçeri girdiğimde anahtarlarımı girişteki kaseye yerleştirdim ve çantamı mutfaktaki en yakın bar taburesine koydum.

Oradan kendime bir bardak kırmızı doldurdum ve yatak odama taşıdım.

Mücevherlerimi dolabın sağ tarafındaki çekmeceye, giysilerimi çamaşır sepetine ve ayakkabılarımı da kot pantolon rafının yanına, yere bıraktım.

Dylan'ın duvara, kemer rafının yanına yapıştırdığı bir not vardı.

*GEÇ KALMAMAYA
ÇALIŞACAĞIM. SENİ
SEVIYORUM.*

Dişlerimi fırçalamak ya da makyajımı silmek için banyoda durmadım. Bunun yerine şarabı yatağa götürdüm ve yorganın altına girdim. Yerleştikten sonra tabletin ekranına dokundum, ışıkları kapatan ve televizyonu açan düğmelere bastım.

HGTV.

Rüya sahil evleri.

Mükemmel.

Oturmaya devam ederek bardaktan birkaç yudum aldım ve sonunda bedenimin yatağa gömülmesine izin verdim.

Tamamen rahatlamıştım.

O kadar ki bardağı tabletin yanına koydum ve başımı yastığın üzerine koydum.

Battaniyeyi boynuma kadar çektim ve vücudum ısınmaya başladı. Gözlerim kapandı.

Tam yanıma dönüyordum ki yatak odamın kapısının açıldığını duydum. Olduğum yerde donup kaldım ve nefes nefese, "Geldin mi?" diye sordum.

Notta ne yazdığı önemli değildi.

Geleceğini hiç düşünmemiştim.

Hep umut ettim.

"Burada olduğun için çok mutluyum," diye ekledim.

Arkamdan yatağa tırmanırken "Ben de" dediğini duydum. O ses.

Sevdiğim bir sestti.

Ve onunla birlikte dokunuşu da geldi, sırtımdan aşağı ateşli bir his gönderdi, omuzlarımı en yumuşak öpücüklerle kapladı.

Beni sorgulamasına gerek yoktu. Ne istediğini biliyordu.

Bana nasıl vereceğini biliyordu.

Ve bir anda meme ucumun etrafında bir baskı oluştu. Bir çekiştirme, ardından keskin bir çimdik.

"Tanrım," diye inledim, bacaklarım hemen açıldı.

Bir parmak klitorisime gitti, boylu boyunca ilerledi, tepeye ulaştığında bir daire çizdi.

"Seni istiyorum," diye nefes aldım.

İçime dalmadan önce son kelimeyi zar zor söyleyebildim. İtişler derin ve sertti.

Hareketler çok hızlı.

Uyluklarımın iç vurulan tokadı hissettiğimde her sürüş vurgulandı.

Kukum tepki olarak kasıldı.

"Dylan," diye nefes aldım, içimdeki yoğunluk artıyordu.

Parmak uçları tüm bedenimi dolaştı. Sırtımın üzerinden nefes verildi.

Yüzümün yan tarafından "Fuuuck," diye inledi.

İtirafı beni gülümsetti.

Dudaklarım büzülmeden önce sadece bir saniye sürdü ve içimden bir inilti döküldü.

Ben de oradaydım.

Dylan'la hiç uzun sürmedi.
Tam ona "Biliyorum," diyecektim ki kulağımın dibinde inledi.
Hızım arttı, tüm vücudum gerildi ve ilk dalga üzerime geldi.
Midem ürperdi.
İçime ikinci bir dalga pompalandı ve seslerim onunkilerle eşleşmeye
başladı, bu da bana aynı yerde olduğumuzu söylüyordu.
İkisi de aynı şeyleri hissediyor.
Bu işte birlikteydik çünkü ayrı olmamız imkânsızdı. O çekilince
sustum.
Nefesimi tuttum.
Bir kolumu yastığımın altına koydum, diğerini de yüzüme yaklaştırdım.
Bedenimi
değiştirmedim. O
buradaydı.
uyuyoruz.
Burası uyuyakaldığım yerdı.
"Gitme" derken gözlerimi kapalı tuttum. Lütfen bu gece benimle kal."
Yataktan kalkmasını bekledim.
Yalnızlığın üzerime çökmesini.
Ama onun yerine hissettiğim şey, etrafımda dolanan kollarının
sıcaklığıydı ve sonra havada süzülen "İyi geceler, Alix" sesini duydum.
Bir saniye içinde uyuyordum.
Belki iki.

Güneşin yüzüme dokunmasıyla uyandım.
Gözlerimi açmadan hızla arkama uzandım, elim yastığın altından çıktı.
Daha dirseğimi bükmeden, "Buradayım," dediğini
duydum. Dylan bütün gece kalmıştı.
Kaslarım gevşedi.
Kalp atışlarım
yavaşladı.

Bu odadaki tek sıcaklığın güneş ışığı olmadığını bilmeliydim. Tek rahatlık da değildi.

Ama her şeyi içime çektikçe, bu güneşli günün ne kadar mükemmel başladığını düşündükçe, mideme bir korku hissi düştü.

Söylemesi zordu. Yine
de gerekiyordu. O da
duymalıydı.

Benden.

"Bu akşam başka bir adamla yemek yiyeceğim," diye itiraf ettim. Birkaç derin nefes alırken dişlerimi birbirine geçirdim. "Dylan, bana onunla çıkmamamı söylemeni istiyorum."

Gözlerim kısıldı.

Göğsüm
çarpıyordu.

"Lütfen," diye yalvardım. "Sadece söyle, ben de bu gece evde kalayım."

Bir elimle battaniyeye sarıldım, diğer elimle de kabarık yastığın kenarını kavradım. "Dylan..." Çok yumuşak bir şekilde söyledim.

Yatakta bir hareket vardı.

Arkamdaki hava aniden buza dönüştü.

"Dylan, hayır."

En azından bir şey söylemeden olmaz.

Ama ayaklarını yere vurduğunu duydum ve yaptığı şeyin tam olarak bu olduğunu anladım.

"Lütfen, Dylan. Henüz gitme."

Vücudum bir top gibi gerilmeye
başladı. "Geri gel," diye seslendim.

Yatak odasının kapısı açıldı.

Neden ona söyledim ki?

Neden bu kadar dürüsttüm?

Neden çenemi kapalı tutmadım ki?

Smith'le ne yaptığımı ona söylemem için hiçbir neden yoktu.

İçimde tutabilirdim. Yalan
söyledim.

Fark edeceğinden bile emin değildim.

"Dylan-" diye , yatak odasının kapısı arkasından kapanınca kendimi tutamadım.

O gitmişti.

Bana gitmememi

söylememiştir. Söylemezdi de.

Bundan her şeyden çok nefret
ediyordum. Bu duygudan nefret
ediyordum.

Dönüştüğümüz şeyden nefret ediyordum.

Kafamı boşaltmak için yataktan çıkmalı, üzerime bir şeyler giymeli, beş
ön basamaktan inmeli ve günü dışarıda geçirmeliyim. Newbury Caddesi'nde
kahve içmeli, Halk Bahçesi'nde öğle yemeği yemeli ve Prudential Center'da
yeni bahar kıyafetleri için alışveriş yapmalıyım.

Ama ben bunların hiçbirini yapmadım.

Tablete uzandım ve panjurları kapatan düğmeye bastım ve kendimi
battaniyenin altına gömdüm.

Ciğerlerim patlayacakmış gibi hissedene kadar içime çektim.

Ağzımı açtım.

Ve çığlık attım.

Hiç ses çıkmadı.

Sessizdi.

Ama kafamın içinde, şimdiye kadar duyduğum en yüksek sestti.

ON DÖRT

DYLAN

ÜÇ YIL BİR AY ÖNCE

Sol tarafıma yatmıştım, Alix sağ tarafındaydı ve yatağımda çıplak bir şekilde birbirimize bakıyorduk. Elim boynundayken tenindeki sıcaklığı, terlemeyi hissedebiliyordum. Nabızı parmaklarımın altında hızla atıyordu.

Quincy Market'ten aceleyle evime dönmüştük. Oraya vardığımızda acelemiz sona erdi.

Çünkü onun vücuduyla zaman geçirmek istiyordum.

Tadına baktım.

Isırdım.

Ayak bileklerinin ortasından başlayıp bacaklarının arasına doğru yaladım. Boşalana kadar, ağzıma karşı kıvranana kadar, zevkten saçlarımı yolacağını düşünene kadar orada kaldım. İşte o zaman dudaklarına doğru yükseldim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

O sırada sikim patlayacakmış gibi hissediyordum. Ağzına almasını istemedim.

Onun amını

istiyordum.

Islaklığını.

Onun gerginliği.

sikimi sıkması. Üçünü de hissetmiştim.

Birden çok kez.

Ve şimdi, yatağımın üstünde dinlenirken nefeslerimizi tutuyorduk.

Daha önce yaptığı azıcık makyaj da gitmişti. Yanakları kızarmış, uzun saçları dağılmıştı.

Bu Alix'ti.

Savunması

Z.

Çiğ.

Mükemmel.

Sadece benim için değil, genel olarak.

Kıyafetlerin dışında daha da güzel olan bir vücudu vardı. Bana yumruk gibi çarpan ve her gördüğümde beni şok eden bir gülümsemesi vardı. Üniformasını çıkarmadan çok önce var olan bir yumuşaklık.

Gözlerinin karanlığına baktım ve başparmağımla çenesini sıyırdım. "Aç mısın?"

"Aç mısın?" Güldü. "Daha yeni yemek yedik ve çikolatalı pasta yedik." Bu ses.

Çok neşeliydi.

Her gün dinleyebileceğim bir şeydi. "Biz de akşam yemeği yiyeceğiz," dedim ona.

Kaşları kalktı. "Bu gece mi?"

Başımı salladım, hangi restorandan sipariş vermek istediğimi ve soförümü onu alması için nasıl göndereceğimi düşünüyordum.

"Ya zaten planlarım varsa?" diye sordu.

"İptal et."

"Öylece mi?"

Gözlerinin içine baktım. "Evet, Alix, aynen böyle." Durakladım. "Tabii bunun bitmesine hazır değilsen?"

Neredeyse bir dakika boyunca konuşmadı. "Sana hiç hayır diyen oldu mu Dylan?"

İş hayatında pek alışlagelmiş

bir şey değildi. Özel

hayatımda da öyle.

Küçük yaşlardan itibaren istediğimi nasıl elde edeceğimi öğrenmiştim.

Yine de bir şeyi son derece netleştirmem gerekiyordu, bu yüzden "Alix, sana söyledim, bana her zaman hayır diyebilirsin" dedim.

Yüzünü elime yasladı. "Sana söyledim, yapabileceğimi

sanmıyorum." Bunu bana en son ne zaman söylediğini hatırladım.

Başımı kaldırdım ve dudaklarımı kulağının kabuğuna bastırarak

"Gitmene asla izin vermeyeceğim" diye fısıldadım.

Yanaklarının aldığı renk verdiğim cevabı beğendiğini gösteriyordu.

Ona söylemediğim şey, o anda bu kızın benim karım olacağını biliyor olmamdı. Ve yakın bir zamanda bunu gerçekleştirecektim.

Geçmişte çok fazla kadın olmuştu.

Hiçbirinin önemi yoktu.

Hiçbiri yeterli değildi.

Hepsi beni buraya getiren adımlardı. Alix o kişiydi.

Onun kırılganlığı ya da elime sokulduğunda dudaklarının tenime dokunuşu ya da gözlerinin bana her şeyi göstermesi değildi - hepsi çok hoşuma giden şeylerdi.

Onun gülümsemesiydi.

Dudaklarını hafifçe kaldırması bana her şeyin her zaman iyi olacağını söylüyordu. Ve öyle de olacaktı.

Ona sahip olduğum sürece.

ON BEŞ

ALIX

MEVCUT GÜN

Restorana birkaç dakika geç geldim.

Smith'le yemek yiyeceğim için gergindim ama sekizi on iki dakika geçte burada olmamın nedeni bu değildi.

Çünkü yataktan kalkmam biraz zaman almıştı. Kendimi toparlamam. Gözlerimin altındaki karanlığı ve göz kapaklarımın etrafındaki şişkinliği kapatacak kadar kapatıcı sürmek.

Hayatımın bir döneminde neredeyse hiç makyaj yapmazdım. Artık bu doğru değildi.

Restorana girerken boynumdaki hafif atkıyı gevşettim ve ceketimin düğmelerini açtım. "Merhaba," dedim hostese, başında durduğu masaya ulaştığımda. "Smith Reid için rezervasyon."

Tabletine bir göz attı. "Evet, tam burada görüyorum. Görünüşe göre partinizin diğer üyesi çoktan gelmiş." Yukarı baktı. "Lütfen beni takip edin."

Beni ana yemek salonuna götürürken onun arkasında kaldım. Smith'i gördüğümde daha birkaç adım atmamıştım.

Odanın diğer tarafındaki pencerenin karşısındaki masada oturmuş telefonuna bir şeyler yazıyordu.

Geldiğimi hissetmiş gibi başını kaldırdı. Gözlerimiz kilitlendi.

Bakışlarını

hissedebiliyordum.

Önce yüzüme çarptı.

Göğsüm.

Bacakları

m.

Bu alışık olduğum bir duygu değildi.

Dylan'dan gelmediği sürece.

Aman Tanrım.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken, hâlâ epey uzakta olan Smith'i internette baktığım fotoğraflarıyla ve tanıştığımız gecedен hatırladığım küçük ayrıntılarla karşılaştırdım. Fotojenik biriydi. Kötü bir fotoğrafı yoktu. Ama şahsen kesinlikle daha yakışıklıydı.

Bu beni daha da gerdi.

Ben sadece birkaç adım uzaktayken ayağa kalktı, hostes çoktan gitmiş, bizi tamamen yalnız bırakmıştı.

"Alix, geldiğin için teşekkürler."

İki saniyelik bir gariplik oldu. Elimi mi sıkacağını yoksa sarılmak için mi uzanacağını bilemedi.

Parmaklarımı havaya kaldırarak sorunu çözdüm.

Parmaklarımı usulca kavradığında, "Geciktiğim için özür dilerim" dedim. "Sorun değil."

Elimi çektim ve masanın diğer tarafına geçerek ceketimi ve çantamı sandalyenin arkasına astım. Sinirlerim beni dengesizleştiriyordu, bu yüzden otururken dikkatliydim ve kendimi masaya yaklaştırdım.

Bir andı.

Sonunda, sakinleştiğimde bunu kutlayabilecektim. "Joe nasıl?" diye sordum.

Kucağına bir peçete koydu ve tekrar bana baktı.

Yüz ifadesi aniden endişe dolu bir hal almıştı, tıpkı sağlık görevlileri Joe'yu ambulansa bindirdiklerinde olduğu gibi.

"Doktor böbreklerinin işleyişinden memnun değil, bu yüzden yeni bir tedavi yöntemi deniyor. Eminim değerleri düzeldikten sonra taburcu edilecek."

Endişe kayboldu ve yerine tanıdığım bir bakış geldi. Çok yorgundu.

"Hastanede çok zaman geçiriyor musun?" diye sordum.

"Eski karısı gitmiyor ve çocuklarının onu görmesine izin vermiyor. Ailesinin geri kalanı Kaliforniya'da ve onların bilmesini istemiyor."

"Geriye sen

kalıyorsun." Başını salladı.

O bir Rose'du.

Midemde bir karıncalanma oldu ve koltuğumda kaymama neden oldu.

"Boston'daki en iyi hastanede," dedim. Sağlık görevlilerinin notlarını okuduğum için onu hangi hastaneye götürdüklerini biliyordum. "Tamamen iyileşeceğine inancım tam."

Gözlerinin gülümsedim. Elimde değildi.

"Yaptıklarınız için tekrar teşekkür ederim." Sırıtiş hâlâ oradaydı; sadece biraz daha ciddileşmişti. "Durumu çok iyi idare ettiniz. Sanırım tıp alanında çalışıyorsunuz."

İnternetteki profilimde işim yazmıyordu. Hobilerim de yoktu. Adımın altında sadece bir emoji vardı.

Bir güneş.

"Boston Polisi'nde memur olarak çalışıyorum."

Sanki söyleyeceklerini vurgulamak istercesine yüzünü biraz yana çevirdi. "O halde, şehrin eğitiminden etkilendim. Sahada olmadığın halde ne yapman ve neye bakman gerektiğini çok iyi biliyorsun ve teşhisin de doğru. Mükemmel bir sağlık görevlisi ve daha da iyi bir doktor olurdunuz."

"Tıp fakültesine düşüncesi heyecan verici değil."

"Hukuk fakültesi de öyle."

"Ama ve şimdi bir avukatsınız. Peki, nasıl hayatta kaldın?"

Kişisel profilinde yaptığı işle ilgili hiçbir şey yoktu, yani artık onu araştırdığımı biliyordu.

Bundan etkilenmiş gibi görünmüyordu.

Belki de sadece tepkisini gizliyordu. O

bir avukattı.

Benim kalp masajını bildiğim kadar o da bunu nasıl yapacağını biliyordu.

"Ne zaman bırakmak istesem," dedi, "babamın anneme nasıl davrandığını ve sonra onu nasıl becerdiğini düşünürdüm. İhtiyacım olan tek motivasyon buydu."

Smith'in kolay bir çocukluk geçirmediğini öğrenmem iki cümle sürdü.

Ve Massachusetts'li olduğunu çünkü akseninin birazcık ortaya çıktığını söyledi.

Cevap vermek için ağzımı açtığımda, bir garson masamıza geldi ve içecek bir şey isteyip istemediğimizi sordu.

Smith'in bana akşam yemeği için ne önerdiğini ve onunla iyi eşleşecek kırmızı şarabı söylemesini bekledim.

Ama bunu yapan Smith değildi.

Dylan'dı.

Buna alışabilecek miyim?

"Şampanya lütfen," dedim.

Garson kız Smith'e baktı ve o da "Tito's ve iki limonlu soda" diye seslendi.

İçki siparişleri bile benzer değildi.

Dylan şarap içmiyorsa, içkisini buzsuz ve sek tercih ediyordu. Garson

kız bize spesiyalleri gittikten sonra Smith'e "Özür dilerim," dedim.

Konuşmayı değiştirmeden önce bunu söylemek istedim. "Hukuka girme

kararınızın bu kadar kişisel bir karar olduğunu bilmiyordum. Bilseydim asla oraya gitmezdim."

"Özür dilemenize gerek yok. Size de herkese verdiğim cevabı verebilirdim ama kişiselleştirmeye karar verdim."

Bana bakarken nasıl cevap vereceğimi .

Bir yanım eşarabın altına saklanmak istedi çünkü bu kadar ilgi bunaltıcıydı. Diğer yanım ise ona neden bana ailesinden bahsetmeyi seçtiğini sormak istiyordu.

"Neden sevkiyat işine girdin?" diye sorarak beni bu seçimi yapmaktan kurtardı.

Sevkiyatçılık bir işti, kariyer değil. Kimsenin olmayı hayal ettiği bir şey değildi. Gidip vardiyanızda ve o hafta için planlanmış diğer vardiyalarda çalışırdınız.

Aydan aya. Hep

aynıydı.

"Hayatım boyunca tıp alanında çalışmak istedim. Lisans eğitimimi tamamlarken tıp fakültesinin bana göre olmadığını fark ettim. Bu yüzden Boston'da kaldım ve şehir için çalışmaya başladım."

"Bir tahminde bulunacağım ve Boston Üniversitesi diyeceğim." Ben cevap veremeden devam etti, "Hayır, bunu geri çekeceğim ve Northeastern diyeceğim."

Boston'da otuzdan fazla üniversite vardı.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum.

Güldü. "Dur bir dakika. Ben haklı mıyım? Gerçekten Northeastern'a mı gittin?"

Yüzündeki ifadeden bunun gerçekten bir tahmin olduğu anlaşıyordu. Beni araştırmadığını duyunca rahatlardım.

"Evet," dedim. "Haklısın."

Gülerken iki eliyle masanın kenarını kavradı ve başını arkaya doğru eğdi.

En rahat ses buydu.

Bir daha böyle gülebilecek miyim diye merak ettim.

"Kız kardeşim Star oraya gidiyor," dedi bana. "Kampüsü iyi bilirim." "Yüksek lisans mı yapıyor?"

Başını iki yana salladı. "Bekâr."

Kız ondan çok daha gençti.

Benim tahminime göre, en azından on yıl kadar, bu da Smith'i otuzlu yaşlarının başında bir yere koyuyor.

Dylan ile aynı yaşta.

"Demek okula Back Bay'de gittin ve şehirde çalışıyorsun. Eğlenmek için ne yaparsın, Alix?"

Haftada birkaç kez en iyi arkadaşımınla happy hour için buluşuyordum. Dylan eve her geldiğinde onunla vakit geçirdim.

Rüyamda güneşli bir güne uyandığımı gördüm. "Güleceksin," dedim.

Bu benim rahat bir soruydu. Dirseklerini masanın üzerine koydu. "Yapmayacağım."

"Ben Maine'denim. Eyaletin güneyindeki küçük, sessiz, şirin bir kasabadan. Orada yaşarken gürültüye hasrettim. Sırf geceleri uyuyabilmek için radyo çalardım."

"Bir şehir istiyordun."

"Her şeyden çok. Yedi yaşımdayken ailem beni Boston Pops'u izlemeye götürdü; babam iş yerinden bilet kazanmıştı. Babam Mass Ave'ye park etti ve arabadan iner inmez burada yaşayacağımı anladım."

"Buna neden güleyim ki?" Sesi yumuşadı.

Dylan'ınki hiç . O her zaman iş adamıydı. Bu ortak noktaları olmayan bir şeydi.

Smith'in bu sözleri beni o kadar şaşırttı ki başımı kaldırıp ona baktım ve bir noktada boş tabağıma bakmak için teması kestiğimi fark ettim.

"Bana eğlenmek için ne yaptığımı sordunuz. Cevabım Boston."

"Şehri senin gözünden görmek istiyorum" demeden önce birkaç saniye bana bakmaya devam etti.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana Alix'in hayatında bir günün nasıl geçtiğini göster."

Tüm gücümle peçetemi sıktım ve sonra parmaklarımın etrafında döndürdüm. "O kadar da ilginç değil, sizi temin ederim."

"Neredeyse tüm hayatım boyunca burada yaşadım. Üniversite ve hukuk fakültesi için ayrıldım ama mezun olduktan hemen sonra geri döndüm. Şehri gerektiği gibi takdir ettiğimi sanmıyorum. Bunu benim için değiştirmeni istiyorum."

"Bu çok büyük bir baskı."

Gülümsedi ve gülümsemesi sıcaktı.

Sıcaklığı tüm tenimde hissedebiliyordum.

Dylan'ın daha bu sabah dokunduğu deri.

"Bence bunu yapabilecek kapasiteden çok daha fazlası var sende," dedi.

O kelimelerin hiçbirini kullanmadan bana tekrar çıkma teklif ediyordu. Ben cevap vermeye çalışırken garson kız masamıza döndü.

Kokteylleri bıraktı ve yemek siparişlerimizi aldı. Ve sonra, bir kez daha yalnız kaldık.

Smith votka ve sodasını havaya kaldırdı ve "Joe'ya" dedi.

"Joe'ya."

Bardağı benimkine çarptığında parmaklarımız birbirine değdi. Nefesimi aramak zorunda kalmam için yeterli bir temas oldu.

ON ALTI

ALIX

MEVCUT GÜN

Başım yastığın üzerinde, yatağın Dylan'ın tarafına dönük, tanıdık sesleri .

Yatak odasının kapısını açarken çıkardığı hafif gıcırtı. Yerde yürürken çıkardığı ses.

Bunların hiçbirini duymadım.

HGTV'nin sessiz mırıltısı dışında oda sessizdi. Dylan bu gece

Smith'le çıktığım için beni cezalandırıyordu.

Bunu beklemeliydim.

Başımı salladım, kabarık tüylerin bu kadar yumuşak olmasına kızdım, sert olmasını, canımı yakmasını, hissettiğim her şeyi alıp götürmesini diledim.

Bu akşam restorandan ayrılırken Smith'in telefon numarasını kaydetmiş ve bu hafta sonunda tüm günü birlikte geçireceğimiz bir randevu ayarlamıştım.

Eve döndüğümde yatağa tırmandım ve Dylan'ın gelmesini umdum.

Elini belime koyacaktı.

Smith'in yemekten sonra beni dışarı çıkarırken koyduğu yere.

Tüm bunlarda bir sorun vardı. Nasıl

düzelteceğimi bilmiyordum.

Yapabilir miyim bilmiyordum.

Dylan Cole'a tamamen aşık olduğumu biliyordum ve Smith Reid bu gece beni gülümsetmişti.

Bir elimle battaniyeyi, diğer elimle yastığı kavradım. Ağzımı açtım ve hissettiğim her şey dışarı çıktı.

Bu sefer bir ığlıktı.
Tüm evlerin duyabileceği bir .

YEDİ

DYLAN

ÜÇ YIL ÖNCE

İlişkimizin üzerinden bir ay geçmişti ve ben Alix Rayne hakkında her şeyi öğrenmeye başlamıştım.

Çabuk geçen bir dönemdi çünkü olabildiğince hızlı kavradım ve unutmamak için depoladım.

Söz konusu o olduğunda, her şey önemliydi.

En büyük etkiyi yaratan en küçük ayrıntılardı.

Öğleden sonra Quincy Market' arabadan itfaiyeye patates kızartması getirdiğim gibi. Görevli herkesin paylaşması için on beş büyük kase.

Benim bebeğim değil ama. Kendininkini aldı. Sirke ve tuzla tatlandırıdığım bir sos, yanında da ranch ve ketçap. Sosları değiştirmeyi severdi.

Bu jest karşısında çok şaşırdı, özellikle de ona iki çeşni getirdiğimi görünce.

Ama onun patates kızartması bağımlılığını beslemekten daha fazlasını yapmak istedim.

Bir menüye bakıp ne sipariş edeceğini bilmek istedim. O yemeği onun seveceği bir şarapla eşleştirmek istedim. Hangi duyguların onu gülümsettiğini, hangi filmlerin onu ağlattığını, cildinin neden hep limon gibi koktuğunu bilmek istiyordum.

Bu cevapları ilk otuz gün içinde almıştım.

Bu süre zarfında, ayrı geçirdiğimiz tek gece, haftada iki kez yaptığı yirmi dört saatlik vardiyasıydı.

Eğer işlerimizde değilsek, birlikteydik. Ve sonra işler hızlı ilerlemeye başladı.

Onları yavaşlatmak için hiçbir neden yoktu.

O benim yanımda uyumak istiyordu, ben de onun yanında uyanmak istiyordum. Onu.

Sadece küçük bir türbülans vardı. Alix uçmaktan nefret ederdi.

Kişisel seyahatlerim için kullandığım beş kişilik, tek motorlu aracın büyüklüğü onu çok tedirgin ediyordu.

Bu fikre ısınmaya başlaması için onunla bu konu hakkında konuşmamız, ona uçağı ve oturacağı yeri göstermemiz birkaç hafta sürdü.

Sonunda gittik.

İlk yolculuğu kısa tuttum. Yirmi dakika. Alana alışması, rüzgârın farklı değişimlerini ve uçağı nasıl hareket ettirdiğini hissetmesi, kokpitte yanımda otururken manzaraya alışması için yeterli bir süre.

Havada olmayı sevmeyen biri için etmesi zor şeydi.

Bir sonraki uçuşta, uçuş süremizi kırk beş dakikaya uzattım. Kalkıştan sonra gülmesini ve alçalırken koltuğu kavramak yerine kalçamı tutmasını sağladım.

Onun üzerinde çalışmaya devam ettim, uçuş süremizi kademeli olarak artırdım, New England'daki farklı havaalanlarına indim ve bizi Boston'a geri uçurmadan önce öğle yemeğine gittik.

Bar Harbor, Maine, ilk gece gezimizdi.

Alix bana her zaman kalbinin Boston'a ait olduğunu söylerdi. Bu doğrudu; o şehri çok seviyordu. Ama Maine'le de en az onun kadar güçlü bir bağı vardı.

O tatil sırasında gerçekten görme şansım oldu.

Oradaki ilk gecemizin ardından, sabah üçü biraz geçte beni uyandırdı ve Cadillac Dağı'nın zirvesine doğru yürüyüşe çıktık. Yılın zamanına bağlı olarak, ABD'de güneşin doğuşunu görebileceğiniz ilk yerlerden biriydi.

Alix bunu benimle paylaşmak istedi.

Tepeye vardığımızda, çıkıntılardan birinden birkaç metre ötedeki bir kaya parçasının üzerine oturduk. Şafağın söktüğünü ve gökyüzünden karanlığın kalkmaya başladığını görece kadar erken gelmiştik. Uzakta bizi çevreleyen dağlar ve hemen altında Frenchman Körfezi vardı. Birkaç küçük ada karanlık suları süslüyordu.

Muhteşem bir manzaraydı.

Özellikle de kırmızı top kalkmaya başlayıp gökyüzünü yanık turuncuya ve kanayan bir pembeye çevirdiğinde.

Alix'in oturduğu sol tarafıma baktım. Gözleri güneşteydi ve yüzüne sıcacık bir gülümseme yayılıyordu.

O anda neden burada olduğumu
anladım. O ifadeyi görmek içindi.
Sevdiği bir Şeye bakarken takındığı o bakış. "Çok güzel,"
diye fısıldadı, hâlâ güneşin doğuşuna bakıyordu. "Öyle."
Cevabımın gökyüzüyle hiçbir ilgisi yoktu.
Hâlâ bir dağın olduğumu hatırladığımdan bile emin değildim.
Ona bakıyor, bir Şeyler hissediyor, daha önce hiç düşünmediğim bir
geleceği düşünüyordum.

Alix Rayne'i geçmişte çıktığım diğer kadınlardan bu kadar farklı kılan
neydi?

Birçok Şey.

En büyüğü, onunla tanıştığım gece masada onun yanında durduğumda
ve o zamandan beri onunla geçirdiğim her an hissettiklerimdi.

Mutluluk.

Beni dolduran Şey buydu.

Bana bakışından, benimle konuşmasına, beni dinlemesine ve
dokunuşuma verdiği tepkilere kadar her Şey bana bunu hissettirdi.

"Dylan?"

Başımı iki yana salladım ve elimi sabahki saçlarımın üzerinde
gezdirdim. Bakışlarım dudaklarından gözlerine doğru yükseldi ve sonunda
bana baktığını gördüm. "Öyle mi?"

"Bir gün yazlarımı burada geçirmek istiyorum. şehrin bunaltıcılığından
kurtulmak, aşağıda bir yerde küçük bir kulübe kiralamak" -aşağıdaki adaları
işaret etti- "ve her sabah buraya gelip güneşin doğuşunu izlemek."

Bacaklarımın arasına oturana kadar onu kayanın üzerinden çektim, sırtı
göğsüme yaslandı. "Bana *her* sabah dörtten önce kalkıp kıcıımı kaldırarak
buraya gelmem gerektiğini söylediğine inanamıyorum."

Güldü.

Lanet olsun, bu ses çok güzeldi.

"*Her seferinde* yürüyüş yapmak zorunda değiliz." Yine kıkırdadı.
"Arada bir bizi zirveye götürmene izin veririm."

Kollarımı ona doladım, ellerim göbeğinin üzerinde duruyordu ve
güneşin gökyüzünde yükselişini izledik. Son baktığımdan beri renk
değiştirmişti. şimdi açık bir pembe ve koyu bir lacivert bulutlardan
yansıyordu.

Körfezde bir dalgalanma bile yoktu.

Sadece etrafımızdaki sessizlik.

Ağzımı başının tepesine bastırdım, saçlarının kokusunu birkaç kez içime çektim. "Bunu gerçekleştireceğim."

"Ne?"

"Yazlarını burada geçireceksin." Dönüp bana baktı ve ben de ekledim, "Söz veriyorum."

Bunu şimdi yapabiliriz.

Bunu kesinlikle karşılayabilir ve o birkaç ay boyunca uzaktan çalışabilirdim. Ama Alix işini bırakmazdı ve ben de ondan bunu asla istemezdim.

Beni anlamaya çalışırken kaşları kalktı. "Benim için Maine'e taşınır mısın?"

"Yapardım."

Yüz ifadesi değişti.

Isındı.

Sonra o bakışı tekrar gördüm, güneşin doğuşunu izlerkenki bakışını.

"Öp beni," dedim ona.

Göğsümde daha yükseğe tırmandı, yavaşça ağzıma ulaştı. Eli yanağıma gitti ve beni olabildiğince yakınına çekti.

Gözleri beni sevdiğini

söylüyordu. Öpücüğü de öyle.

SEKİZ

ALIX

MEVCUT GÜN

Aceleyle polis merkezine ve çağrı merkezine girdim. Tam iş yerime giderken Marla'nın kapısının önünden geçerken, "Hey, Alix" diye bir ses duydum.

Arkamı döndüm, geri ve kapısının önünde durdum. "Beni mi arıyordunuz?"

Masasının köşesindeki bir buket çiçeği işaret etti. "Bunlar bu sabah sizin için geldi."

Düzenlemeye baktım ve onları kimin göndermiş olabileceğini düşünmeye çalıştım.

sonuçların hiçbiri hoşuma gitmemişti. "Benim olduklarından emin misin?"

Sorunun onu şaşırttığını söyleyebilirim.

Gülümseyerek, "Kartın üzerinde adınız yazıyor, sanırım bunlar sizin için" dedi.

Ona teşekkür ettim ve vazoyu alıp bilgisayarımın yanına koydum. Çantamı alt çekmeceye koydum ve kulaklığımı taktım.

Zarfı açmadım. Hazır değildim.

Bunun yerine derin bir nefes aldım ve parmaklarımı klavyenin üzerinde dinlendirdim, başparmağım boşluk çubuğuna hafifçe dokundu ama gerçekten basacak kadar sert değildi. Vücudum gerildi. Ayak parmaklarımın uçları ayakkabılarımın altına değdi.

Zamanı gelmişti.

Gelen aramayı bağlayacak tuşa bastım ve "Dokuz-bir-bir, acil durumunuz nedir?" dedim.

"Bir araba kazası geçirdim. Huntington Avenue ve Cumberland Street'in köşesindeyim. Kimse yaralanmadı ama her iki araba da oldukça hasar gördü."

Göğsüm gevşedi.

Hava yavaşça dudaklarımdan içeri girdi.

Tıkırtılar kesildi.

Ama bir sonraki aramayı yaptığımda her şey yeniden başlıyordu.

Vardiyamın sonunda sistemden çıkış yaptım, çantamı ve çiçekleri aldım ve tuvalete gittim.

Kapıyı kilitledim.

Mahremiyete ihtiyacım vardı.

Sessizlik.

Gece için ayrılmadan önce bu işi bitirmek için.

İhtiyacım olmayan şey, karta nasıl tepki verdiğimi izleyen bir iş arkadaşıydı.

Parmağımı zarfın kapağının altına sokup kaldırdım ve içindeki kalın kâğıdı yavaşça çıkardım.

DÜN GECE BENİMLE YEMEK YEDIĞİN İÇİN TEŞEKKÜRLER.

BİR SONRAKİ RANDEVUMUZU VE BOSTON'A YENİDEN AŞIK OLMAYI DÖRT GÖZLE BEKLIYORUM.

-SMITH

Notu ikinci kez okudum.

Üçüncü kez.

Aklıma sürekli aynı düşünce geliyordu.

Smith mi?

Gönderenin o olmasını

beklemiyordum. Hayal kırıklığına uğramadım.

Çağrı merkezinin nerede olduğunu bulmak ve bana bu kadar güzel bir şey göndermek için onca zahmete girmesi gururumu okşamıştı.

Notu avucuma ve aynadaki yansıمامı görmek için başımı kaldırdım.

Yüzümdeki gülümseme giderek artıyordu.

Yanağıma dokundukça tenim ısınıyor, rengi kızarıyordu.

Etkilenmiş.

Sadece düşündüğümünden farklı bir şekilde.

Notu çantamın içine koydum ve çiçekleri aşağıya, sipariş ettiğim arabanın arka koltuğuna getirdim. Şoför trafiğe girip beni şehrin diğer ucuna götürürken telefonumu çıkardım ve Smith'in adına tıklayarak ona bir mesaj gönderdim.

Çiçekler muhteşem. Teşekkür . Çok .

Smith: Beğendiğinize sevindim.

Önce yemek, şimdi de bu. Umarım bunların hiçbirinin gerekli olmadığını biliyorsundur, ama kesinlikle minnettarım.

En iyi arkadaşımın hayatını kurtardın, Alix.

Ben sadece 911'i aradım. Onun hayatını kurtaranlar sağlık görevlileri ve hastane çalışanlarıydı. Lütfen bana borcunuzu ödemek zorunda olduğunuzu ya da bana borçlu olduğunuzu düşünmeyin. Tek istediğim Joe'nun iyi olması ve görünüşe göre

Bu güçlü bir olasılık.

Smith: Çiçekler gülümsetmek istediğim içindi, karşında otururken bakmaktan hoşlandığım bir şeydi. Bir sonraki randevumuz seni tekrar görmek istediğim için. Restorana geldiğinizde artık Joe ile ilgili değildi. Her şey benimle ilgili oldu.

Ekrana bakmaya devam ederken yüzümün yeniden ısınmaya başladığını, cildimin kızardığını fark edebiliyordum.

Birkaç cümle yazdım ve hemen sildim. Tekrar denedim.

Hiçbir şeyi doğru yapamadım. Nasıl

cevap vereceğimi bilemedim.

Ama bir şeyler söylemem gerektiğini hissettim.

İnternetteki fotoğraflarıma baktığından emindim, bu yüzden her birinin altında görebileceği bir emoji ile cevap verdim.

Bir güneş.

"Görünüşe göre geldik," dedi şoför Rose'un binasının önüne yanaştığında.

Ona teşekkür ettim ve girişin dışındaki çağrı kutusuna gidip adının yanındaki düğmeye bastım. Beni içeri aldı ve ben de yukarı çıktım.

Onun yerine.

"Bana çiçek mi getirdin?" diye sordu kapıyı açtıktan sonra.

"Hayır, biri bunları benim için almış."

Yüzündeki ifadeyi tanıdım.

Marla bana bu düzenlemenin benim için olduğunu söylediğinde benimki de aynı şekilde görünüyordu.

Endişesini hafifletmek için "Merak etme, düşündüğün kişiden değil" dedim.

Çiçekleri mutfağına götürdüm ve tezgâhın üzerine koydum.

Beni takip etti ve buketin önünde durup burnunu yapraklara sokarak onları kokladı. "Kart yok."

Çantamdan ağır kağıdı çıkardım ve ona uzattım. Sonra cips kasesini almak için tezgâhın ucuna doğru ilerledim.

"Vay canına, haklısın. Hiç de düşündüğüm gibi değilmiş." Yukarı baktı ve sırtıttı. "Ama bu işin gidişatını sevdim ve ikinci randevunun şimdiden planlanıyor olmasına *bayıldım*."

"Daha yemek bitmeden bana sordu." Omuz silktim. "Doğru hissettirdi."

"Tabii ki sana sordu, çünkü sen . Ben sadece

Şu anda neden kendini savunuyorsun?"

Bunu yaptığımı fark etmemiştim.

Ama öyleydim.

Ondan çok benim için.

Çünkü zihnimde, Dylan hâlâ hayatımdayken neden Smith'le çıktığımı gerekçelendirmek zorundaydım.

Ne diyeceğimi bilemediğim için cips kasesini kaldırdım ve mutfaktan dışarı taşıdım. Oturma odasına giderken, çerçeveli fotoğraflarla kaplı bir masanın önünden geçtim.

Bir tanesi dikkatimi çekti.

Buraya her geldiğimde gördüğümün aynısı.

Hiç yorum yapmadım.

Hiç bu kadar dikkat etmemiştim.

Ama bu Smith'le randevumdan önceydi.

Şu anda içimi kemiren suçluluk duygusunu hissetmeden önce.

Rose yanımda durdu ve "Bu fotoğraflardan bazılarını güncellemenin zamanı gelmiş olabilir" dedi.

"Ama bu hepimiz için çok iyi bir şey."

Dylan ve ben fotoğrafın sol tarafında, Cadillac Dağı'nın tepesinde duruyorduk. Kollarımız havadaydı ve kaslarımızı esnetiyorduk.

Yürüyüşten önce, Rose ve Terry de katılacağı için dağa tırmanmaya karar vermiştik ve bizi yenmelerine izin vermeyi reddetmiştik.

Yapmadılar.

Birkaç dakika farkla kazanmıştık.

Resmin diğer tarafında üzgün, yenilmiş, terli yüzleriyle Rose ve Terry vardı.

"Tüm o yolculuk inanılmazdı," dedi.

O hafta sonunu düşünürken sessizdim - Dylan'ın bizim için ayarladığı inanılmaz yemekler ve şaraplar, yürüyüşümüz için neredeyse uyanma vakti gelene kadar konuşarak geçirdiğimiz akşamlar.

Gülüşmeler.

"Mükemmeldi," diye kabul ettim. Bir lokma daha cips yedim ve yutkundum. "Tanrım, çok yakışıklı."

"Gördüğüm en iyi gözler."

Ona baktım. "Bu konuda çok haklısın."

"Onunla ilk tanıştığımız gece restoranda benimle göz göze geldiği anı hatırlıyorum. Sana dokunmasını engellemek için sert davranmaya çalışıyordum. Cüzdanını uzatırken bana öyle bir baktı ki, o an kendi kendime *'Alix'in bu adama karşı koyabilmesinin imkânı yok'* diye düşündüm."

"Çabuk pes ettim, değil mi?"

Güldü. "Yaptın, seni fahişe."

Gülümsedim, başımı salladım.

Çenesini omzuma dayadı ve birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. "Hayatının o bölümünün sona ermesinin zor olduğunu biliyorum."

Bitmemiştii.

Bunu ona söyleyemezdin.

Ben de başımı onunkine yasladım, bir süre öyle bıraktım ve sonra kenara çekilip cipsleri ona verdim. "Hepsini yemeden önce bunları al."

"Doymamış olsanız iyi olur. Her zamankinden yoldayım."

Bu, bir sonraki bloktaki İtalyan restoranından biberli ve mantarlı turta ve Nona's Bakery'den iki dilim çikolatalı kek anlamına geliyordu.

"Her zaman yiyebileceğimi biliyorsun," dedim ona.

Bu bir yalandı.
Çünkü bu gece pek aç hissetmiyordum.

NINETEEN

ALIX

MEVCUT GÜN

Yatak odamın kapısının gıcırtyla açılması beni ölü uyumdan uyandırdı.

Gözlerim kapalıyken kalbim göğsümün içinde çarpıyordu. Parmaklarım battaniye ve yastığı avuçlarımın içine sıkıştırarak sıkı.

"Sen geldin." Nefes aldım. "Seni beklemiyordum. Düşündüm ki..." Boğazımda bir düğüm vardı. Dilimin genişliğinden daha büyük hissettirdi. Yutkunduğumda, nefes almaya çalıştığımda, dudaklarımı birbirine bastırıp "Sana başka bir adamla yemek yediğimi söylediğimden beri bir daha eve gelmeyeceğini ..." dediğimde acıyordu.

Bana bir molaya ihtiyacımız olduğunu, buraya son kez geleceğini söylemesini bekledim.

Saniyeler geçiyor.

Sanki binlercesi vardı. Sonra

"Seni seviyorum." dediğini
duydum.

Dudaklarımdan bir inilti çıktı ve elimi ağzıma götürerek sesi bastırmaya çalıştım.

"Seni çok seviyorum, Alix."

Aman Tanrım.

Gözyaşları

dökülmeye

başladı.

Hızlı.

Elimden battaniyeye damlıyor.

Burnumdan hava çekip aynı hızla bırakırken burun deliklerim şişti.

Kaslarım titriyordu.

Kendimi bir top haline getirirken vücudum gerildi. "Dylan ..." Artık kendimi tutamayarak hıçkırı hıçkırı ağladım. "Çok üzgünüm. I ..."

Berbat mı?

Evde mi kalmalıydın?

Smith'in çiçeklerini mutfak masasına koymamalı mıydın?

Bilmiyordum.

Sadece bu durumda olduğumuz için üzgün olduğumu biliyordum. Yüzümden yaşlar aktığı için üzgündüm.

Ona ne söyleyeceğimi bilmediğimi. O da bana ne diyeceğini bilmiyordu.

"Dylan, ne yapacağımı bilmiyorum." Yatağın onun tarafındaki yastığına uzandım ve onu göğsüme yasladım. "Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum."

Canımın bu kadar yanmasından nefret ediyordum.

Kalbimin patlayacakmış gibi hissettiğini.

"Alix..." Yaklaşırken ayaklarının yerde hareket ettiğini duydum. "Bu gece kalmamı ister misin?"

"Evet."

Düşünmeme bile gerek kalmadı.

Bunun cevabı her zaman evet olacaktır.

Yatakta bir hareket oldu sonra bana sarıldığında sıcaklığı hissettim.

Boğazım gevşemeye başladı.

Ellerim sıktıkları şeyi bıraktı. Gözyaşlarım durdu.

Ve kurutulmuş.

Birkaç dakika içinde tekrar uyuyakalmıştım.

YİRMİ

DYLAN

İKİ YIL ON BİR AY ÖNCE

ÜÇ AY.

Alix'e onu sevdiğimi söylemem bu kadar uzun sürmüştü.

Hissetmediğimden değil.

Bu duygu neredeyse en başından beri mevcuttu.

Ama bu sözler söylendiğinde, her şeyi yerli yerine oturtmam gerektiğini biliyordum.

Bu, yaşam koşullarımızla başladı.

Alix işte olmadığı geceler benimle kalıyordu. Eşyalarını üç itfaiyeciyle paylaştığı dairede tutuyor ve ihtiyacı olan şeyleri getiriyordu.

Benim yanıma taşınmasını istedim.

İç mimarım, alanın yarısının Alix'in ihtiyaçlarına uyacak şekilde dönüştürüleceği gömme dolabım için bir maket üzerinde çalışıyordu. Ayrıca ana banyo için de bir tasarım hazırlıyordu. Alix banyo yapmayı seviyordu, bu yüzden çok daha büyük bir küvete ve oturup saçını ve yaptığı küçük makyajı yapabileceği bir yere sahip olmak üzereydi.

Ona tadilattan bahsetmemiştim. Ya da

işimin detaylarından.

Ya da finansla ilgili herhangi bir şey.

Net servetimi, yatırım portföyümün büyüklüğünü, buranın üç evimden biri olduğunu bilmiyordu.

Bu gibi şeyler Alix için önemli değildi, bu yüzden onları hiç gündeme getirmedi.

Tasarım kıyafetler, beş yıldızlı restoranlar ya da birkaç hafta önce verdiğim bileziğin bir yıllık kirasına mal olması umurunda bile değildi.

Başkalarına yardım etmeyi
önemsiyordu. Hayat
kurtarmaya.

Birinin ona ihtiyacı olduğunda doğru yerde olmak.
Ama benim karım olacaksa her şeyi bilmesi gerekiyordu.
Konuşmaya biraz farklı yaklaşmaya karar verdim.

Ben de uzun bir hafta sonu için Tahoe Gölü'ne uçtum. İner inmez bizi
bir Suburban'a aldılar ve yaklaşık on beş dakika içinde evime götürdüler.

Ağaçlıklı araba yoluna girdiğimizde sırtıttı ve vücudunu bana doğru
çevirdi. "Burası neresi?"

"Bu bir ev."

Pencereden üstünü görebilmek için başını eğdi. "Neden sadece ikimiz
için bu kadar büyük bir şey kiraladın?"

On bin metre karenin biraz altındaydı ve gölün güney tarafını tamamen
görecektir şekilde dağın eteklerine inşa edilmişti. On kişilik bir aile için çok
büyüktü.

"Çünkü her pencereden ne kadar güzel göründüğünü görmeni istedim."

Bakışları yavaşça tekrar bana kaydı. "Ama benim eski lisem kadar
büyük."

"Burası benim yerim, Alix."

"Ne?" Gözleri büyüdü. "Bu gerçekten senin mi?"

Başımı salladım. "Ayrıca Los Angeles'ta Batı Yakası ofisimin
bulunduğu bir dairem var."

Benden eve baktı ve birkaç saniyede bir aynı şeyi tekrarladı. "Burada
genellikle biri mi yaşar?"

Bunu aşamalı olarak işliyordu.

"Hayır, evler ne zaman istersek *bizim* için kullanılabilir." Koltuğun
diğer tarafına uzandım ve elimi yanağına koydum. "Yakında Maine'de bir
yerlere bakmaya gideceğiz."

"Hiçbir fikrim yoktu," dedi usulca. Arabanın içinde olduğunu yeni fark
etmiş gibi etrafına bakındı. "Sözümü geri alıyorum. Boston'daki yaşam
tarzınızdan bir şeyler biliyordum ama işlerin böyle olduğunu bilmiyordum."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Çoğu kadının benimle çıkmak istemesinin nedeni
paraydı. Alix'le ilişkim bu kadar farklıydı.

"Hayır," dedi dürüstçe. "Bu dünyayı hiç tanımıyorum ve ayak
uydurmaya çalışıyorum." Ciddi ifadesi kahkahaya dönüştü ve ekledi,

"Dylan, üç oda arkadaşım var; hepimiz aynı banyoyu paylaşıyoruz ve bu bana gayet normal geliyor. Ve geçen hafta, yetişkin sabunundan daha ucuz olduğu için bebek vücut yıkama suyu aldım ve işte onunla duş alıyorum. Para sahibi olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Elimi beline attım ve yanıma gelene kadar onu koltuğa doğru çektim. "Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum; hepsini bir anda yapmak zorunda değilsin."

Yorumum hakkında düşünüyor gibiydi. "Bunun üzerinde çalışacağım, söz veriyorum, ama önce bir konuda anlaşmamız gerekiyor."

Sanki bu bir iş anlaşmasıymış gibi şartları sıralıyordu. Çok seksiydi.

"Bir dinleyeyim," dedim.

"Eğer Maine'de bir yer tutarsak, en azından yarısını ben ödemek istiyorum." "Anlaştık."

"Ve küçük, samimi ve rahat olmasını istiyorum, böylece her zaman bana yakın olursun." Kirpiklerinin arasından bana baktı. "Maine'deyken ve işlerimizden uzaktayken, her zaman yanımda olmanı istiyorum."

Lanet olsun, bu kız özel.

Bu cipin dışında *Architectural Digest* dergisinde yer alan altı milyon dolarlık bir ev vardı.

Bu onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Maine'de her odasından beni görebileceği yüz bin dolarlık bir kulübe istiyordu.

Onda sevdiğim şey buydu.

Ellerimi yanaklarına koydum ve yüzünü kendime doğru çektim. "Bu hafta sonu sana her şeyi anlatacağım; hiçbir şey konuşulmadan kalmayacak. İşim hakkında her şeyi bileceksin, ne kadar büyüdüğünü ve bir yandan da dahil olduğum yatırım projelerini."

"Seni temin ederim ki, bu senin hakkında hissettiklerimi değiştirmeyecek." "İyi, çünkü yakında bir gün, dışarıdaki evin yarısı senin."

Nefes alış veriş değişti.

Elimi boynundan aşağı kaydırduğımda nabızı hızlandı.

Burnumun ucu onunkine değdi ve gözlerini kapattı. Daha arabadan inmemiştik bile.

Önemli değildi.

"Alix..." Başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdirdim. "Seni sevdiğimi anladığımda hayatımda iki saniyeden fazla kalmamıştın."

Gözleri çakmak çakmak açıldı.

O bakış yüzüne geri döndü.

Cadillac Dağı'nın tepesinde gün doğumu sırasında taktığı.

"Seviyorum-"

Başka bir şey söylemesine izin vermeden dudaklarımı

onunkilerin üzerinde ezdim. Duymama gerek yoktu.

Zaten biliyordum.

Ve hayatımın geri kalanında bu sözleri dinleyecektim.

YİRMİ BİR

ALIX

MEVCUT GÜN

GÜNEŞLİ BİR GÜNDÜ.

Çalışmak zorunda olmadığım bir gündü, ben de fotoğraf çekmek için Newbury Caddesi'ne gittim.

Sosyal medyada daha aktif olmaya çalışıyor, haftada birkaç fotoğraf paylaşmaya gayret ediyordum.

Çok fazla takipçim vardı; onları eğlendirmek için üzerimde baskı hissediyordum. Güneş için gelmişlerdi. Zaten ben de buna inanıyordum, bu yüzden onlara bol bol güneş vermem gerekiyordu.

Atış üstüne atış.

Bugün, fotoğraf çekiminin nesnesi bir fincan kahve tuttuğum elim ve güneşin tenimi nasıl parlattığıydı. Fincanı çevreleyen başparmağımla işaret parmağım arasındaki deriye, bileziğimdaki elmasların ışıltısına yakınlaştırdım.

Telefonumla otuza yakın fotoğraf çektim ve en iyi çıkanı paylaştım.

Normalde kalkıp eve dönerdim.

Zamanımın çoğunu rahatça geçirdiğim yer orasıydı. Ama henüz o dürtüye sahip değildim.

İçimde titreşen şey, uzun zamandır hissetmediğim kaygısız bir duyguydu.

Hayatım genellikle bunu hissetmek için fazla düzenliydi. Çok fazla ritüelim vardı.

Ama güneş beni gülümsetiyordu.

Kendimi iyi hissettiriyordu.

Ekranıma gelen ve tüm emoji yanıtlarını gösteren bildirimler de öyle.

Eğer ziyaretçiler yorum yaparsa, kelime kullanmalarına izin verilmiyordu. Bu hesabı açtığımda belirlediğim tek kural buydu. Çoğunlukla buna uyulurdu. Uyulmadığında ise yorum siliniyordu.

Bankın önünden geçen insanlara bakmak için telefonuma ara verdim. Çoğunun acelesi vardı. Nereden geldiklerini ve nereye gittiklerini merak ettim.

Güneşli günlerin değerini benim kadar bilselerdi.

Şapkam ve güneş gözlüklerim olmadan beni tanıyıp tanımayacaklarını.

Cep telefonuma tekrar bakıp Smith'ten gelen bir mesajın ekranda yanıp söndüğünü gördüğümde bu düşüncenin geçmesine izin verdim.

Smith: Yarın için hala devam ediyor muyuz?

Ben: Evet.

Seni alırım. Sadece bana saatini ve adresini söyle.

Ben: Bugün benim planlama günüm, o yüzden seni ben .

*Smith: Daha önce hiçbir randevum bu şekilde
başlamamıştı.*

Görünüşe göre çok boktan randevulara çıkmışsın.

Bu benden çok Rose'a benziyor. Evime gelmesini engellemek için etkili bir şeye ihtiyacım vardı.

Dylan ile paylaştığım bir evdi.

Smith'i oraya getirmek doğru gelmedi.

Smith: Ha!

Bana adresini gönder. 11'de görüşürüz.

Saatler sonra, evimin oturma odasında otururken, daha önce paylaştığım fotoğrafı açtım ve kimlerin beğendiğini ve yorum yaptığını kontrol ettim.

Rose bir emoji bırakmıştı.

Kaydırmaya devam ettim ve Smith'in adını gördüm. Kalbim çarpmaya başladı.

Fotoğrafı beğenmişti. O
da beni takip etmişti.

Profiline tıkladım, parmağım onu takip etmek için düğmenin üzerinde
geziniyordu.

Tam mutfaktan gelen bir ses dikkatimi başka yöne çekti.

Dylan'ın eve erken gelmesini
umuyordum. Bekledim.

Bir saniye, iki saniye. Bir şey
yok.

Yavaşça ekrana tekrar baktım, parmağım hâlâ aynı noktadaydı.

Bunu neden düşündüğümden bile emin değildim.

Takip et'e bastım.

Sonra hemen koltuktan kalktım ve çantamı almak için sedirin yanına
gittim. Anahtarlarımı içeride bulduktan sonra girişteki masanın üzerinde
duran kaseye yerleştirdim ve çantamı mutfaktaki en yakın bar taburesinin
üzerine koydum.

Adımları takip
ettim.

Her birini.

Dylan'ın eve gelmesini bekledim.

YİRMİ İKİ

ALIX

MEVCUT GÜN

ARABA Smith'in konağına yanaştığında arka koltuktan indim ve öndeki dört basamağı çıktım. Kapı ziline bastım ve cevap vermesini bekledim.

Çok gergindim; sırtım ter içindeydi. Ellerim titriyordu.

Kapıyı açtığında daha da çok titrediler. Ne kadar iyi görüldüğüne inanamadım.

Onu ilk iki kez gördüğümde işten yeni ve takım elbise giymişti.

Ama şimdi üzerinde bir çift Converse, haki şort, bir polo ve NYU şapkası vardı.

Süslü olmak ilk tercihim değildi.

Bu tercihimdi.

Ve bu onu daha da yakışıklı yapıyordu.

"Merhaba." Bir noktada, o da bana aynı şeyi söylemişti; ben sadece ona cevap veremeyecek kadar meşguldüm. "Gitmeye hazır mısın?"

Ön kapıyı kapattı. "Tamamen seninim." Yüzüm kızardı.

Ellerim çantamın çapraz askısına dolandı, böylece tutacak bir şeyim oldu.

Ne diyeceğimi bilemeden güldüm ve arabaya doğru gitmek için arkamı döndüm. Arka koltuğa geçtiğimde rahatlamaya çalıştım.

Bu kadar gergin hissetmeyi beklemiyordum.

Bu sabah içtiğim kahveden ya da şu anda boş olan midemden kaynaklanmıyordu.

Bu oydu.

Sürücü kaldırımından uzaklaşırken Smith, "Bence bana bir ipucu vermelisin," diye alay .

Sesi çok tatlıydı ve gülümsememe neden oldu. "Benden hiçbir şey öğrenemeyeceksin. Bütün gün sürpriz olacak."

Yüzünde bir sırıtma belirdi ve pencereden dışarı baktı.

"Okula gittiğin yer orası mı?" diye sordum. "NEW YORK ÜNİVERSİTESİ Mİ?" Bana baktığında göğsüme bir sıcaklık yayıldı.

"Evet, iki diplomam için de."

"Neden orayı seçtin?"

"Ülkenin en iyi hukuk okullarından biri ve Boston'a sadece dört saat uzaklıkta."

"Çamaşır yıkamak için eve giden çocuklardan mıydın?"

İçini çekti ve işte o zaman sesindeki acıyı duydum. "Hayır, annem ve kız kardeşime bakmak için eve gittim."

Kendimi koltuğun köşesine ittim, beni yutmasını diledim. "Smith, özür dilerim. Bunu sana ikinci kez yapıyorum."

"Özür dileme. Gerçek şu ki, boşandıktan sonra hiç toparlanamadı. Hukuk fakültesinden sonra bu yüzden geri döndüm ve bu yüzden ayrılmadım."

Yine kişiselleşiyordu. Bu beni korkutmadı.

Aslında bu bende daha fazlasını öğrenme isteği uyandırdı. "Annem nerede yaşıyor?"

Elini kalçasının alt kısmına sürterek, "Şu anda Roxbury'de bir yer," dedi.

Roxbury, Boston'un pek de iyi bir üne sahip olmayan bir banliyösüydü. Kesinlikle ailemden birinin yaşamasını isteyeceğim bir yer değildi.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi, şimdi dizinin etrafında dönen ele bakarak. "Ama her şeyi denedim. Yardım istemiyor ve onu oradan çıkarmama izin vermiyor çünkü uyuşturucu almak için çok uzağa yürümek zorunda kalacağını söylüyor."

"Smith..." Bana bakmasını bekledim. "Hiç de düşündüğüm gibi değil."

Çalıştığım sektörde buna benzer hikâyeleri hep duyardım. Acil durumlarımızın büyük bir kısmını aşırı dozda uyuşturucu kullanımı oluşturunuyordu. Son derece iyi bildiğim bir dildi.

"Ne zamandır kullanıyor?"

Gözleri bana cevabı gösterdi, "Çocukluğumdan beri, babam gitmeden yıllar önce. Babam her şeyi alıp gittiğinde, o da kendini kaybetti ve ayık kaldığı dönemler birkaç haftadan fazla sürmedi, kız kardeşime hamileyken bile."

Bunu söyleyeceğinden korkuyordum.

"Ama kız kardeşin de en az senin kadar harika iş çıkarıyor gibi görünüyor."

"Çocukluğumdan kalan tek iyi şey o." Ondan bahsederken gözleri parlıyordu. "Mezun olup hukuk fakültesini bitirdiğinde, benim için çalışmaya gelecek."

"Ne kadar inanılmaz bir ağabeysin sen."

Başını iki yana salladı. "Hayır, o sadece harika bir çocuk." Dylan'ın hikâyesi Smith'inkine hiç benzemiyordu.

Her iki adamın da farklı türde acıları, deneyimleri ve kendilerini girişimci olmaya iten şeyleri .

Smith'inki çok daha karanlıktı.

Ve durumu iyiye gidiyor gibi görünmüyordu.

Başımı pencereye doğru çevirdim ve South End'e ulaştığımızı gördüm. İki blok daha gittikten sonra şoför kaldırımın kenarına park etti.

"Teşekkür ederim," dedim kapıyı açıp dışarı çıkarken ve kaldırımda Smith'i beklerken.

Bizi binanın önüne doğru götürürken eli belime gitti.

Parmaklarını itmedim.

Hissettirdikleri hoşuma gitmişti.

Fırının girişine varmadan hemen önce durdum ve ona baktım. "Çoğu insan tura buradan başlamaz."

"Sen diğerleri gibi değilsin, Alix. Bunu tanıştığımız gece öğrendim."

Gülümsedim ve ses tonunun beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım.

"Bir çeşit gurme oldum, yani hamile bir kadın gibi yiyorum."

Güldü. "Bunda yanlış bir şey yok."

"Çikolatalı pastaya karşı bir zaafım var ve sabahları onunla başlamayı seviyorum. En iyisini bulmak için tüm şehri araştırdım. Ve işte burada" - önümüzdeki kapıyı gösterdim- "Nona'nın yerinde. İşte brunch için bunu yiyoruz." Durakladım. "Pasta seviyorsun, değil mi?"

Paylaştığı yemek fotoğraflarından bazılarını ve tatlı olup olmadığını hatırlamaya çalıştım.

Tekrar güldü, beni kavrayışı biraz daha sıkılaştı. "Tabii ki istiyorum."

Kapıyı atıım ve çikolata kokusu yüzüme çarptı.

"Kahretsın," dediğini duydum arkamdan. Omzumun üzerinden baktığımda, tereyağlı krema ile doldurulmuş kurabiye sandvilerine bakıyordu. "İyi bir zevkin var, Alix."

YİRMİ ÜÇ

DYLAN

İKİ YIL DOKUZ AY ÖNCE

BEŞ AY.

Alix o kadar zamandır hayatımdaydı.

O kısa süre içinde benim yanıma taşındı. İç mimarım dolabın Alix'in tarafını yeniden düzenlemişti ve ana banyom da tamamen yenilenme aşamasındaydı.

Değişiklikler onun içindi - onu evimde daha rahat hissettirmek için.

Ama iki proje de istediğim kadar sorunsuz başlamamıştı.

Çünkü tasarımcımın maketleri ona gösterdiğimde, Alix her iki fikri de reddetti. Daha büyük bir küvet istemiyordu ve kesinlikle dolabın yarısını istemiyordu.

Her şey paraya geldi ve benim hiç para harcamamı istemedi.

Onu.

Onu şımartmak yapmayı en çok sevdiğim şeylerden biriydi.

Dur.

İnşaat konusunda benimle kavga etmeye çalıştığında ona söylediğim şey buydu ve bu onu hemen sustururdu.

O kız sadece tek bir şey istedi. Benim zamanımı.

Ona bol bol vererek çok iyi bir iş . Ta ki vermeyene kadar.

İlk ciddi tartışmamız da bu yüzden oldu.

Olay, hafta sonu tatilinden önceki günlerde gerçekleşmişti.

Birkaç haftadır haftada seksen saat çalışıyor, eve sadece duş almak ve üstümü değiştirmek için geliyor, sonra da ofisime dönüyordum. Benim

İşler büyüyordu ve bununla birlikte hayal ettiğimden daha fazla sorumluluk geliyordu.

Alix'ten uzakta çok fazla zaman geçirdiğim için onu uzun bir hafta sonu için Tahoe Gölü'ne götürmeye karar verdim.

Oraya yaptığımız son geziden hoşlanmıştı. Bunu daha da çok sevecek.

Çalışmak zorunda olmadığından emin oldum ve programımı temizledim. Gitmemiz gereken sabah için özel jetimin bakım ve temizliğini yaptırdım.

Beklediğim son şey uçağın çoktan rezerve edilmiş olmasıydı.

Sistemimizde arama yaptığımda tüm filonun hafta sonu için rezerve edilmiş olduğunu gördüm.

Uçacak bir şeyim yoktu.

Bizi ülkenin diğer tarafına götürecek bir yol yok. Alix ticari bir uçakla gitmemizi önerdi.

Bu fikre güldüm.

Son derece tanınmış, başarılı bir özel havayolu şirketinin sahibiydim. Ticari uçuş günlerim çoktan sona ermişti. İhtiyacım olan son şey, rakiplerimin benim bir Delta uçuşuna adım atarken çekilmiş bir fotoğrafımı görmesiydi.

Sektördeki tüm şakaların hedefi olurdum. Bu yüzden geziyi iptal ettim.

Alix ve ben evde takılırdık - en az bir aydır yapmadığımız bir şeydi bu.

Ancak hafta sonu yaklaşırken Maine'de tuttuğum emlakçıdan bir telefon aldım. Bar Harbor'da henüz satışa çıkmamış bir evle ilgili bir ipucu almıştı. Cep listesinde istediğim her şey vardı - iki katlı, doğrudan su üzerinde, engelsiz manzaralı, tekne iskelesi, özel araba yolu, dört yatak odası ve beş banyosu olan bir ev.

Bizim için mükemmeldi ve aynı zamanda inanılmaz bir yatırım fırsatıydı.

Tek yapmam gereken Alix'i yazlarımızı geçireceğimiz evin burası olduğuna ikna etmektir.

Onunla bu konuyu konuşacağım gece, vardiyasından çoktan çıkmış olacağını bildiğim için geç döndüm.

Ama o değildi.

Ve gece yarısını geçene kadar kapıdan içeri girmedi.

Karanlık oturma odasında oturuyordum.

Bekliyorum.
Üç lanet saat boyunca.
Mesajlarım cevapsız kaldıkça sabrım tükeniyordu.
Sonunda içeri girdiğinde doğruca buzdolabına gitti, bir bira aldı ve kapıyı bile kapatmadan içti.
Boş şişeyi yere bırakırken, "Mesajlarımı almadın mı?" diye sordum.
Bir bira daha çıkardı ve oturma odasına getirip benimkinin karşısındaki koltuğa oturdu.
Gözlerinin altında torbalar ve cildinde solgunluk vardı.
"Geldiklerini gördüm," dedi. "Sadece sana geri dönme şansım olmadı."
Uzun bir gün geçirmişti. Ben de geçirmiştim.
Ama bu beni görmezden gelmesini mazur göstermezdi. "Bir yanıtı hak ettim, Alix."
Şişeyi kolçağın üzerinde daire içine aldı. "Sana bir tane veremeyeceğim zamanlar oluyor."
İçimi çektim, başımı salladım.
Bu cevap yeterince iyi değildi.
Kız arkadaşşımdan haber almak için saatlerce beklediğimde, ölü mü diri mi olduğunu bilmediğimde değil.
"Gece boyunca ve şehrin en kötü yerlerinde çalışıyorsun. Bana ne zaman cevap yazıp yazamayacağını seçemiyorsun. O lanet telefonu aç ve bana iyi olduğunu söyle."
"Yapamadım." Sesi daha da keskinleşti. "Buraya kadar her yerim kan içindeydi." Dirseğini işaret etti ve ardından, "Ve telefonuma bulaşmasını istemedim," dedi.
Sesindeki hırçınlığa ben sebep olmuşum, hasta değil.
Ama sadece bu gecenin benim için nasıl bir şey olduğunu anlamasını istedim.
"Sana saatlerdir mesaj atıyorum, Alix. Tüm bu süre boyunca kan içinde olduğunu hayal bile edemiyorum."
Birkaç saniye sessiz kaldı, başparmağı camda bir aşağı bir yukarı kayıyordu. "Dylan, yaşamak için ne yaptığım hakkında hiçbir fikrin olduğunu sanmıyorum. Sorumlu olduğum hayatlar. dakikasına yerine getirmem gereken görevler." Yüz ifadesi yumuşadı. "İşimin ortasında öylece duramam.

serum takmayı ya da kalp masajı yapmayı bırakıp telefonuma cevap veriyorum. Ben hayat kurtarmak için oradayım ve tek yapmaya çalıştığım da bu."

Bunu anladım.

Ve buna saygı
duydum.

Ama asıl noktayı kaçıırıyordu.

"Sizden tek istediğim, korkularım söz konusu olduğunda biraz anlayışlı olmanız."

"Her zaman seninle ilgili değil." Hemen ayağa kalktı ve odanın kemerine doğru ilerleyerek omzunu pervaza yasladı. "Benden ne istediğini bilmiyorum." Sesi çok sessizdi.

Acı çekiyordu.

Ve ben sadece durumu daha da kötüleştiriyordum.

Ayağa kalktım ve ona doğru ilerleyerek ellerimi beline koydum. "Yorgunsun," dedim onu kendime doğru çekerken. "Uzun bir vardiyan vardı ve kolay bir vardiya değildi. Neden yukarı çıkıp sıcak bir duş almıyorsun? Bu konuyu sabah Maine'e giderken konuşuruz." Başının öptüm, limon kokusunu içime çektim. Ambulanstan ve onu temiz tutmak için kullandıkları kimyasallardan ve ellerine sürdüğü antibakteriyel jelden geliyordu.

"Yarın Maine'e gitmiyoruz."

Onu biraz daha sıktım ve bana bakmasını bekledim. "Emlakçı bize Bar Harbor'da bakmamız için bir ev buldu, ben de en sevdiğimiz otelde bir süit ayırttım. Sabah yola çıkacağız."

"Ben gidemem."

İfadesini doğru okuyabildiğimden emin olmak için arkama yaslandım. "Neden yapamıyorsun?"

"Fazladan iki vardiya aldım, bu yüzden önümüzdeki on iki saat izinliyim ve sonra kırk sekiz saat çalışacağım."

Bakışlarım onun gözleri arasında gidip geldi ve benimle dalga geçmediğini görünce, "Bunu neden yaptın ki?" dedim.

Elimden kurtuldu ve birkaç adım geri çekildi. "Neden yapmayayım ki? Gezimizi iptal ettin ve planlanmış hiçbir şeyimiz yoktu. Tatil ücreti teklif ediyorlardı ve evin peşinatını ödemek için paraya ihtiyacım var."

Bunu söylemesinden nefret ederdim.

Tek yapması gereken istemektir, ben de ona istediği her şeyi verirdim.

Bu, öğrenci kredilerini ödemeyi de içeriyordu - birçok kez yapmayı teklif ettiğim ve her seferinde geri çevrildiğim bir şey.

Ekstra vardiya aldığında hiç şikayet etmezdim.

Ama bu sefer planlarıma engel oluyordu.

"Onlara artık çalışamayacağını söyle."

Elleri kalçalarına gitti. "Bunu yapmayacağım."

"Maine'e gitmek istemiyor musun?"

"Bunun Maine'le bir ilgisi yok Dylan. Bunun işime saygı duymanla ilgisi var." adım daha attı, sırtını duvara dayamıştı. "Ben sen değilim. Öylece arayıp gelmeyeceğimi söyleyemem. Eğer gelmezsem, personel eksik olur ve insanlar tedavi edilemez."

"Bunu örtbas edecek başka birini

bulurlar." "Bulmalarına gerek yok."

"Bunu bizimle ilgili yap,

Alix." Sessizliğe büründü.

Ve ikimiz de birkaç derin nefes aldık.

"En azından evin birkaç resmini görmek istiyorum" dediğinde ilk kırılan o oldu.

Elimi yanağımdaki bıyıkların üzerinde gezdirdim. "Bu seninle konuşmam gereken bir konu."

"Neden?"

"Bütçemizi artırdım ve birkaç ek gereksinim ekledim." "Boyut bir miydi?"

Başımı salladım.

"Hayır, Dylan." Yüzü düştü, gözleri artık yere odaklanmıştı. Onu kaybetmişim.

"Beni dinle," dedim, bana tekrar bakmasını bekleyerek. "Maine'de yatırım amaçlı bir ev istiyorum ve bana verdiğiniz bütçeyle buna sahip olamam. Sadece yaz aylarında orada olacağımız için, yılın geri kalanında evi kiralamak istiyorum. Bu düşünceyle, emlakçı ihtiyacımı karşılayacak bir ev buldu."

"Söz vermiştin."

Sesi incinmiş

gibiydi.

Olmasına gerek yoktu.

Maine'i alıyordu, beni birkaç aylığına ofisimden uzaklaştırıyordu ve kendi almak istediğinden çok daha güzel bir ev alıyordu.

"Evet, haklısın ama bu Bar Harbor'da kiralamaların nasıl gittiğini görmeden önceydi."

Ellerinden biri pervaza tutunurken diğeri göğsüne . "Küçük, samimi ve rahat, böylece her zaman bana yakınsın."

"Tuhaflık bana para kazandırmayacak, Alix."

"Bir kere olsun, bu ev bununla ilgili değil. İpoteğin yarısını benim ödeyebileceğim, birlikte karar verdiğimiz bir yer olması gerekiyordu."

"Hâlâ katkıda bulunabilirsiniz."

"Katkıda bulunmak mı? Sen kendini dinliyor musun ki?"

İğnelemeye güldüm. "Şimdi de geceyi mahvetmeye çalışıyorsun." "Sen bir pisliksin," diye tersledi ve merdivenlere doğru yürüdü. "Boktan bir gün geçiren tek kişi sen değilsin."

Yolun yarısında durdu ve bana doğru döndü. "Çünkü milyonerleri sizinle uçmaya ikna etmek inanılmaz derecede stresli."

"Bu çok ."

"Neyin gereksiz olduğunu biliyor musunuz? Bu gece tanık olduğum üç ölüm. İki kalp masajım onları hayata döndüremediği için, üçüncüsü de on kat merdiveni yeterince hızlı çıkamadığım ve asansör çalışmadığı için. Yatağa göreceğim şey bu üç yüz olacak; ailelerinin feryatları beni bütün gece ayakta tutacak." Tırabzanı kavradı, aniden gözleri duyguyla doldu. "Senden sadece iki şey istedim: birlikte daha fazla zaman geçirmek ve Maine'de küçük bir ev. Ve sen bana bunları bile veremedin."

Merdivenlerin geri kalanını tırmandı ve bir kapıyı çarptı.

Daha sonra, evdeki ofisimden çıktıktan sonra bunun hangisi olduğunu gördüm. Misafir odasıydı.

Açmak için kolu salladım.

Kilitlemişti.

Çıkمامı istedi.

O gece ayrı yataklarda yattık.

Genelde paylaştığımız büyük boy yatak odasına tırmandığımda, onun koridorun sadece birkaç oda aşağısında olduğunu biliyordum, bir şey beni çok sert vurdu.

Alix ve ben mükemmel
değildik. Çatlaklarımız
vardı.

Ve aylar geçtikçe bazılarının , bazılarının da içinin dolduğunu öğrendim.

O gecenin yalnız uyuyacağım son gece olmadığını da öğrendim.

YİRMİ DÖRT

ALIX

MEVCUT GÜN

Smith ile randevum neredeyse on iki saat önce başlamıştı.

Hâlâ bitmemişti.

Brunch'ta yediğimiz pastanın ardından liman kenarında kahve içmeye gittik ve Halk Bahçesi'nde bisiklet sürdük. Halk Kütüphanesi'ni ziyaret ettik ve Quincy Market'in dışındaki favori arabamda patates kızartması yedik. Ardından, akşamı Red Sox maçıyla bitirdim ve bize Yeşil Canavar'da yer ayarladım.

Blue Jays'e karşı alınan galibiyetin ardından, stadyumun birkaç blok ötesinde gelato aldık ve küçük bardakları Lansdowne Caddesi'nin daha işlek kısmına bakan bir banka taşıdık.

Bugünün ne kadar hızlı geçtiğine şaşırıyordum.

Ve Smith'le konuşmayı bu kadar kolay bulduğuma.

Ona çok kişisel bir şey söylememiştim - kesinlikle Dylan'dan bahsetmemiştim - ama söylediğim şeyler çok rahat bir şekilde ortaya çıktı.

Onu evinden almamın üzerinden yarım gün geçmişti ve eve gitmek için bir bahane aramıyordum.

Bu anların tadını çıkarıyordum. Hepsinden.

Yapmak üzere olduğumuz konuşma bile, ki bu benim kaçındığım bir konuşmaydı. Smith bugün erken saatlerde en iyi arkadaşından bahsettiğinde, bu konunun onu incittiğini söyleyebilirdim.

Ama yine de bilmek zorundaydım.

Saat geç olduğu için ona soru sorma şansım da azalıyordu. "Joe nasıl?"

Kaşığı ağızından çıkardı. "Bütün bu durum çok çirkin. Annemle yaşadığım onca şeyden sonra Joe'yu böyle görmek beni öldürüyor."

"Kullanıyor mu?"

"Onu eve getirdikten birkaç dakika sonra." Sanki bunun neye benzediğini hatırlıyormuş gibi başını salladı. "Birkaç gün içinde rehabilitasyona gitmesi gerekiyordu. Gitmeyeceğine eminim."

"Belki dibe vurduğunda fikrini değiştirir." "Karısını kaybetti ve çocuklarını da kaybetmek üzere."

Yüzlerce bağımlıyı tedavi ettim.

Bu hastalığı herkesten daha iyi biliyordum.

"Güven bana Smith; çok daha kötüye gidebilir."

"En çok ne acıtır biliyor musun?" demeden önce birkaç saniye sessiz kaldı.

"Bu konuda hiçbir şey yapamayacağınızı mı?"

Başını salladı ve gözlerindeki ifade cevabını daha da vurguluyordu.

"Özür dilerim." Dondurma bardağını kucağıma dayadım. "Çaresizlik çok bunaltıcı hissettirebilir, biliyorum."

Dişlerimi birbirine vurmaya başladığımda ağızımda hiçbir şey yoktu.

Gelato yok, kaşık bile yok.

Sadece emaye üzerine emaye sürüyordum.

Ve her şeyin göğsümün içindeki karıncalanmayla ilgisi vardı.

Kırılганlık bir erkeğin en çekici özelliğiydi.

Dylan'da hiç görmedim.

Ve şimdi, Smith'te bunu birçok kez

görmüştüm. "En iyi arkadaşın nasıl biri?" diye sordu.

Rose.

Mükemmel bir dikkat dağıtıcı.

"Dürüst olmak , porselen dükkanındaki bir boğa gibi." Kullandığım tanıma güldüm. "Acımasızca dürüst, filtresiz ve bu dünyadaki en sadık insan."

"Onunla tanışmak istiyorum."

Bunu söylemesini beklemiyordum.

Rose bu fikre bayılırdı.

Ve onu sevecekti.

Bu düşünce aklımı başımdan aldı.

Dylan yüzünden.

Çünkü daha dün geceyi birlikte geçirmiştik ve şimdi Smith ile randevum vardı.

Ve onu şehirde en sık gittiğim yerlere götürdüm. Benim için anlamı olan yerlere.

Quincy Market'in dışındaki patates kızartması satıcısı gibi.

Ve sonra, bu gece, umarım yine Dylan'la birlikte olurdum.

Bok gibiydi.

Pek çok farklı seviyede.

Ama bu beni Smith'e gülümsemekten ve "Eminim bunu başarabilirim" demekten alıkoymadı.

Uzun cadde boyunca yanımdan geçip gitti ve ben de onun yanımdan geçen insanlara bakıp yavaşça birkaç lokma gelato kaşıklamasını izledim.

Sonra başını bir kez daha çevirdi ve gözlerimiz kilitlendi. "Boston hakkındaki fikrimi değiştirebileceğini umuyordum."

Yüzümde sıcaklık birikti. "Öyle mi yaptım?"

"Evet." Nefesini verirken burnundan gelen havayı duydum. "Seni tekrar görmek istiyorum, Alix."

Gözlerimi kaçırdım ama bakışlarını hâlâ üzerimde hissediyordum. İçimde bir şeyler acıyordu.

Son

dakika.

Çılgılık

atıyor.

Çünkü ben de onu tekrar görmek

istiyordum. Ve bu yanıltı.

Çok yanıltı.

Ama Dylan beni durdurmak için burada olmadığından, yanağımın çiğneyerek ona baktım ve "Bunu gerçekten isterim" dedim.

"Ne zaman boşsun?"

Programımı düşündüm ve "İki gece " diye cevap verdim. "Akşam yemeği mi?"

Sırıttım. "Sadece pastayla başlayabilirsek."

"Benim daha iyi bir fikrim var." Gelato kabını bankımızın yanındaki çöp kutusuna attı ve vücudunu bana doğru çevirdi. "Benim evimde yiyelim. Ben pişiririm."

Onun yeri.

Samimi bir alan.

Sadece olduğu.

"Yemek mi yapıyorsun?" Ben sordum.
"Kız kardeşimi beslemek zorundaydım, bu da beni öğrenmeye zorladı." Daha fazla kırılganlık.
Yanaklarıma daha fazla kızarıklık sızıyor.
"Mutfakta ustalaşamadım," dedim ona. "Ben sana öğretirim."
Smith'in öğrencisi olmak istedim.
Onu zevk aldığı bir şeyi yaparken izlemek istedim. Dylan'ı uçarken izlediğim gibi.
Bu başka bir andı.
Ve kutlamayı vücudumun her yerinde hissettim.
"Senin evinde akşam yemeği kulağa eğlenceli geliyor," diye cevap verdim sonunda. Bakışları daha da yoğunlaştı.
İçimdeki hisler artmaya başladı -daha fazla karıncalanma, daha fazla patlama, her kasıma yayılan daha fazla elektrik.
Ayağa kalktım ve birkaç metre çöp kutusuna doğru yürüdüm. Boşluğa ihtiyacım vardı.
Havaya ihtiyacım vardı.
Kontrolden çıkmadan önce bu duyguları dizginlemem gerekiyordu.
Yarısı yenmiş dondurmayı çöpe attım ve onun oturduğu yere doğru döndüğümde sessizce soluğumu tuttum.
Banktan ayrılmıştı.
Beni takip etmişti.
Ve şimdi, tam . Benim alanımdaydı.
Bütün havamı alıyor.
"Sende bir şeyler var, Alix..." Donup kalmıştım.
Nefes alıp almadığımdan bile emin değildim. "Ne oldu?"
Bana baktı.
Gözünü bile kırpmadı.
"Bilmiyorum ama buna doyamıyorum."
Yere bakmak için teması kestiğimde öne doğru bir adım attı ve elini yüzümde hissettim.
Tekrar nefesimi tuttuğumu duydum. Çok sessizdi.

Ve kafamın içinde çok
gürültülüydü. Parmaklarını
çekmedim. Ama çenemi
kaldırdım.

İşte o zaman tekrar nefes verdiğini
duydum. Bir şeyle savaşıyordu.
Benimle ilgili olduğunu biliyordum.

Onu itişini izledim. Yaklaştıkça.

Diğer eli havaya kalktı ve yüzümün diğer tarafına indi.

"Smith..."

"Beni durdurmayın." Sesi büyük bir tutkuyla doluydu. Boynu
bana doğru eğildi.

Ağzı şimdi santim uzaktaydı.

Kıpırdayarak elinden
kurtulmalıyım.

Birkaç adım geri gitmeliyim.

Ona bunu yapamayacağımı
söylemeliydim. Ama söylemedim.

Çünkü bunu
istiyordum. Gözlerim
kapalıydı.

Biraz hava çektim.

Ve beni daha da kavrayıp, yüzlerimiz arasında hiç mesafe kalmadan
önce beni son bir parça daha çekerken parmaklarının sıcaklığını hissettim.

Sadece ten tene karşıydı.

Bundan çok daha fazlasını

hissettim. Vücudumdaki gerginlik
gitti.

Uzuvlarım uyuştı.

Geriye kalan tek şey göğsümdeki karıncalanmaydı.

Nefes alıp verirken öne uzandım ve ellerimi boynunun hemen altına
koydum.

Dylan'dan farklı hissediyordu.

Rahatlama parmaklarımın sıkışmasına neden oldu ve poloyu
parmaklarımın arasında sıktım.

Dudaklarım aralandı.

Dilini içime çekip dilimle daireler çizdim.

Dylan'ın kokusu koyu ve baharatlıydı.

Smith'inki nazik ve baştan çıkarıcıydı.

İkisi de beni
içine çekti.

İkisi de bana
sarıldı.

İkisi de daha fazlasını istememi sağladı.
Smith'in parfümünü içime çekmek çok iyi
hissettirdi. Ve Dylan'inkini özlememe
neden oldu.

Tanrım.

Hâlâ gömleğini kavırıyor, bedenini kendime doğru çekmek
için kullanıyordum. Gövdelerimiz yapboz parçaları gibi
birbirine geçti.

Kollarım boynuna dolandı.

Mükemmel hissettirdi.

Bu korkunç bir düşünceydi. Ve
heyecan verici.

Ellerindeki gücü, dilinin hareketini hissettim ve zihnim onların tenimde
olduğu bir yere gitti.

Öpüşmemiz
derinleşti.

Ve merak ettim...

Bu adamla gerçekten bir ilişki yaşayabilir miyim?

Bu cevabı hemen anladım. Ama
sorular burada bitmiyordu. Bir tane
daha vardı.

Ona aşık olabilir miyim?

Ben bunu düşünürken, Smith'in dudakları yavaşça benimkileri terk etti.
Ondan gelen sıcaklık ve dilimin üzerindeki tadı da öylece kaldı.

Burnu yanağıma dayanmıştı ve daha önce orada olan eli şimdi belimi
çevreliyordu.

Yine bir şeyle savaşıyordu. Ben de
öyleydim.

"Seni eve bıraktıracam," dedi ve gözlerimin içine bakmak için geri
çekildi. "Her ne kadar o arabaya binmek istesem de binmeyeceğim."

Nazikçe.

Daha da cazip.

Ve şimdi, bu listeye hastayı da ekleyebilirim.

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan, "Bu Boston'da geçirdiğim en iyi
ikinci gün" diye ekledi.

Avuçlarım boynundan aşağı kaydı ve göğsünde durdu.

Kaslarının sertliği yüzümün daha da ısınmasına neden oldu.
"İlki neydi?" diye sordum.

"Kız kardeşimi Northeastern'daki yurduna taşıdığım gün."
O zaman anlamıştım.
Hiç şüphesiz...
Başım çok büyük beladaydı.

YİRMİ BEŞ

ALIX

MEVCUT GÜN

*Rose: İş için ayaktayım, telefonuma bakıyorum ve senden neden mesaj gelmediğini merak ediyorum. Hala onunla değilsen tabii? Bu durumda, affedildin. Ama durum böyle değilse ve eve yalnız gittiysen ve bana mesaj atmadıysan,
Başınız ciddi belada, bayan.*

Benden haber alamamasının nedeni Dylan'ın dün gece eve gelmiş olmasıydı. Yatağa girdikten birkaç saniye sonra tüm dikkatimi üzerine çekmişti.

Yatağın onun tarafına döndüm ve kalmadığını gördüm. Bunu hak etmiştim.

Smith ile o kadar zaman geçirdikten sonra ortaya çıkmasına bile şaşırmıştım.

Ama vardı.

Ve benimle sevişti.

Ve şimdi yine tek başımaydım.

İşaretsiz yastığına bakmak zorunda kalmamak için battaniyeyi başımın üzerine çektim.

Ben: Uyuyorum. Git başımdan.

Rose: En azından bana bir emoji ver ki işlerin nasıl gittiğini bileyim.

Bir güneş ekledim.

Ama sonra sildim.

Onun yerine, büzülmüş, öpüşen dudaklarla kızarmış bir yüz koydum.

Rose: Kapa şu lanet şeneni. Detaylara ihtiyacım var, kadın. Seni hemen arıyorum. Ben: Önce bir uyanayım ve kahve , sonra seni ararım.

Rose: En azından nerede söyle.

Ben: Maçtan sonra Lansdowne Caddesi'nin ortasında oldu.

Rose: Bütün günü onunla mı geçirdin? Öpüşmeden sonra ne oldu?

Ben: Ayrı arabalara bindik ve ben eve gittim.

Rose: Onu tekrar görecek misin?

Evet, bir sonraki izin günümde.

: Onu seveceğinden oldukça eminim. Rose:

Gerçekten bu adamın beni idare edebileceğini mi düşünüyorsun?

Bence seni çok şaşırtacak.

Rose: Çünkü dün sana yaptığı şey , değil mi?

Ona hiç benzemiyor Rose. Rose:

Bunun hakkında konuşmak ister misin?

Ben: Hayır.

Rose: Biliyor musun... dün çok güzel, güneşli bir gündü.

Ben: Bu onu daha da mükemmelleştirdi.

YİRMİ ALTI

ALIX

MEVCUT GÜN

BİR SESE UYANDIM.

Çok sık duymadığım bir şeydi.

Tüm vücudumu gerginleştiren bir şey.

Bu, hareketlerimi durdurdu ve beni yatağımın içinde hareketsiz bıraktı. Sadece bir kez duyma şansım vardı.

Gökyüzü açılsın ve fırtınanın dinsin diye.

Beklerken tırnaklarımı battaniyeye geçirdim ve sanki beni tutuyormuş gibi battaniyeye yapıştım. Sanki beni bu dünyadan çekip çıkarabilir ve gök gürültüsünün olmadığı bir yere götürebilirmiş gibi.

Ama sonra yine oldu. Ses.

Çatlama.

Yatak odamda yankılanan o kusursuz patlama sesi. Tahoe Gölü'nün buzlu sularında yüzyormuşum gibi titredim. *Tahoe Gölü.*

Tanrım, keşke aklım oraya gitmeseydi.

Ancak, gök gürültüsü üçüncü kez etrafımdaki havayı tokatlarken, bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyordum.

Düşüncelerimde

n.

Titremenin.

Kendimi bir topun içine katladım, kollarım başımın üstünü sarıyordu.

Kendimi destekliyordum.

Çünkü tekrar olacağını biliyordum. Her an.

Hava durumunu kontrol etmemiştim ve haberleri izlememişim, bu yüzden bugün yağmur yağacağını, güneşli bir güne daha uyanamayacağımı bilmiyordum.

Ses yine kesildi.

Çıplak teni kırbaçlayan deri gibi bir gıcırtı. Bir baş ağrısı kafatasımı kemirdi.

Midem çalkalandı.

Nefes almakta zorlanıyordum.

Her seferinde olan buydu. Aynı belirtiler.

Aynı duygular.

Aynı titreme tüm vücudumu sarstı.

Her titreyişimde, örtüler beni daha da sıkı boğuyormuş gibi hissediyordum. Dışarı çıkmak zorundaydım.

Koşacak bir yer aramak için odamın etrafındaki farklı noktaları taradım. için.

Bir tarafta sandalye vardı. Banyonun girişi ve Diğer taraftaki dolabın kapısı.

Ayaklarım yere basıyordu. Çok hızlı hareket ediyorlardı.

Ve büyük gömme dolabın içine daldım. Hiç pencere yoktu.

Işığı açmadım. Karanlığı istedim.

Odanın beni kucaklıyormuş gibi hissetmesini istedim. Dizlerimin üzerine çöktüğümde sadece birkaç adım atmıştım.

Sertlik eklemlerimi dövdüğünde bağırmadım. Her parçam darbenin etkisiyle ağladığında.

Onun yerine süründüm.

Kendimi çektiğim her santimlik zemin ciğerlerimin daha da daralmasına, boğazıma kadar bir ağrının yayılmasına neden oldu.

Durakladım.

Kuru kuru salladım.

Yine yaptım.

Öğürme sesinden başka bir şey çıkmadı.

Midem sonunda hareket etmemi sağlayacak kadar sakinleşti ve dolabın kenarına ulaştım.

Dylan'ın tarafı.

Kollarımı takım elbisesinin pantolonuna doladım ve göğsüme bastırdım.

"Bana yardım et," diye

fısıldadım. Dylan beni

duyamazdı. Bu sabah

gitmişti.

Belki de fırtınadan önce uçmak için.

Craaack.

Sırtım duvara çarparken kığım yere çarptı. Pantolonu önümde

asılı duruyordu.

Beni sakladılar.

Benimle alay

ettiler.

Craaack.

Ellerime sığan her çifti kavradım ve çektim. Sallandıkları

metal çubuk kırıldı.

Askılar uçtu.

Etrafımda pantolonlar düştü.

Cesur ve baharatlı.

Kokusunu alabildiğim tek şey buydu.

Giysileri üzerime sardım.

Gözlerimi kapattım.

Çenem parçalanacakmış gibi hissedene kadar dişlerimi sıktım.

Craaack.

Durmasını diledim.

Keşke sadece güneşli günler olsaydı. *Lanet*

olsun, neden yağmur yağmak zorunda?

Birden başka bir ses duydum.

Bu yatak odasından gelmişti. Benim

telefonumdu.

Ve bu Rose'un zil sesiydi.

Beni kontrol ediyordu.

Ne zaman fırtına çıksa bunu yapardı. Ama

ben kalkamadım.

Dolaptan çıkamadım.

Cevap veremedim.

Craaack.

Pantolonu kulaklarıma dayadım.

Bedenim öne ve arkaya sallandı, her duvara çarptı. Ağzım açıldı.

Ve çıkan çığlık gök gürültüsü kadar gürültülüydü.

YİRMİ YEDİ

SMITH

MEVCUT GÜN

Lavabonun başında durdum, ellerimi akan suyun altında pencereden dışarı baktım. Sokak lambaları yağmurun ne kadar şiddetli yağdığını gösteriyordu ve yoldan geçen birkaç kişi şemsiyelerin altına saklanmıştı.

Dışarısı çok kötüydü.

Alix'in yemeğe on dakika geç kalmasının nedeni muhtemelen buydu.

Birlikte geçirdiğimiz son akşamdan beri bu geceyi dört gözle bekliyordum, bu yüzden gelmesinin çok uzun sürmemesini umuyordum.

Parmaklarımı bir havlunun üzerinde kuruladım ve ocağın başına geçip domates sosunu karıştırdım ve ayrı tavalarda sotelediğim tavuk ve karidesleri çevirdim.

Alix dışarı çıktığımız zamanlarda ikisini de yemişti; bu nedenle hazırlamanın güvenli olduğunu biliyordum. Bir ısırık almak için dudaklarını açtığında dudaklarının aldığı şekli asla unutmayacağım. Yuttuktan sonra ağzının kenarını nasıl yaladığını. Ya da onu gülümsettiğimde gülümsemesinin gözlerine kadar nasıl ulaştığını.

Tanrım, çok güzeldi.

Tüm vücudumu ağrıtabilecek şekilde.

Kontrol etmekte zorlandığım bir ağrı.

Bu yüzden yemeğe odaklandım ve yanmasını önlemek için her ocağın altındaki alevi kıstım. Proteini biraz taze pappardelle'ye ekleyecek, ev yapımı sosu karıştıracak ve yanında biberiye-sarımsak ekmeği servis edecektim.

Ama önce pastayla başlayacağız.

Bunun Alix'i nasıl sırttıracacağını biliyordum ve bunu görmek için sabırsızlanıyordum.

Büyüdüğüm yerden sadece birkaç blok ötede en sevdiğim pastane vardı. Çocukken kız kardeşimi doğum günlerinde oraya götürürdüm. Bütün bir pastaya param yetmediği için ona istediği herhangi bir lezzetten bir dilim alırdım. Bu öğleden sonra, Alix'e biraz almak için şehrin o kısmına özel bir yolculuk yaptım.

Onun için başka ne alacağımı bilemedim.

Benim gibi büyüdüğünüzde, yemeği neden hafife almamanız gerektiğini çok çabuk öğreniyordunuz. Bu yüzden dünyanın her yerindeki restoranların fotoğraflarını çektim.

Alix'in yaptığı bu değildi.

Yediği ve içtiği diğer şeyler hakkında bir fikir edinmek ve onun hakkında biraz daha fazla şey öğrenmek umuduyla bu sabah profilini tekrar kontrol ettim.

Güneşin resimleri bana hiçbir şey söylemedi.

Bildiğim az şey, çıktığımız randevulardan geliyordu.

Bitmesini istemediğim randevular.

Bu kızda farklı olan o kadar çok şey vardı ki.

Joe'nun iyi olup olmadığını soran mesajını aldığımda bunu anlamıştım.

O oldu tatlı ile a ağır doz . Utangaçlık.

Gizemli ve şefkatli. Hayatımda öptüğüm en muhteşem kadındı.

Ama onu diğerlerinden farklı kılan şey gözleriydi.

Onun hayatta olduğu yirmi küsur yıldan daha yaşlıydılar.

Unutulmaz anlar görmüşlerdi.

Benimki de öyle.

Artık hiçbir şeyin onu şok edemeyeceğini söyleyebilirdim. Bu da bizim ortak noktamızdı.

Birlikte olduğum kadınlar benim gibi bir adamla başa çıkabileceklerini düşünüyorlardı. Ta ki kabuslarımdan birinde onları uyandırana kadar.

Ta ki hayatımın ne kadar karanlık olduğunu öğrenene kadar.

İkisini de görmelerine asla izin vermezdim, bu yüzden ilk birkaç günden sonra işleri bitirirdim.

Alix için durum böyle değildi.

Onun yerine, onu kendime çekiyordum.

Çünkü o büyüleyici gözlere baktığımda beni anlayacak birini gördüm.

Acı çekmiş biri. Hâlâ hisseden biri.

Ve bu beni çok korkuttu.

Başımı salladım, birkaç dakika önce doldurduğum Tito's ve sodadan bir yudum aldım ve şampanyanın sıcaklığını kontrol ettim. Alix birlikte olduğumuz iki seferde de bunu sipariş etmişti, bu yüzden sevdiğini biliyordum.

Ekmeğin kızarması bitmişti ve fırından çıkardım. Tavuk ve karides birleştirilmeye hazırdı.

Yapacak bir şey kalmamıştı.

Onu beklemek dışında.

Şimdi de on beş dakika gecikmişti.

Ona mesaj atmadan önce bir on dakika daha bekledim.

Ben: İyi misin?

Telefonumu cebime soktum ve içeceğimi oturma odasına taşıdım. Kanepeye oturduktan sonra sehpadan tabletimi aldım ve birkaç e-postamı gözden geçirdim. Saate tekrar baktığımda kırk iki dakika gecikmişti.

Hangi cehennemdesin, Alix? Ve neden beni aramadın?

Gelen kutuma geri dönmeye fırsat bulamadan telefonum çalmaya başladı. "Tam zamanında," diye homurdandım, göğsümdeki endişe azalmıştı.

Ta ki lanet ekranı görene kadar.

"Anne," dedim telefonu kulağıma götürerek. " oluyor?" Onun telefonlarına hep ben çıkardım.

İçinde bulunduğum zaman ve durum ne olursa olsun. Onun saçmalıklarıyla uğraşmak istemesem bile. Şimdi olduğu gibi.

"Paraya ihtiyacım var."

Söylediği tek bir kelime bile komik olmamasına rağmen güldüm.

Dışlerim birbirine kenetlenirken çenem gerildi. "Ne için ihtiyacın var?"

Neden sorduğumu bilmiyordum. Cevap sadece beni kızdıracaktı.

"Orospu çocuğunun biri evime girip zulamı aldı. Jimmy bana bir balon verecek ama bu ona borçlu olacağım anlamına geliyor ve sen asla satıcına borçlu olmak istemezsin evlat."

"Yüce İsa."

Bunu benden hiç saklamadı.

Oynadığımı hatırladığım ilk şeylerden biri onun şırıngalarının kapaklarıydı.

Şakaklarımdan birini ovuşturdum. "Ne kadar lazım?" "Üç yüz."

Bu gece bununla ilgili olmamalıydı.

Alix ve onu daha fazla tanımakla ilgili olması gerekiyordu.

Lanet olsun.

Tabletteki bir düğmeye bastım ve bankama giriş yaptım. Kendi hesabımdan onun hesabına üç yüz dolar aktardım. Paranın gönderildiğine dair bir onay çıktı.

Ona olanak

sağlıyordum. Bunu

biliyordum.

Sadece nasıl duracağımı

bilmiyordum. "Orada," dedim

ona.

Bir çakmak sesi duydum. "Yarın bana bir karton sigara getirebilir misin? Sevdiklerimi biliyorsun. Mentollü bir yüzlük."

Elimi kesilmiş sakalımın üzerinde gezdirdim, parmaklarım lanet derimi kazıyordu. "Sana sadece üç yüz dolar verdim. Bir dükkânın yolunu bulabilirsin."

Telefonu kapattım ve kendime bir içki daha doldurdum, mutfak penceresinden dışarı bakarken yudumladım.

Hareket etmedim.

Telefonumun ekranını bir sonraki görüşümde Alix'in bir buçuk saat geciktiğini gördüm.

Rehberimde numarasını buldum ve telesekreteri açmadan önce dört kez çalmasını dinledim. Mesaj bırakmadım. Yiyecekleri de buzdolabına koymadım. Sadece ocağı ve tüm ışıkları kapattım ve yukarı çıktım.

Odama gitmeden önce Alix'e son bir mesaj gönderdim.

Umarım güvendesindir.

YİRMİ SEKİZ

ALIX

MEVCUT GÜN

BİR ÇEMBERDİ.

Durmayan ya da beni üzerinden atmayan, hiç bitmeyen bir atlıkarınca. Her dönüşten sonra daha da hırçınlaştı.

Daha acı verici.

Yolculuğun ne zaman biteceğini merak ediyordum.

Çünkü bitecekti.

Olmak zorundaydı.

Bunu kendime tekrar tekrar söyledim.

Ancak dolapta geçirdiğim o anlarda inandığım tek şey ne kadar çaresiz olduğumdu.

Kaçamadım.

Git.

Ayağa kalk.

Felç olmuşum.

Kıçım yere yapışmış, sırtım duvara yapışmıştı. Dylan'ın takım elbise pantolonuyla kaplanmışım.

Craaack üstüne *Craaack* kulaklarımı doldurdu.

Gök gürültüsü sırasında, hemen bir anıyla sarsıldım.

Aynı şey. Gözlerimin önünde parıldayan bir ışık.

O birkaç saniye içinde her detayı gördüm.

Tekrar ve tekrar.

Ve her *geri çekilme* arasında, sessizliğin olduğu dönemlerde, normalin ne olduğunu hatırlamaya çalıştım.

Nasıl hissettirdi.

Nasıl da acısız bir yerdi.

Anılar olmadan.
Sadece güneşli günlerle doluydu.
Gözlerim kapanır ve beni gülümseten bir şey düşünürdüm. Halk
Bahçesi'nde bir bankta otururken.
Cadillac Dağı'nın tepesinde dururken.
Bu sadece bir resim değildi.
Sanki oradaymışım, her şeyi yeniden yaşıyormuşum gibiydi.
Zirveden gelen tuzlu havanın kokusunu alabiliyor, tenimde gevrekliğini
hissedebiliyordum. Yüzümün yanından geçip giden rüzgârı
duyabiliyordum.

Gitmek
istedim.
Ben yapardım.
Ama sadece o iki yere değil.
Her yere gitmek istiyordum.
Bu yüzden, dolaptan çıktığımda ziyaret edeceğim yerlerin zihinsel bir
listesini yapmaya başladım.

Yiyeceğim şeyler.
Başaracağım görevler.
Sonra, yolculuk kırk beş derece dönecekti.
Yalnızlığı hissettiğim yer burasıydı.
Bir ortaya çıkıverirdi. Bana
tokat atardı.
Sert.
Doğrudan yüzüne.
O kısmın ne kadar kimse anlayamazdı. Rose
değil.
Özellikle de Dylan'a.
Burada benimle olsalar da fark etmezdi.
Eğer kolları beni sarmış olsaydı. Bana yalnız olmadığımı söylediklerini
duysaydım.

Yine de içimi kemiriyor ve beni yıkıyordu.
Beni asla doldurulamayacak bir boşlukla, bir yalnızlıkla baş başa
bırakacaktı.
yaşamak zorundaydım. Sonsuza kadar.
Ve sonra, aniden, hiçbir uyarı olmadan, yolculuk bir kez daha dönecekti.
Craaack kulaklarımı doldururdu.
Ve hafıza evresine geri dönmüş olurdum.

Bu saatlerce devam ederdi.

Beni esir aldı.

Dönüyor, dönüyor, dönüyor ve sonunda duruyordu.

Durmasına neden olan şey kapı ziline sesi.

Gözlerimin açılması için.

Tekrar çaldı.

Ve tekrar.

Bileklerimdeki zincirlerin gevşediğini hissettim. Altımdaki beton çatladı, sırtım duvardan ayrıldı ve kendimi yukarı itebilmem için beni yeterince serbest bıraktı.

Dizlerimin üzerine çöktüm.

Tırnaklarım tahtaya
saplandı. Ayaklarımın
üzerindeydim.

Çınlama yavaşlamadan devam etti. Artık
tek duyabildiğim buydu.

Yatak odasında ilerlerken ayak parmaklarımın arasında halı ezildi.

Burnumu cama dayadığımda pencereden gelen soğukluk yüzümü yaktı.

Aşağıdaki kaldırıma baktım. Artık
yağmur yağmıyordu.

Bu da beni dinlemeye itti.

Rose'un parmağını zile vurarak, "Alix, kapıyı aç," dediğini duydum.

Gülüm.

O buradaydı.

Bütün o çınlamaların sebebi oydu.

Ve tüm bip sesleri için, burada bir yerde bulunan cep telefonumdan geldiğini ve sesli mesajım olduğunu gösterdiğini varsaydım.

"Hemen geliyorum" demeden önce pencerenin kilidini açıp .

Kıyafetlerimi değiştirmek için dolaba geri döndüm.

Giydiklerim son derece ıslaktı. Ve çiş
kokuyorlardı.

Bunun ne zaman hatırlamıyordum.

Hatırlamak da istemedim.

Üzerime bir kazak, temiz bir yoga pantolonu ve bir çift koşu ayakkabısı
giydim ve aceleyle aşağı indim.

Mutfağa ulaştığımda çantamı omzuma attım ve girişte anahtarları kaseden çıkardım. Ön kapıyı açarken vücudumu Rose'un durmadığı küçük alana sıkıştırdım ve arkamdan kapattım.

Rose'un gözleri sanki yaralarımı kontrol ediyormuş gibi üzerimde dolaştı. "On dakikadır kapının zilini çalıyorum." Üçüncü basamağa indi, böylece o kadar yakın durmuyorduk.

"Ben duymadım."

İfadesindeki endişe daha da arttı. "Alix, son on iki saattir seni arıyorum."

"Ben de telefonumu duymadım."

Başının üzerinden sokağa baktım. Her yerde su birikintileri vardı.

Ama gökyüzü sessizdi.

Önemli olan da buydu.

Bakışlarım ona döndü ve gözyaşlarının eşiğinde olduğunu görebiliyordum. "Ne yapıyordun sen?"

"Dolaptaydım."

Elimi tuttu ve beni basamağın sonuna kadar götürdü. "Oh Tanrım." Artık daha yakın olduğum için kollarını bana doladı ve beni kendine doğru çekti. "Ben de bu yüzden endişeleniyordum," diye itiraf etti. "Ne zaman sesli mesajını alsam, seni o lanet olası dolapta görüyorum ve midemdeki düğüm biraz daha sıkılaşıyor. Keşke bana bir anahtar versen."

Evimin anahtarının ona vereceğim bir şey olmadığını bildiğim için geri sıktım. "Ben iyiyim."

"Neredeyse polisi
arayacaktım." "Seni
öldürebilirdim."

"Biliyorum." İç çekti. "Beni durduran tek şey buydu. Sana beş dakika daha verecektim ama sonra dokuz, bir, bir diye saymaya başladım."

"Lütfen bunu bana bir daha yapma
Rose." Aramanın bir kaydı olacaktı.

Evimde olan her şeyin ayrıntılı bir açıklaması - konuşulan şeyler, tanık olunan her şey.

Sorular olacaktı. Öneriler.

Böyle bir ilgiye ihtiyacım yoktu.

Rose gözlerimin içine bakmak için geri çekildi. "O zaman bir dahaki sefere çağırma cevap versen iyi olur." Elleri omuzlarımı kavradı ve tüm tavrı yumuşadı. Fırtınalar sırasında bana neler olduğunu biliyordu, bu yüzden telefonuma cevap vermenin bir seçenek bile olmadığını biliyordu. Rose sadece beni korumak istiyordu ve bu da onun bunu yapma şekliydi. "Bu beni korkuttu, Alix."

"Diğerlerinden daha kötü değildi."

"Sadece çok daha uzun sürdü."

Bunu bilmiyordum.

Dolapta zaman diye bir şey yoktu.

Parmakları benimkileri buldu ve merdivenime tırmandı. "Hadi içeri girelim ve biraz dondurma yiyelim. Sende biraz olduğunu biliyorum."

Sertleştim. "Hiç yok," diye yalan söyledim, kaldırıma doğru ilerlemek için onun elinden kurtuldum. "Ama güzel, uzun bir yürüyüş hissediyorum."

"Şimdi mi gitmek istiyorsun? Yaşadığın onca şeyden sonra mı?"

Şaşırmıştı.

Olmak için her türlü sebebi vardı.

Çünkü şu anda yapmak istediğim son şey, kendimi rahat hissettiğim tek yeri terk etmektir.

Bu yüzden tekrar yalan söylemek zorunda kaldım ve "Canım dondurma çekti" dedim. Ağzıma bir şey koymayı hayal bile edemiyordum. "Kocaman bir sundae," diye ekledim. "Ekstra sıcak şekerleme ve bir avuç kiraz."

"suyunu akıtıyorsun."

Gülümsedim.

Rahatladım.

Ve tutması için elimi uzattım.

Parmakları parmaklarıma yapıştığında, geri kalan basamakları inmesine yardım ettim ve bizi kaldırıma doğru yürüttüm.

Hiçbir şey söylemedik.

Sokağın sonuna geldiğimizde sessizliği Rose bozdu. "Smith'e ne söyledin?"

Ona doğru döndüm ve sırtımı dur işaretine dayadım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu akşam yemek için Smith'in evine gitmeniz gerekiyordu, peki ona ne bahane sundunuz?"

Akşam yemeği.

Bu

gece.

Smith.

Sikeyim.

"Onunla iptal etmedin, değil mi?"

"Gök gürlemeye başladı ve ..." Yüz ifademin söylemediğim her şeyi söylediğinden emindim. Yere baktım, ne düşündüğünü ve ona ne söyleyeceğimi merak ediyordum. Sonra yavaşça başımı kaldırdım. "Benim için yemek yapıyordu."

"Bunu düzeltmelisin."

"Biliyorum," diye fısıldadım ama hiç ses neredeyse emindim.

YİRMİ DOKUZ

DYLAN

İKİ YIL ÜÇ AY ÖNCE

ALIX işe gelmeyi reddettiği için uzun hafta sonu boyunca Maine'gidemedik.

Misafir odasında geçirdiği süre olan on iki saat boyunca izinli olduğu ve ardından iki gün boyunca aralıksız çalıştığı için, neredeyse üç gün boyunca sesini duymamıştım.

Ama durmadan mesajlaştık.

Ve mesajlarıma olabildiğince hızlı yanıt vermeye çalıştığını söyleyebilirim.

Bar Harbor'da bir kulübeye sahip olmanın çocukluğundan beri hayali olduğunu anlatmıştı.

Bunu anladım.

Tahoe Gölü'nde bir malikane benim olmuştu. İstedikimi elde etmiştim.

Onun da yapmaması için bir neden yoktu.

O çalışırken ben de emlakçımın benimle iletişime geçtiği cep ilanını görmek için Maine'e gittim. Ev mükemmeldi ve satın aldım.

Bar Harbor'dan ayrılmadan önce, burayı tamamen döşedikten sonra tatil amaçlı bir kiralamaya dönüştürmesi için bir mülk yöneticisi tuttum.

Son birkaç ay içinde, getiriler tahmin ettiğimden yüzde yirmi daha fazla oldu.

Haklıydım.

Müthiş bir yatırımdı.

Ama hepsi bu kadar olacaktı çünkü Alix vardiyasından eve döndüğünde emlakçıyı tekrar aradım ve ona Alix'in hayalini anlattım. Ertesi hafta sonu uçağa atladık ve bize gönderdiği listelere baktık.

Alix gördüğümüz üçüncü eve aşık oldu.

İki yatak odası ve tek banyosu olan bin metre karelik bir evdi. Bulaşık makinesi yoktu.

Hiç benim zevkime göre değildi.

Ancak, ormana ve dağın bir parçasına bakan arka güvertede durduğumuzda - satın aldığım evle karşılaştırılamayacak bir manzara - bu evi ne kadar çok istediğini görebiliyordum.

Bana Cadillac Dağı'nın tepesinde doğan güneşmişim gibi bakıyordu.

Hemen içeride mutfakta olan emlakçıya döndüm ve otuz gün içinde kapanışla birlikte istenen fiyatın yüzde on altında ödeme yapacağımızı söyledim.

Bu bizim en iyi ve son
teklifimizdi. Bunu açıkça
belirttim.

Teklifimiz iki saat sonra kabul edildi.

Anahtarlar bize teslim edilir edilmez hemen oraya gitmeye başladık. Alix'in önemli bir süre izin alamaması nedeniyle seyahatlerimiz yaz boyunca sürdü. İkimiz de o yere doyamıyorduk ve her hafta sonu uçmaya başladık, asla dört gecedenden fazla kalmıyorduk.

Orada bulunduğumuz her gece dışarıda, şehirdeki yüksek puanlı restoranlarda yemek yedik. Günlerimiz dışarıda geçti. Bazen bu verandada saatlerce oturmak anlamına geliyordu. Diğer günler kanoya biner ya da yürüyüş yapardık. Kar yağdığında, kayak yapmak için Hermon'a giderdik.

Birkaç gezide yerel halktan bazılarıyla tanışmaya başladık. Numaralarımızı değiş tokuş ettik ve birdenbire akşam yemeklerine ve gününbirlik yürüyüşlere davet edilmeye başladık. Hatta uzun bir hafta sonu için Nova Scotia'ya tekneyle gitmemiz bile istendi.

Maine bir kaçıştı.

Rahat bir kaçış.

Ama geçmeden orada da şehirdeki kadar meşgul olduk.

En büyük fark ikimizin de çok fazla çalışmamasıydı. Günde birkaç kez e-postalarımı kontrol eder, önemli bir aramayı yanıtlardım.

Daha fazlası değil.

Orada bir bilgisayarım bile yoktu.

Kuzeydeyken, Alix benim her şeyimdi. Ben de ona sahiptim.

Orada geçirdiğimiz en güzel zamanlardan biri ilk kar yağışı sırasında oldu. Alix bir hafta izin aldı ve bize kalmamız için fazladan birkaç gün verdi. Kayak yaptık

ilk birkaç öğleden sonra boyunca. Üçüncü sabah geç kalktık ve Alix kahvaltı hazırladı. Yedikten sonra kahvelerimizi verandaya getirdik.

Cehennem gibi soğuktu.

Bir battaniye aldım ve etrafına sardım, sandalyelerden birine otururken onu kucağıma yan yatırdım. Göğsüme doğru eğildi, başının üst kısmı çenemin altında sıkışmıştı.

Güneşin ne kadar parladığı önemli değildi; hava, sıcaklığın bize ulaşması için fazla tempoluydu.

Alix battaniyenin altında titriyordu ve ben onu daha sıkı sararak sandalyenin üzerindeki gazlı ısıtıcıyı .

Elini karın kaslarımda gezdirdi, göğsüme doğru iç geçirdi ve "Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama keşke bu kadar çok kar yağmasaydı" dedi.

"Artık kayak yapmak istemiyor musun?" Başının üstünü öptüm. Alix çok iyi bir kayakçıydı, hiçbir yönlendirmeye ihtiyaç duymuyordu. "Hayır, istiyorum. Çok seviyorum. Sadece yürüyüşlerimizi gerçekten özleyeceğim."

Yüzüne bakmak için başımı arkaya yasladım. "Karda yürüyüş yapamayacağımızı kim söyledi?"

"Yapabiliriz; sadece daha tehlikeli, özellikle de altında siyah buz saklıysa."

Bir elimle çenesine sarıldım ve bana bakmasını sağlayacak şekilde çevirdim. "Şimdiye kadar seni engelleyen bir şey görmedim. Sakın bana ilk şeyin kar olacağını söyleme."

"Ya soğuk olacak deseydim?" Güldüm. "O zaman yalan söylediğini anlardım."

Alix'in onu içeri sokmama izin vermesi için hipotermisinin eşiğine gelmiş olması gerekirdi. Ne kadar titrediği önemli değildi; bu kız soğuğu seviyordu.

"Bu yarın Cadillac'a tırmanacağımız anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Gülümsemem solmamıştı. "İçimden bir ses bu konuşmanın nereye varacağını bildiğini ve başından beri planının bu olduğunu söylüyor." Dudaklarım boynunun kenarında kayboldu, iki günlük tüylerim tenine sürtündü. "Tatildeyken bu kadar erken kalkmanın işkence olduğunu biliyorsun."

Gıdıklanıyordu ve sessiz ya da hareketsiz kalamıyordu. "Dylan," dedi kahkahalar arasında, "tamam, tamam, itiraf edeceğim; başından beri planım buydu."

"Beni kandırdın." Yüzümü çektim, dudaklarım şimdi onunkilerin birkaç santim önünde geziniyordu.

Şu lanet bakış.

Yüzünde olan.

Asla hayır diyemeyeceğim biri.

"Seninle bir anlaşma yapalım," dedi. "Eğer hava durumuna bakarsak ve yarın kar yağacaksa, dağa gideriz. Eğer hava güneşli olacaksa, yürüyüşe çıkarız."

Hava durumunu zaten biliyordum. Bu sabah e-postalarımı baktıktan sonra kontrol etmiştim.

"Anlaştık." Cebime uzanıp telefonumu alabilmek için onu biraz kaldırdım. Elime aldıktan sonra önümüzde tuttum ve Hava Durumu uygulamasına tıkladım. "Güneşli bir gün diliyordum," dedim ona, o güneşli bir günün resmine bakarken.

yarının tarihinin altında olan güneş.

Bakışları benimkilerle buluştu.

"Öyle mi?" Başımı salladım.

"Kayağa gitmek istediğini sanmıştım."

"Seviyorum." Telefonu cebime geri koydum ve kolumu ona doladım.

"Ama güneşli bir güne karşı bahse giremem."

"Neden? Bu özel bir şey mi?"

Battaniyenin içine uzandım, elim bacağının dış tarafına geldi ve yavaşça iç uyluğuna doğru sürükledim. "Her uçuştan önce, yardımcı pilotum ve ben içinden geçeceğimiz hava durumunu incelemek zorundayız. Her şeyin içinden uçmayı öğreniriz. Bunun için eğitim alıyoruz. Ama her zaman güneşli günleri umut ediyoruz. Bunlar en kolay, en güvenli ve en az endişe duyulan günler."

"Yani, güneşe karşı hiç kumar oynamadınız mı?"

Başımı salladım, parmaklarım amının sıcaklığını hissedene kadar yukarı doğru hareket etti. "Akıllı bir adam asla güzel bir şeye karşı bahse girmez."

"Güneşli herhangi bir gün olabilir."

Boynunun yan tarafını öptüm, dudaklarım köprücük kemiğine ulaşana kadar alçaldı. "Ve seni."

"Dylan..." diye inledi, elim yoga pantolonunun belinin altından kayarak amını kavradı, başparmağım klitorisinin üzerinde gezindi.

Başını geriye eğdiğinde, ağzım onunkine değene kadar boğazını öptüm. Orada, alt dudağını nazikçe ısırdım ve boşluğu dilimle doldurmak için serbest bıraktım. Bunu yaptıktan sonra onu kaldırdım ve üzerime oturması için tamamen döndürdüm. Isıtıcı olduğu için eşofman altımı kaydıracak kadar sıcaktı.

Bacaklarımdan aşağı. Bizi ayıran hiçbir şey kalmayıncaya kadar pantolonunu çıkardı.

Onu doğrudan ucumun üzerinde tuttum, amından gelen ıslaklık tepemle alay ediyordu.

Battaniye gitmişti.

Gömleğini başının üzerinden kaldırdı ve ahşap güvertenin üzerine bıraktı.

Mükemmel vücudunu hiçbir şey rtmyordu.

Etrafımızdaki tek şey ağaçlar olduğu için kimse göremiyordu.

Ellerimi kalçalarından kaldırdı ve sandalyenin kolaklarına koydu.

Kendini konumlandırırken avuç ileri göğsüme bastırdı.

İstediğini alıyordu. Bunu yapmasına bayılıyordum.

Onu sikimin üzerinde ezerken izleyebildiğim zaman.

Elleri beni bıraktı ve ben tamamen içine gömülene kadar alçaldı.

"Siktir," diye inledim.

Kalçaları esnedi.

Amı kasıldı.

Onun boşalmasını izleyecektim.

Ve sonra sıra bana gelecekti. Bu güneşli bir günden daha iyiydi.

OTUZ

ALIX

MEVCUT GÜN

GÖZ KAPAKLARIM AÇILDI.

Dikkatim hemen yatağın karşısındaki pencerelere gitti. Kapalı panjurlardan içeri sızan ışığı gördüm.

Güneşli bir gündü.

Tanrı'ya şükür.

Sağıma baktım. Dylan'ın yastığı ezik değildi.

Yorganın üzerinde bir kırıksıklık bile yoktu.

Eve gelmemişti.

Dün gece Rose'la yürüyüşümden sonra ortaya çıkmadığında, onunla uyanacağımı umuyordum. Gözlerim açılmadan önce onu hissedeceğimi.

Ben o kadar şanslı

değildim. En azından

hava güneşliydi.

Şu anda en önemli şey buydu.

Kendimi yataktan dışarı attım ve sandalyenin köşesinden Dylan'ın gömleklerinden birini aldım. Kollarımı içinden geçirdim, ortadaki üç düğmeyi ilikledim ve pencerelerden birine gittim, dışarıyı daha iyi görebilmek için çıtaları birkaç santim hareket ettirdim.

Bu, dün gece Rose'la konuşmak için açtığım pencerenin aynısıydı.

Beynimde dondurma kustuğum bir anı canlandı. Rose'u evimden bir blok ötede taksiye bindirdikten hemen sonra olmuştu. En azından o yanımdayken yememiştim. Dolapta olanlardan sonra midem yemek yemeyi kaldıramıyordu.

Bir çalının kenarına kusmadan önce eve bile varamamıştım.

Üniversiteye geri dönmüşüm gibi.

Vücudumda bir damla bile alkol olmaması dışında.

Hissettiğim hastalığa hayat deniyordu.

Biraz uyuduktan sonra Smith'e yaptığım şey yüzünden kendimi daha da kötü hissediyordum. Nasıl yapacağımı bilmiyordum ama aramızdakileri düzeltmek zorundaydım.

Komodinine doğru yürüdüm ve telefonumu alıp ona gönderdiğim son mesajı açtım. Hemen yazmaya başladım.

*Yemek için çok özür dilerim. Seni ektiğim için kendimi çok kötü hissediyorum.
Lütfen bunu telafi etmeme izin ver.*

Parmağım Send'in üzerinde
geziniyordu. Basmayı çok
istiyordum. Ama basamadım.
Mesajlaşmak çok kişiliksizdi.
Ve ihtiyacım olan mesajı .

Özellikle de gönderdiği mesajlardan sonra, sonuncusu onun evine
gitmem gereken saatten çok sonra gelmişti.

Rehberimde onun adını buldum ve telefonu açmadan önce bir kez
çalmasını dinledim.

"Merhaba," dedim ona konuşma fırsatı vermeden. "Çok özür
dilerim." "İyi misin, Alix?"

Sesinin tonu bana ara sokaktaki geceyi hatırlattı.

"Evet, ben iyiyim. I ..." Ne söyleyeceğimi planlamamıştım. Konuşmam
yoktu. Bahanem yoktu. Bu yüzden dürüst olmaya karar verdim. "Dün
gerçekten korkunç bir gün geçirdim. Kendimi pek iyi hissetmiyordum ve
saate dikkat etmedim. Seni aramalıyım ve aramadığım için özür dilerim."

Neden gelmediğimi bile sormadı, bu yüzden ona bir sebep vermek
zorunda olmadığımı biliyordum. Ama ayrıntılı olmasa bile bir tür
açıklamayı hak ediyordu.

"Senin için endişelendim."

Rose da bana aynı şeyi söylemişti.

Şimdi de Smith'ten duyuyordum.

Kalbim sıkıştı.

Benim de karnım ağrıyordu ve gerginliği azaltmak için bir kolumu
karnıma doladım.

"Özür dilerim," dedim. Onun ya da hiç kimsenin benim hakkımda böyle hissetmesini istemiyordum. Şimdi değil. Tanrım, özellikle de şimdi. "Yaptığım çok boktandı, çok, çok boktandı."

"Ama şimdi iyisin?"

"Evet." Panjurları sonuna kadar açmak için tabletteki bir düğmeye bastım. Gözlerimi güneşten kısarak bir kez daha baktım ve "Ben iyiyim. Söz veriyorum." Cevap vermeyince, "Genelde ortadan kaybolan biri olmadığımı bilmelisin" diye ekledim.

"Senin tarzın gibi gelmedi."

Parmaklarım şimdi Dylan'ın gömleğinin üzerindeydi, düğmelerle oynuyor, birini delikten ileri geri çıkarıyordum. "Seni görmek istiyorum."

Düşüncemi yüksek sesle söyledim.

Ne ses tonum ne de ağzımdan çıkan sözcükler bana benziyordu.

Ama tam olarak böyle hissediyordum.

Beni öptüğünden beri durmadan bunu düşünüyordum.

Bir şey söylemeyince yatağın kenarına oturdum ve elimi uyluğuma sürttüm. "Her şeyi berbat ettim Smith ve bunu düzeltmek istiyorum. Hadi birlikte yemek yiyelim. Bu sefer benden olsun."

"Yemek mi yapacaksın?"

Bunun bir zayıflık olduğunu biliyordu.

Bu yüzden bana öğretmesini istemiştim.

Ama kalbimin hızlanmasının, terimin avuçlarımı ıslatmasının nedeni bu değildi. Çünkü onu evime davet etmişim.

Bunu düzeltmem

gerekiyordu. Hızlı.

Ben de dedim ki, "Sana geleceğim ve nefis bir şeyler getireceğim."

Güldü. "İçimden bir ses, çok kötü paket sipariş verdiğini

söylüyor." "Söylüyorum."

"O zaman, paket servis kulağa

mükemmel geliyor, Alix."

Gülümsediği belliydi.

Keşke görebilseydim.

Bunun ne anlama geldiğini düşünürken başımı salladım. "Bu gece nasıl?" diye sordum. "Boş musun?"

"Değilim, ama yarın yapabilirim."

İş programımı kontrol etmek için Takvim uygulamama tıkladım. "Geç vardiyada çalışıyorum, bu yüzden yarın olmaz. Cuma nasıl olur?"

Bu dört gece sonraydı. Beklemek istediğimden çok daha uzun.

Ve bu beni dehşete düşüren bir itiraftı.

"Cuma gününü gerçekleştirebilirim."

Yataktan kalktım. "Yedide orada olurum."

Hoşça kal dedi ve telefonu kapattı, ben de dolabın girişine doğru yürüdüm ve raflara bir göz attım. Dylan'ın benim için satın aldığı kıyafetlerle doluydular.

Onunla çıkmadan önce kıyafetlere hiç önem vermezdim.

Ama bana bunları almaya başladığında ve bunları giydiğimde nasıl tepki verdiğini gördüğümde, her gün bu tür bir tepki aradım. Güzel görünmek benim motivasyonum haline gelmişti.

Bu kıyafetler Dylan içindi.

Burada tek bir şey bile giyemezdim.

Telefonumun ekranına baktım ve Rose'un adına tıklayarak ona bir mesaj yazdım.

Alışverişe gitmeliyiz.

Rose: Ne için?

Ben: Smith ile ikinci randevum.

Rose: Görünüşe göre biri seni affetmiş. Yesss. Ne kadar zamanımız var?

Ben: Cuma gecesine kadar.

Rose: Kızım, bir yıl var.

Bu düşündüğünden daha zor olacak. Çok seksi olamaz. Onun evine yemek götüreceğim için hafif seksi ve çoğunlukla gündelik .

Rose: Ben , merak etme. Sen kendine bir ağda randevusu al ve Cuma gününe kadar her şeyin çıplak olduğundan emin ol.

Ben: Sen delisin.

Rose: Hayır, sadece en iyi arkadaşımı yatağa atmaya kararlıyım.

Ben: Tanrım, bu beni neden bu kadar geriyor?

Telefonum çalmaya başladı, ekranda Rose'un aradığı görünüyordu. Cevap verdim ve "Parmakların yazmaktan yorulmaya mı başladı?" dedim.

"Hayır, sadece sesini duymaya ihtiyacım vardı." "Neden?"

"Çünkü gerginsin. Bir erkek hakkında. Ve bu uzun zamandır olmamıştı."

Haklıydı.

Dylan bana böyle hissettiren son adamdı.

Ama Rose bu konuyu açmayacaktı, hele ki bu konuşma Smith hakkındayken.

"Bu garip bir duygu," diye itiraf ettim.

"Çünkü ondan hoşlanıyorsun. Belli ki."

"Şu anda neyi sevdiğimi bilmiyorum. Sadece onu tekrar görmek istediğimi biliyorum."

"En iyi arkadaşın olarak bu soruya cevap verme yetkisine sahibim ve söylüyorum, ondan hoşlanıyorsun. Bunu sesinden anlayabiliyorum. Dün geceki yürüyüşümüz sırasında onun adını andığımda da bunu gördüm."

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım ve dolabımın girişine doğru eğildim. "O çok farklı Rose."

"Biliyorum. Yani, bilmiyorum ama biliyorum. Harika olmasaydı onunla konuşuyor olmazdın."

Onu bu şekilde adlandıracak kadar iyi tanıımıyordum. Ama şu ana kadar gördüklerim kesinlikle bunu hak ediyordu.

"Lütfen bana haklı olduğumu söyler misiniz, böylece biraz böbürlenebilirim?"

Smith'le geçirdiğim zaman içinde, onun sabırlı olduğunu öğrendim. Anlayışlı. O da benim gibi bir bakıcıydı; Joe'nun tek başına kalmaması için onun hastane odasında yatmıştı.

Ama ona karşı bir şeyler hissettiğimi kabul etmek büyük bir adımdı. Atmaya hazır olduğumdan emin olmadığım bir adım.

"Saçmalıyorsun," dedim ona.

"Gerçekten mi? Çünkü seni orada sessiz bir şekilde dinliyorum; her düşünceyi ve her kelimeyi incelediğini ve kafanın yedi milyon farklı yöne gittiğini biliyorum. Neden işi kolaylaştırıp kendine karşı dürüst olmuyorsun?"

Güldüm.

Kendime engel olamadım.

Beni bu kadar iyi tanıması neredeyse korkutucuydu. "Tamam," dedim sonunda,

"Ondan hoşlanıyorum."

"Zamanı gelmişti. Şimdi, kafam çok büyümeden, işe geri dönüyorum. Lütfen stres yapmayı bırak. Ona değer verdiğini itiraf ettiğin için üçüncü bir meme ucun filizlenecek değil ya."

"Sen başka bir şeysin."

"Seni seviyorum ve şimdi kapatıyorum."

Telefonu kulağımdan düşürdüm ve dolabımın içine bakmaya devam ettim.

Randevumuz için kıyafetten daha fazlasına ihtiyacım olacak.

Cuma'dan sonra onu tekrar görürsem diye birkaç taneye

ihtiyacım olacak. Çünkü onu daha çok görmek istiyorum.

Çünkü ondan hoşlanıyorum.

Bu düşünceler beni çok sarsıyordu.

Başım göğsüme doğru düştü ve ellerim dikkatimi çekti. Onları önümde tutuyordum.

Telefonun etrafına sıkıştırıyorum.

Büyük, yuvarlak elmas ışığın altında parlıyordu.

Platin bant serçe ve orta parmağımın yan tarafında bir çukur bırakıyordu.

sonra eve yürürken tekrar takmışım. Rose onu göremedi.

O anlamazdı.

Bu yüzden onun yanındayken takmadım.

Ya da isteyken çünkü soru sorulmasını istemiyordum.

Ve şimdi, Smith'le ne zaman vakit geçirsem, bu işleri inanılmaz derecede karmaşık hale getiriyordu.

Sadece çıkarmayı unutmamalıyım.

OTUZ BİR

ALIX

MEVCUT GÜN

Çalışma masamdan kalktım ve evden getirdiğim akşam yemeğini almak için mutfağa gittim.

Ocakla ya da fırınla aram iyi değildi ama kimse benden daha iyi sandviç yapamazdı.

Polis merkezi gecenin her saatinde derece yoğun olduğu için dışarıya, sadece çalışanların girebildiği bir alana çıktım.

İnsanların etrafında olmak istemiyordum.

Sadece çağrı merkezinden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Hava almaya ihtiyacım vardı.

Bu, bir sevkiyat görevlisi olarak yaşadığım en stresli vardiyaydı.

Telefonlar bir saniye bile susmamıştı ve her arama acil bir durumdu. Bekleme süreleri normalin iki katıydı. Hatta fazladan polis ve beş sağlık görevlisi getirmek zorunda kalmıştık ve onlar da bu yoğunluğu zar zor karşılıyordu.

Molamın üç saat önce olması gerekiyordu.

Şimdi bile, içeride bana ne kadar ihtiyaçları olduğunu bildiğimden, her lokmayı aceleyle yiyordum.

Jambon ve peynirimi yarıladıktan sonra telefonumu çıkardım ve ekrana dokunarak kaçırdığım bildirimler arasında gezindim.

Birçoğu bu sabah yayınladığım resimden.

Rose'a kahve götürmek için gittiğim ofisinin önünde çekmişim. Güneş, binanın aynalı dış cephesine öyle bir vurmuştu ki yakalanması gerekiyordu.

Kaydırmaya devam ettim, Rose'dan birkaç mesaj gördüm, dairesinin yakınındaki bir butikte denememi istediği kıyafetler bulduğunu söylüyordu

Yarın.

Maine'deki emlakçıdan da bir e-posta geldi.

ALIX,

ELİMDE BİLE SIZI BİLGİLENDİRECEĞİME SÖZ .

RAPOR EDECEK BİR ŞEY YOK. NE YAZIK KI, SON ZAMANLARDA DURUM BÖYLE.

BİRKAÇ HAFTA. YOĞUN SEZONUMUZA GİRDİĞİMİZ İÇİN TRAFİĞİN ARTMAYA

BAŞLAYACAĞINDAN ŞÜPHELENİYORUM. EVİN FİYATI DOĞRU, İYİ GÖSTERİYOR VE
STOKLAR AZ, BU YÜZDEN YAKINDA BİR TEKLİF BEKLIYORUM.

HER ZAMAN OLDUĞU GIBI, HERHANGİ BİR SORUNUZ OLURSA, BANA ÇEKİNMEYİN.

UMARIM YAKINDA SİZİNLE İLETİŞİME GEÇERİM.

-ANNE

Gerekenden bir saniye daha fazla bakmak istemediğim için e-postayı sildim.

Bar Harbor'daki o ev benim hayalimdeki evdi ve biriktirdiğim her doları tüketmişti. Çoğu peşinata gitti; geri kalanı aylık ipotek ödemelerine yayıldı.

Dylan'ın Boston'da, Los Angeles'ta ve Tahoe Gölü'nde lüks bir evi olabilir. Ama ben Maine'de basit bir yer istedim.

Rahat.

Evin, içinde büyüdüğüm evi yansıtmamasını istedim; gösterişli olmayan ama her zaman kendimi güvende ve rahat hissettiğim, bolca sevginin olduğu bir yer.

Bir süre için, ev bunu yaptı.

Bizim ikramımız oldu.

İşlerimizden bir kurtuluş.

Bizi ayakta tutan motivasyon buydu çünkü ihtiyacımız olduğunda Maine'in her zaman bizi bekleyeceğini biliyorduk.

Ama şimdi, her düşündüğümde canım acıyordu. O kadar ki gidemedim bile.

Artık o evle ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordum. Ben de Maine ile neredeyse hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Midem düğümlendi ve sandviçimi yere bıraktım.

Dikkatimi dağıtmak için başparmağımı ekranda kaydardım ve ilk geçişimde gözden kaçırdığım bir mesajla karşılaştım.

Smith'ten geldi.

Boston Limanı'nın bir fotoğrafıydı, batan güneş sudan yansıyor. Fotoğrafın altına şöyle yazmıştı: *Bu gece şehirde bir şeyler oluyor. Haber alarmlarım durmadan çalışıyor. İşin şu anda senin için oldukça zor olmalı, bu yüzden bunun biraz daha iyi olmasını umuyorum. Bu gecenin gün batımı. Bana seni düşündürdü.*

Gözlerim onun notu ve fotoğraf arasında gidip geldi. Gördüğüm şeye inanamıyordum.

Bana güneşli bir gün göndermişti.

Bu adam.

Başparmaklarım ekrana yazmaya başladığında gözlerimden yaşlar süzüldü.

Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin.

Smith: Umarım sizi gülümsetmiştir.

Öyleydi. Çok zor.

Smith: Çirkin bir olay mıydı?

Ben: En kötüsü.

Bu gece eve nasıl gideceksin?

: Sabaha kadar çalışacağım ve sonra muhtemelen yürüyeceğim. Bu vardiyadan sonra ihtiyacım olacak.

Smith: Bana mesaj at ki güvende olduğunu bileyim.

Ben: Yapacağım.

Ekrandan başımı kaldırdım.

İki polis memuru sigara içmek için buraya çıkmıştı.

Kesinlikle gitme vakti gelmişti.

Yarısı yenmiş sandviçimi aldım ve kapıya doğru ilerlerken "Hey, Alix" diye bir ses duydum.

Şimdiye kadar çok dikkatliydim.

Başımı hep aşağıda tuttum.

Bunun olmasını önlemek için binanın daha popüler alanlarından kaçındım, merdivenleri ve arka koridorları kullandım.

Bölümümün dışında keşfedilmeden haftalar geçirmiştım. Ve, şimdi

...

Bu.

Elimi havaya kaldırdım ve el salladım. "Hey."

"Döndüğünü duydum. Seni görmek güzel."

"Teşekkürler." Başımı salladım. "Sana da."

Beni tanıyan memur diğerine baktı ve "Onun kim olduğunu biliyor musun?" dedi.

Beni tarif edişini dinleyemezdim.

Bugün değil.

Tam cevap vermek için ağzını açtığı anda tekrar el salladım ve kapıdan içeri girdim. Merdivenleri hızla çıktım ve aceleyle masama gittim. Kulaklığı taktıktan sonra derin bir nefes aldım ve parmaklarımı klavyenin üzerine koydum, başparmağım boşluk çubuğuna hafifçe dokundu ama gerçekten basacak kadar sert değildi. Vücudum gerildi. Ayak parmaklarımın uçları ayakkabılarımın altına değiyordu.

Gelen aramayı kabul etmek için tıkladım. Ve bekledim.

Ben: Ben evdeyim.

İyi misin?

: İyiyim, sadece çok yorgunum.

Smith: Biraz çalış, yarın görüşürüz.

Cevabım bir güneşti.

Şimdi çok daha uygun geldi.

OTUZ İKİ

SMITH

MEVCUT GÜN

"UMARIM AÇSINIZDIR," dedi Alix kapıyı açtığımda, iki elinde birkaç poşet tutarak diğer tarafta duruyordu. "Kendime engel olamadım ve her şeyden bir tane aldım."

Güldüm.

Beyzbol şapkasının içinde çok sevimliydi, saçları göğsüne doğru sarkan uzun bir örgü halindeydi. Belinden bağlı bir atlet ve mükemmel bacaklarını gösteren dar bir kot pantolon giymişti.

Ellerimi uzattım ve "Bırakın ben alayım" dedim.

Başını salladı ve içeri girdi. "Eğer sana bir tane veririm, hepsi düşecek. Sadece bana onları nereye koyacağımı göster."

Onu mutfığa götürdüm ve ortadaki büyük adayı işaret ettim.

Çantaları tezgâha koyduktan sonra bana döndü. "Geçen gece için tekrar özür dilerim."

Gözlerindeki pişmanlığı gördüm.

"Burada olmayı gerçekten istiyordum," diye devam etti. "Bunu dört gözle bekliyordum."

Ona inandım.

Ben de aynı şekilde hissettim.

Çantalara doğru başımı salladım. "Bana ne getirdiğini göster."

"Dört farklı restoranda durdum." Güldü. "Sana söyledim, hamile bir kadın gibi yiyorum."

"Kendini savunmana gerek yok. Ben de en az senin kadar yemek meraklısıyım."

O bana sipariş ettiği yemekleri anlatarak paketleri çıkarırken, ben de tabakların bulunduğu dolaba yöneldim. Açtığımda, ben

"Hey, Smith." diye duydum. Omzumun üzerinden ona baktım. "Sadece iki çatal al. Bu şekilde yemek daha eğlenceli olur."

Tarzını sevdim.

Çekmecedan kapları aldım ve her şeyi tezgâhın üzerine yaydığı yerde ona tekrar katıldım. Yemek listesinin en başında olduğunu öğrendiğim patates kızartması vardı. Ayrıca incir ve prosciutto ekmeği, brokolili biftek ve birkaç rulo suşi de vardı.

Yemeğe başlamadan önce tezgahın üzerine iki dilim çikolatalı kek koydu ve birini bana doğru itti.

"Önce bana tatlı yemeye nasıl başladığını anlatmalısın." Son lokmayı kestim ve ağzıma attım.

Çatalına bakarak şöyle dedi: "Bir gece evdeydim ve yiyecek bir şeyler almak için buzdolabını açtım. Kendimi pek iyi hissetmiyordum ve seçeneklerim artık lo mein ya da jambonlu sandviçti. İkisi de cazip gelmiyordu ama içime biraz yiyecek koymam gerektiğini biliyordum." Başını kaldırdı ve gözlerinde o kadar büyük bir acı vardı ki. "Tezgâhta iki dilim kek vardı ve çikolata düşüncesi bende ölme isteği uyandırmadı. Bu yüzden birini yedim ve ertesi gün de diğerini içime çektim." Metali kremanın üzerine sürttü. "Bu, normal hale gelene kadar uzun bir süre devam etti."

Sormak istediğim o kadar çok soru vardı ki, acısından başlayarak, nereden geldiğini, ne olduğunu.

Bu hakkı kazanmamıştım.

Bu kadarını alabildiğim için şanslıyım.

Bir lokma daha yuttum ve "Hep çikolata mı?" diye sordum.

Büyük bir parça krema yaladı. "Arada bir limonlu ya da kırmızı kadifeli alıyorum ve her seferinde pişman oluyorum."

"Aldığınız fırınları değiştirmeyi seviyorsunuz çünkü bunun Nona'dan olmadığını söyleyebilirim."

Gülümsedi. "İyiye gidiyorsun."

"Pasta seven tek kişi sen değilsin, Alix."

Tezgâha doğru eğilirken bir kolunu tezgâhın üzerinden geçirdi. "Denemem gereken bir pastaneniz var gibi görünüyor."

"Bir dahaki sefere uğradığımda sana bir parça getireceğim."

Bunu zaten yaptığımı söyleyip gözlerindeki acının daha da kötü görünmesine neden olmak istemedim.

"Asla olmaz. Beni oraya götürmelisin. Ben çok görselim; tüm deneyimi yaşamak isterim."

"Orası Roxbury'de," dedim, ona annemin yaşadığını söylediğim şehirdeki aynı mahalleye atıfta bulunarak. "Oraya gitmek istemezsin."

"Ama ben biliyorum."

Onun da benim kadar çok sorusu . Onları görebiliyordum ve sorarken tereddüt ettiğini de görebiliyordum.

"Oradan mı ?" Başımı salladım.

"Roxbury'de yeni değilim," dedi. "Yıllar boyunca orada çok zaman geçirdim. Muhtemelen fırının nerede olduğunu biliyorum ve muhtemelen senin büyüdüğün sokağa da gelmişimdir."

Birçok sokak vardı.

Hiçbir yerde birkaç aydan fazla kalmamıştık.

Kekimin son kısmını da yedim. "İş yüzünden mi oradaydın?"

"Evet."

Sevk memurları polis merkezinin içine hapsedilmişti. Kesinlikle mahallenin sokaklarında dolaşmıyorlardı.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Ben her zaman sevkiyat memuru değildim," dedi.

"Daha önce ne yaptın?"

Hukuk fakültesinde bana öğretmedikleri şey insanları nasıl okuyacağımı. Bu, sektörde çok fazla zaman geçirdiğim için öğrendiğim bir şeydi. Bu yüzden Alix "Sağlık görevlisiydim" dediğinde, neden artık sağlık görevlisi olarak çalışmadığını sormamam gerektiğini biliyordum.

Son derece rahatsızdı. Her sinyal bana bunu söylüyordu.

Ben de geçen geceden kalan şampanya şişesini açtım ve ona bir kadeh doldurdum. Kendime bir bira aldım ve adaya geri döndüm.

Eliyle kadehin sapını kavradı, kadehi bir daire şeklinde döndürdü ve köpüğün tepeye doğru süzülüşünü izledi. "Nona'nınki daha iyi," dedi ve sonra pastasından son ısırığı aldı.

"Hâlâ oldukça iyi." Birkaç saniye sessizlik oldu.

Yiyecek başka bir şey almamıştı.

Boş servis kutusuna bakıyor, elindeki çatalı kabın kenarlarına yapışmış kremanın üzerinde gezdiriyordu. "Hey, Smith?" dedi sonunda kafasını kaldırdığında.

Zaten ona bakıyordum.

"Bıraktığın için teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Gerçekleşmeyen son randevumuzdan mı yoksa önceki işinden mi bahsettiğinden emin değildim. Ama vücudunun yavaş yavaş gevşemeye başladığını gördüğümde artık bunun bir önemi kalmamıştı.

Annem bir keresinde bana, hastalığını gizlemeye çalışanlar da dahil olmak üzere bir keşi her zaman ayırt edebildiğini söylemişti. Göz bebeklerinden, iğne ucu büyüklüğüne dönüşmelerinden anlayabilirdi.

Aynı şeyi acı için de yapabilirim.

Bir gün Alix bana ona musallat olan şeytanlardan bahsedecekti ve ben de kaçınmam gereken konuları öğrenecektim.

Ve bir gün, neden Roxbury'ye kimseyi getirmediğimi öğrenecekti.

İki kupayı da tutarak mutfaktan geçip arka kapıdan çıktım ve bahçede Alix'e katıldım. Burası benim en sevdiğim alandı, beni bu kahverengi taşla ikna eden yerd. Dört tarafı yeşilliklerle kaplıydı ve tek bir bina bile buraya bakmıyordu.

Alix şöminenin önündeki koltuklardan birinde oturuyordu. Hemen yanındaki koltuğa oturdum ve hazırladığım çayı ona uzattım.

Dizlerini göğsüne doğru çekti ve bardağı dizlerinin koydu. "Üşüdün mü?" diye sordum. "Sana bir battaniye getirebilirim."

Vücudunu bana doğru çevirdi. "Ben iyiyim. Aslında soğuğu seviyorum." "Ben de öyle."

Uyumak için titrediğim onca gece için bundan nefret etmeliydim. Ama tam tersi oldu.

"Kayak yapar mısın?" Ben sordum.

Başını salladı. "Snowboard fotoğraflarını gördüm. İsviçre çok güzel görünüyordu."

"Hayatımın en iyi deneyimlerinden biriydi. Kesinlikle göz atmanız gereken bir yer."

Fincanı dudaklarına götürdü ve "Yaptığın tüm seyahatleri kıskanıyorum" dedi.

"Birkaç yıl önce şirketi bensiz bir hafta çalışabilecek bir noktaya getirene kadar gerçekten tatil yapmaya başlamamıştım. Artık ben

esnekliğim var, elimden geldiğince sık kaçmaya çalışıyorum." Sade kahveden bir yudum aldım ve fincanı yanımdaki masaya koydum.

"Her zaman farklı bir varış noktası mı, yoksa geri döndüğünüz bir favoriniz var mı?" diye sordu.

Gördüğüm bazı manzaraları düşünürken gülümsedim. "Bir sürü favorim var ama şimdiye kadar her seferinde yeni bir yer oldu. Sürekli aynı yerlere geri dönmek için görülecek çok fazla şey var."

"Eskiden buna hiç inanmazdım. Şehirde değilsem zamanımı geçirmek istediğim yer Maine'di."

Kolumu kanepenin arkasına uzattım, parmaklarım hafifçe boynuna dokundu. "Bu değişikliğe ne sebep oldu?"

Başka tarafa baktı ve sorumu düşündüğünü anlayabiliyordum. Gözlerimiz tekrar birleştiğinde, "Sadece ona olan aşkı yitirdim," dedi. "böyle şeyler. Boston hakkındaki hislerimi biliyorsun." Gözlerini ovuşturdu.

Omzuna. " vermek istediğinde nereye gidiyorsun?"

"Bir süredir hiçbir yere gitmedim." Bana sadece profilini gösteriyordu ama dokunuşumdan ne kadar hoşlandığını görmek için tek ihtiyacım olan buydu. Hatta parmaklarıma doğru eğildi. "Ama bunu değiştirmem gerek."

"Aklında nasıl bir yer var?" "Tahoe Gölü."

"Yaz ve kış aylarında inanılmaz bir yer."

"Bir keresinde oradaydım ama hiç şans vermedim."

"Yapmalısın. Buna değer." Elimi arka cebime attım ve telefonumu çıkardım. "Sana bir şey göstermek istiyorum." Aradığım videoyu bulana kadar kaydettiğim videolar arasında gezindim. Sonra kanepede ona yaklaştım ve görebilmesi için ekranı önümüzde tuttum. "Şuna bir bak."

Video, dağlardan birinin tepesindeki telesiyede çekilmişti. İki buçuk mil yukarıdan görünen manzara tarif edilemezdi. Ama görüntülerden gölü görebiliyordu. Yer yer deniz mavisi, sonra en açık mavi ve ortada da lacivertti. Gölün etrafını dağlar çevreliyordu. Bazıları o kadar yüksekti ki, sanki bulutlar onların üzerinde oturuyor gibiydi.

Klip bittiğinde bana baktı. "Tahoe Gölü bu mu?" "Oradayken Heavenly Dağı'na çıkmadın mı?" Başını salladı. "Açıkçası pek bir şey görmedim."

"Heavenly'ye çıkmak için gölün güney tarafındaki gondola binmeniz gerekiyor. Sizi indirdiklerinde telesiyeye atlamak zorundasınız.

sizi daha da yükseğe çıkarır. Bu videoyu da orada çektim."

"Bu görmem gereken bir manzara." Donmuş ekrana ve sonra tekrar bana baktı. "Ben gitmek istiyorum."

"Seni götüreceğim."

Eğer acının onun gözlerinden uzak durması anlamına gelseydi, hemen şimdi bir uçağa binerdim.

"Yapar mıydın?" diye sordu.

Sesi çok yumuşaktı. Çok tatlıydı.

Çok hassas.

Ona dokunmak zor.

Telefonumu arkamdaki minderin üzerine koydum ve iki elimle yüzünü kavradım. "Gerçekten çok isterim."

Daha önce de yabancılarla seyahat etmiştım. Arkadaşlarınızın çoğu evli olduğunda yapmanız gereken şey buydu, bu yüzden sadece birkaç haftadır tanıdığım bir kızla gitmek büyük bir sorun değildi.

Bunu farklı kılan şey, bu kızı nemsememdi. O dağın zirvesi beni değiştirmiştı.

Onun için de aynısını yapardı.

Ve ben de ona bu deneyimi yaşıatmak için orada olacaktım. Onun teninde tatmak için.

Şu anda yapmak istediğim gibi.

Sikeyim.

Yüzünü sıkıca kavradım ve ağzı benimkine birkaç santim kalana kadar onu kendime çektim.

Tek alabildiğim koku tarındı.

Kokunun nereden geldiğini bilmiyordum ama bu gece öğrenmeye kararlıyım.

Alt dudağını dişlerimle evreledim.

Sadece bir ısırıktı.

Ama nasıl tepki vereceğini görmek için yeterliydi.

Vücudu gevşemeye başıadığında ve nefes alış verişi arttığında, daha fazlası için hazır olduğunu anladım. Böylece aramızdaki boşluğu kapattım ve dilim yavaşça dudaklarının arasından kaydı.

"Smith," diye inledi.

Elim şimdi göbeğinin üzerindeydi ve kaburgalarının hemen altında durana kadar yukarı doğru hareket ettirdim.

Harika hissediyordu.

Onu çıplak görmek için sabırsızlanıyordum.

Çenesinin hemen altını öpmek için geri çekildiğimde, başını geriye yatırarak bana istediğim tüm erişimi sağladı. Dilim önce etini, sonra dudaklarımı sıyırdı ve yavaş yavaş yüzüne doğru ilerledi.

Ağzının önünde dururken saçına uzandı ve sıkıca kavradı.

Hareket etmedim.

Gözlerim onunkileri delip geçti.

Bekliyorum.

"Öp beni" diyene kadar.

Şimdiye kadar duyduğum en ateşli taleplerden biriydi.

Parmakları beni bıraktı ve ağızım onunkine çarptı.

Başparmağım göğüs ucunu sıyırdığında irkildi.

Onu incittiğim için değil.

Bu onun daha fazlası için yalvarma şekliydi.

Ve ona vereceğim şey de tam olarak buydu. Dilimle.

Çünkü Alix'i iyi hissettirmek şu anda istediğim tek şeydi.

Kotunun düğmesini açtım. Fermuarını indirdikten sonra durdum, durmamı isteyip istemediğini görmek için bekledim.

Aldığım tek yanıt daha fazla inleme oldu.

Ben de kanepeden kalktım ve onun ayakkabılarını çıkardım. Önünde diz çökmeden önce pantolonunu ve tangasını çıkardım.

Beni izliyordu. Hiç acı yoktu.

O lanet gözlerinden açlık akıyor.

Ellerim dizlerinin etrafında dolaştı ve amını görebileceğim kadar açılana kadar uyluklarını yavaşça ayırdı.

Aman Tanrım.

Mükemmeldi.

Pürüzsüz bir ten, sıkı dudaklar, dudakların arasına gizlenmiş, yalanmak için yalvardığını bildiğim bir klitoris.

", " dedim sonunda ona bakarak.

O kadar yakındım ki; üzerine üflediğim her nefes vücudunun hafifçe bükülmesine neden oluyordu.

Beklentiydi.

Bunu hissedebiliyordum.

Çünkü benim içimde de nabız gibi atıyor, ağzımın onun üzerinde olmadığı her saniye daha da şiddetleniyordu.

Bacaklarının arasından bana nasıl baktığını izledim.

Dişlerini dudağına nasıl sapladığını.

Her hareketinin, sesinin, parmaklarının minderdeki çekişinin beni nerede istediğini nasıl anlattığını.

Ve bunu ne kadar çok istediğini.

Burnumu amının üst kısmına bastırdım. Gözlerim kapandı ve içime çektim.

Kokusu sikimin kot pantolonumun içinde zonklamasına neden oldu. Daha fazla mükemmellik.

Bu kıza doyamadım.

En alttan başladım, dilimi dudaklarının arasına sıkıştırdım ve yavaşça yukarı çıktım.

Tadı da bir o kadar güzeldi. "Oh Tanrım," diye tısladı.

Ona baktığımda başı geriye düşmüş, tırnakları kanepeye batıyordu.

Zaten sırlıslık olan klitorisine ulaştığımda, onu ileri geri oynattım. Ben sıyırdıkça sertleşiyordu. Islaklığı kalınlaşıyor, inlemeleri daha yüksek sesle çıkıyordu. Parmağımın ucuyla onunla alay ettim, tırnağım kadar derine girdim, onu daha fazlasını arzulamasını sağlayacak kadar açtım.

Kalçaları kıpırdadı, ben de onu daha sert yaladım.

Dilim onun etrafında birkaç kez döndükten sonra klitorisini ağzıma aldım ve ikinci bir parmağımı soktum. Bileğimi büktüm, böylece parmak eklemlerimin çıkıntılarını ona girip çıkarken hissedebiliyordu.

sıkılaşıyordu. Kalçaları daha hızlı hareket ediyordu.

"Smith..." diye nefes aldı.

Dilimi ona doğru bastırarak ihtiyacı olan sürtünmeyi sağladım.

Birkaç yalamadan sonra titremeye başladı, amı parmaklarımı sıkıyordu. Klitorisini olabildiğince hızlı yaladım ve sadece aşağı inmeye başladığını hissettiğimde yavaşladım.

"Tanrım," diye nefes aldı, vücudu artık hareketsizdi.

Ağzımı onun tuttum, ıslaklığı yaladım, neredeyse hiç kalmayana kadar çekmedim.

İşim bittiğinde göz geldik. Ona tekrar ihtiyacım vardı.

Ama bu sefer farklı bir şekilde.

"Gel buraya," dedim ve onu kollarıma alacak kadar eğildim. Onu kucağıma alarak kanepeye oturdum ve göğsüme yasladım.

Birkaç saniye sonra eli karnıma gitti ve karın kaslarımda aşağı yukarı .
"Sana borçluyum..."

"Bana istediğim her şeyi verdin." Dudaklarımı başının tepesine bastırdım ve orada tuttum. Titremiyordu ama yine de "Battaniye ister misin?" diye sormak zorunda kaldım.

"Hayır."

Ensesine doğru ilerledim ve parmaklarım saçlarında gezindi. "Bana bak Alix" demeden önce saçlarını birkaç kez taradım.

Nasıl hissettiğini bilmem gerekiyordu ve gözleri bana bunu söyleyecekti. Bana bakmak için yüzünü çevirdi.

Gördüğüm ilk şey kargaşaydı.

Ona dokunmuştum, onu boşaltmışım, vücudunun yarısını çıplak görmüştüm - hepsi çok fazlaydı.

Belki de fark ettiğimden daha fazla.

Ama bakışlarında gördüğüm şey özlemdi.

Benim için.

Ve o karanlık gözlerde her şeyin ne kadar ağır görüldüğüne rağmen
Ben.

Yine de bu beni "İyi misin?" diye sormaktan alıkoymadı.

Başını salladığında birkaç saniye bekledim ve sonra öne doğru eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Öpücük nazikti.

Tutkulu.

Ve kısa.

Ona dilimi vermeden önce ağzımı geri çektim. "Bu gece benimle kal."

Sessizdi.

Birkaç kez nefes aldı.

"Yapamam" diye cevap verdiğinde yüz ifadesinde büyük bir kafa karışıklığı vardı.

İşlemek için zamana ihtiyacı vardı.

Bunu ondan alamazdım.

"Seni eve bırakayım," dedim.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Bir araba sipariş edeceğim." "Alix-"

"Güven bana; yok," dedi. "Sadece telefonumu almam gerekiyor."

Kucağımdan indi, tangasını ve kot pantolonunu giydi ve babetlerini giydi. Tamamen giyindikten sonra onu çantasına götürdüm.

Cep telefonunu çıkardı ve ekrana bir şeyler yazdı. "Şoför bir dakika içinde burada olacak."

Elimi tutmasını bekledim ve sonra ön girişe ulaşana kadar onu mutfak ve oturma odasından geçirdim. Kapının yanında durduk ve bir kolumu ona doladım, parmaklarım kışının üzerinde duruyordu.

Elimin altında çok iyi hissettirdi.

Dudaklarımı alnına bastırdım. "Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

"Yakında, umarım."

"Ne zaman
gidiyorsun?" "İki gece
."

Yüzüne bakmak için arkama yaslandım. "O zaman iki gece sonra görüşürüz." Gülümsedi.

"Bu çok mu erken?" Ben sordum.

"Hayır, kesinlikle olmaz." Benimle aynı anda cama baktı ve bir arabanın yanaşıp ön tarafa çift sıra park ettiğini gördü. Tekrar bana baktı. "O burada."

Onu son bir kez daha tatmak
istiyordum. Dudaklarımda onun
kokusunu hissetmeye.

Sadece birkaç saniyeliğine bile olsa daha yakın
olmak için. "Öp beni."

O yaptı.

Ve istediğim her şey vardı.

OTUZ ÜÇ

ALIX

MEVCUT GÜN

Beni Smith'in evinden alıp eve götürmesi için kiraladığım arabanın arka koltuğundan indim ve aceleyle evime giden beş basamağı çıktım.

İçeri girdiğimde anahtarlarım girişteki masanın üzerinde bir kâsenin içindeydi ve çantamı bar taburelerinden birinin üzerine koydum. Mutfağın ortasına gelene kadar yürümeye devam ettim.

İki da tezgahlar vardı. Sol tarafımda şarap vardı.

Sağımda bir vazoda Smith'in çiçekleri vardı.

Hala canlıydılar.

Hala güzel.

Aman Tanrım.

Ne yapacağımı bilemedim.

Hissettiklerimi nasıl ele alacağımı bilmiyordum.

Gözlerim tezgahın diğer tarafına kayarak Dylan'ın yazdığı notu gördüğümde durum daha da kötüleşti.

Ve lavabonun yanında bıraktığı, azıcık su olan fincanı. Ve parmağımdaki nişan yüzüğü.

Smith'in evinden çıktıktan sonra arabaya koyduğum.

Aman Tanrım.

Ayaklarım sabit değildi.

Toprak altımda eğiliyordu ve dengemi bulamıyordum. İçime çektiğim hava çok yoğun olmaya başlamıştı.

Hissedebildiğim tek şey külotumun iç kısmındaki ıslaklıktı. Smith'in ağzından gelmişti.

Bu çok fazlaydı.

Aman Tanrım.

Dizlerim fayanslara çarptı.

Bedenim küçücük bir topun içine sıkışmıştı.

Tutabildiğim kadar havayı içime çektim.

Ağzım açıldı.

"Özür dilerim," diye bağırdım, sanki Dylan gibi yumruğumu yere vurarak. "Çok özür dilerim."

Acıya dayanamadım.

Göğsüme saplanıyordu. Boğazıma doğru ilerliyordu.

O kadar güçlüydü ki; öğürmek istedim. Yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Dudaklarım tükürükten kayganlaşmıştı.

Dylan'a ihanet ediyordum.

Ve bu beni öldürdü.

Ama duramadım.

Ve bu beni da çok incitti.

Smith'i severdim.

Onunla vakit geçirmeyi seviyordum. Bana dokunuşunu sevdim.

Ağzının üzerimde dolaşması hoşuma gitmişti. Bu gece Dylan dışında bir erkek beni boşaltmıştı. Ve bu inanılmaz bir histi.

Ve bu beni hasta hissettirdi.

Akşam yemeğimi yememek için elimden yapıyordum.

Dylan uzun zamandır tekti.

Öyle olmasını istemiştim.

Ama artık sadece o yoktu. Smith de vardı.

İkisi de benim yarımı alacaktı.

Ve bu yeterli olmalı.

Yüzümün yan tarafını fayanslara dayadım, soğukluk terli ve gözyaşlarıyla ıslanmış yanağımı yatıştırdı. Bacaklarımı daha da sıktım, kollarım onları göğsümde tutuyordu. "Özür dilerim," diye fısıldadım.

Yatağıma gidemeyecektim. Bu gece olmaz.

Dylan zaten eve gelmeyeceği bunun bir önemi yoktu.

Gözlerimi kapattım.
"Seni incitmek istememiştim," dedim
usulca. Ve sonra sustum.
Çünkü kapının açıldığını duydum.

İKİNCİ BÖLÜM

İlk vuruşun sesini hatırladım.

Basit bir nakarat.

Kalçalarımın sallanışını.

*Bana müziğin eninde sonunda çalmaya başlayacağını
söylediler.*

Sadece bana tekrar dans edeceğimi söylemediler.

OTUZ DÖRT

DYLAN

İKİ YIL ÖNCE

Rose'dan yüzük alışverişine gitmesini istedim.

Rehberliğe ihtiyacım vardı.

Alix'in taktığı tek mücevher, iki ay önce birinci yıl dönümümüz için ona aldığım elmas küpelerdi. Onlardan önce kulaklarında hiçbir şey görmemiştim. Ve sol bileğinde her zaman cırt cırtlı dijital saati vardı. O lanet şeyi çok severdi. Benim tarzım değildi, bu yüzden bir nişan yüzüğünde ne isteyeceğini biliyormuş gibi bile yapamazdım.

Bana yardım edecek ve aklımı başımda tutacak birine ihtiyacım vardı. Alix'in nefret edeceği kadar büyük bir yüzük almama izin vermeyecek birine.

İşte Rose burada devreye girdi.

Boston'daki en iyi kuyumculardan biri olan Haifa ile zaten çok fazla iş yaptığım için, bu hafta başında ona bir mesaj gönderdim. Birkaç soruyla beni takip etti ve gelmem için bir zaman ayarladık.

Randevumun olduğu öğleden sonra Rose'u aldım ve şoförüm bizi bıraktı. Haifa ve asistanının beklediği özel bir odaya alındık.

Tanışma faslından sonra masanın üzerine yerleştirdiği altı yüzük takımını işaret etti. "Bunlarla başlayalım, böylece onun nelerden hoşlanabileceği hakkında bir fikir edinebilirim."

Bana en yakın olanı kaldırdım, sağa ve sola döndürdüm, taşların bandın dışından ve içinden nasıl geçtiğini gördüm.

Yüzük muhteşemdi ama Alix için çok fazla olacaktı.

Haifa'nın asistanı bize "Her bir ayar altı karatlık bir merkez taş taşıyabilir" dedi. "Eğer daha büyük bir pırlanta için arıyorsanız, biz kesinlikle yapabiliriz."

buna uyum sağla-"

Rose, "Alix'in kesinlikle daha büyük bir elmasa ihtiyacı yok," diye araya girdi.

Rose'un gözlerini üzerimde hissettim, ona baktım ve "Bundan nefret eder" dedim.

Yüz ifadesinden aynı fikirde olduğu anlaşılıyordu.

Yüzüğü tepsiye geri koydum ve Rose'a, "Neden onlara biraz yön vermiyorsun, böylece ne aradığımızı bilirler?" dedim.

Rose, Hayfa'ya doğru baktı. "Bu masadaki her şey şatafatlı, gösterişli ve aşırı gösterişli. Alix sade biri. Ortama uyum sağlamak istiyor, göze çarpmak değil."

"Daha geleneksel bir şey olabilir mi?" diye sordu asistanı.

Rose iki kolunu masanın üzerinde kavuşturdu. "Spa'ya gitmektense yürüyüşe çıkmayı ya da beş yıldızlı bir otelde kalmaktansa çadırdaki uyumayı tercih eden bir kızıdan bahsediyoruz. Bunu başka nasıl vurgulayabilirim bilmiyorum ama altı karat onun tarzı değil. Elmaslarla dolu bir yüzük de öyle."

Hayfa asistanıyla İbranice konuştu ve sonra kalkıp odadan çıktı.

"Birkaç fikrim var," dedi. "Birkaç farklı parça çekecek ve birazdan geri dönecek."

Beklerken sessizce oturduk.

Rose'un tanımının ne kadar doğru olduğuna gülmek istedim. Alix'le bir yılı aşkın süredir birlikteydik ve ben hâlâ ondan etkilenmemiştim. Ama farklı zevklere sahip olmamız onun sonsuza dek benim olmayacağı anlamına gelmiyordu.

Ondan daha çok sevdiğim bir şey yoktu.

Kurduğum iş, servetimi yatırdığım portföy ya da uçtuğum hava değil.

O güzel kadın benim karım olacaktı. Her sabah

öpeceğim kişi.

Her gece kucağıma aldığım.

Bu, ona tüm mağazadaki en küçük yüzüğü almam gerektiği anlamına gelseydi, alırdım.

Benim için önemli olan tek şey onun mutluluğuydu.

Ve Rose'un da tek önceliği buydu.

Hayfa'nın yardımcısı hemen geri döndü ve masaya bir tepsi koydu. Üzerinde, içlerinde taşlar bulunan üç yüzük vardı.

"Bu," dedi Rose, ortadakini eline alarak. Birkaç saniye ve sonra bana uzattı. "Aramaya devam etmene gerek yok. Aradığın bu."

Yüzüğü iki parmağımın arasında tutarak ileri geri döndürdüm. Yuvarlak bir tektaş olması açısından gelenekseldi. Ama bu yüzüğü daha da güzel kılan kordonundaki detaylardı; kesilmiş ve her kıvrımdan akan küçük oyuklarla bir desen halinde örülmüştü. Yüzüğü her hareket ettirdiğimde ışık kesiklerden yansıyor ve pırlantanın etrafında parlıyordu.

"Ne düşünüyorsun, Dylan?"

Soran Haifa'ydı, ben de ona baktım. "Çok güzel." Sonra Rose'a baktım. "Bunun o olduğuna kesinlikle emin misin?"

Gülümsedi. Buraya geldiğimizden beri onu ilk kez böyle görüyordum. "Eminim."

Haifa pırlantanın boyutunu, kesimini ve berraklığını -son birkaç haftadır ne satın aldığımı daha iyi anlamak için üzerinde çalıştığım şeyler- tarif ederken ben yüzüğe baktım. Onu Alix'in parmağında hayal ettim; yüzünde belirecek sırtışı düşündüm.

"Ben alırım," dedim. Elimi cebime attım, kredi kartımı aldım ve önüne koydum. "Tam tutar için bunu şarj edin."

Haifa kartı aldı ve "Hemen işleme koyduracağım" dedi.

Asistanıyla birlikte odadan çıktıktan sonra Rose'a döndüm. "Teşekkür ederim." "Elbette. O kız için her şeyi yaparım; bunu biliyorsun." Rose bana bakmaya başladı.

saçlarıyla oynamak. "Ona nasıl soracaksın?" Hemen cevap vermeyince, "Bir planın var, değil mi?" dedi.

Güldüm.

Rose en iyi arkadaşından çok bana benziyordu.

"Bizi St. Barts'a uçuracağım. Sahilde bir ev kiralayacağım ve kumların üzerinde evlenme teklif edeceğim. Orada bizim için yemek yapacak bir şefim olacak. Havuz başında masaj yaptıracamız. Denize açılmak istersek bir yata erişimimiz olacak. Tam bir rahatlama olacak."

"Kulağa inanılmaz

geliyor." "Şaka

yapıyorum Rose."

Gülmeye başladı, yanakları ismiyle aynı renge dönmüştü. "Peki, senin fikrin ne?"

"Onu Maine'e götüreceğim. Basit tutacağım, muhtemelen anlık bir şey olacak çünkü seveceği şey bu."

"Bu konuda haklısın. Ona ne zaman sormayı planlıyorsun?"

"Yakında." Ellerimi masanın üzerinde ovuşturarak avuç içlerimi serinletmeye çalıştım. "Gelecek yıl bu zamanlarda evlenmek istiyorum."

"Bir bahar düğünü, ha?"

Başımı salladım. "Şehir için mükemmel bir zaman; çok sıcak değil ve soğuk aylar geride kaldı. Evlendikten sonra onu iki haftalık bir balayına götüreceğim. İlk hafta zamanın yarısını Güney Afrika'da, diğer yarısını da Kilimanjaro Dağı'nda geçireceğiz. Orayı çok sevecek. Sonra da kalan zamanımızı Avrupa'da geçireceğiz."

Saçlarını bıraktı, elleri şimdi kucağındaydı. Parmaklarına baktı ve sonra gözlerini bana dikti. "Ona iyi davran, Dylan."

"Endişelenmene gerek yok."

"Her zaman endişeleniyorum. O benim en iyi arkadaşım."

OTUZ BEŞ

ALIX

MEVCUT GÜN

Kapının gıcırtısını **duyduğumda** vücudum tamamen kaskatı kesildi.

Kalbim göğsümün içinde çarpmaya başladı.

Kaslarım sanki bugün Cadillac Dağı'nı iki kez tırmanmışım gibi çılgılık atıyordu.

Ayaklarının yerde hareket ettiğini duyduğumda bedenim Dylan'a tepki veriyordu.

Onu beklemiyordum.

Özellikle de Smith'le randevumdan sonra.

Ama o buradaydı.

Ne yapacağımı bilemediğimden, kollarımı başımın üzerinde tutarak ve yüzümü kalçalarımın bastırarak içine girdiğim topun içinde kaldım. "Özür dilerim," diye fısıldadım tam yanıma geldiğinde. "Sana bir açıklama borçluyum. Sadece ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Ona karşı dürüst

olmalıydım. Kesinlikle

yalan söyleyemezdim.

Şimdi olmaz.

"Onu seviyor musun?"

Her şey arasından en zor olanına yönelmişti.

Nefes aldığımda, bir şey boğazımın arkasına doğru hareket etti ve dilimin o tarafına saplandı.

Zar zor yutkunabiliyordum; çok kötü

acıyordu. Buna neyin sebep olduğunu

çok iyi biliyordum.

Suçluluk

duygusuydu.

Utanç verici.

İğrenme.

Çünkü Dylan'a itiraf etmek zorunda kaldım, "Sanırım onu sevebilirim."
Kot pantolonumun üzerinde burnumdan akanları yakalayan bir nokta vardı. Yakında, tam üstünde gözlerimden iki daire daha olacaktı.

"Alix..."

Bu noktada gerçekten söylenecek bir şey yoktu.

Bana Smith'le görüşmeyi bırakmamı ya da yanlış bir şey yaptığımı söylemedi.

"Senin benim geleceğim olmanı istedim, ama biri bu seçimi benden aldı."

Sessizlik geçtikçe daha da derinleşti. Tanrım,
içinde bulunduğumuz bu yer hiç daha iyi
olmamıştı.

Sadece her seferinde daha sert bir şekilde ve her seferinde vücudumun
hiç beklemediğim bir yerine saplanıyordu.

Günden güne.

Nefret ettim.

"Özür dilerim," diye tekrar
fısıldadım. "Ben de."

Bir çığlık dışarı çıkarken boğazım sıkıldı ve "Seni seviyorum," dedim.
Bu bir farkındalık değildi.

Her şeyin tam olarak ne durumda
olduğunu biliyorduk. Bu bir veda da
değildi.

Bunu söylemek imkansız olurdu.

Bu, ilişkimizin asla şu anda sahip olduğumuzdan daha fazlası
olamayacağını kabul etmemizdi.

"Keşke o zaman bilmediklerimi şimdi bilseydim" sözünü duyana kadar
buna gerçekten inanıyordum.

Elimi ağzıma götürerek hıçkırıklarımın dudaklarımdan çıkmasını
engelledim.

Gözyaşlarım o kadar hızlı akıyordu ki; sanki gözlerim
kanıyordu. Ben de onun gitmesini istemiyordum.

Ama bunu dile getirmek hiçbir şeyi değiştirmez.

Ve elimi yüzümden çektiğimde Dylan'ın duymasını istemediğim
çığlıklar ortaya çıkacaktı.

Geriye kalan tek şey, "Dylan, bu gece yatağa kadar gelemeyeceğim"
demekti.

"Kalmamı ister misin?"

Midem bulandı.

İkisine de ihanet ediyordum.

Dylan Smith'in kokusunu her yanımda hissediyordu.

Ve bir noktada Smith'in geçmişimde sevdiğim biri olduğunu bildiğinden emindim.

Boğazımın arkasındaki zonklama, sorudan kaçtıkça daha da şiddetleniyordu.

Ona bir cevap vermeyi neden geciktirdiğimi bilmiyordum. İkimiz de ne istediğimi biliyorduk.

"Evet," dedim, "kalmanı istiyorum."

Bulduğum yerden kıpırdamadan onu arkamda hissettim. Burnumu soktum ve bir karıncalanma omuzlarıma ve sırtım boyunca yayıldı.

Beni
rahatlattı.

Beni
sakinleştirdi.

Gözlerimi kapatmama neden oldu.

Uykuya dalmadan hemen önce "Ben de seni seviyorum Alix" dediğini duydum.

OTUZ ALTI
SMITH
MEVCUT GÜN

ALIX iki gece sonra benimle ofisimde buluştu. O geldiğinde toplantıdaydım ve dışarı çıktığımda onu masamın arkasındaki duvarda asılı olan resimlere bakarken buldum. Sırtı bana dönükken birkaç saniye onu izledim. Kıçı o kotun içinde inanılmaz görünüyordu. Saçları çıplak omuzlarına dökülüyordu, bu gece öpmeyi umduğum tenine.

Arkasını dönüp beni bakarken yakalamadan önce kapıyı kapattım ve "Selam Alix" dedim.

Omzunun üzerinden bakıp gülümsedi ve sonra fotoğrafları işaret etti. "Şimdiye kadar en sevdiğin yerler bunlar mı?"

Şu kız.

Ona doyamadım.

Durduğu yere doğru yürüdüm ve elimi beline koyarak dudaklarımı dudaklarına bastırmak için eğildim. Bu gece ağzının tadı tarçın gibiydi, yanağı da öyle, onu da öptüm. "Burada olman hoşuma gidiyor."

"Umarım sorun olmaz. Asistanınız ofisinizde bekleyebileceğimi söyledi." "O kovuluyor."

Şakacı bir şekilde göğsüme yumruk attı.

Elim yanlarından aşağıya ve sırtının etrafından dolaştı. Kıçına ulaştığında kulağının hemen altını öptüm. "Evet, Alix, bunlar benim en sevdiğim yerler," dedim, sonunda sorusuna cevap vermişim. Yüzümü boynundan çektim ve çerçevelere baktım.

"Tahoe Gölü'nün listeye girdiğini görüyorum."

Çekim üç sıranın ortasında, Cennet Dağı'ndaki Gözlem Güvertesi'nden yapılmıştı. "Şu manzaraya bakın. Nasıl olmasın ki?"

"Görmek için sabırsızlanıyorum." Ben ona bakarken ekledi, "Seninle birlikte."

Kolumu omuzlarına doladım ve onu göğsüme yaklaştırarak alnının ortasından öptüm. "Bu gece ne yapmak istiyorsun?"

Ofisime gelmesi için plan yapmıştık ama bunun ötesinde bir şey yoktu.

"Bu akşam Sox maçı yok muydu?"

Saati kontrol ettim. "Yaklaşık yirmi dakika içinde başlıyor." "Bir bara gidip izleyelim."

O mükemmeldi.

Her yönden.

"Sadece takım elbisemi değiştireceğim ve sonra gitmeye hazır olacağım."

Ofisimin arkasındaki özel tualete girdim, takım elbisemi kuru temizleme için bir poşete koydum ve bir kot pantolon, bir düğme ve bir çift Converse giydim. Telefonumu ve cüzdanımı arka ceplerime yerleştirdim ve kapıyı açtım.

Alix masamda oturuyordu.

"O sandalyede iyi görünüyorsun."

Bir sağa bir sola döndü ve sonra ayağa kalktı. "Benim için fazla süslü." Yaklaştı ve tam önümde durdu. "Seninle ilgili süslü olan tek şeyin unvanın olması hoşuma gidiyor."

Güldüm. "Bu ne demek oluyor?"

"Kot pantolonun içinde takım elbiseden daha rahatsınız. Evin son derece abartılı olabilir ama zevkli ve süper konforlu. Benimle bir bara gitmek ve chateaubriand yerine yağlı bir burger yemek istiyorsun."

Hayatındaki birinin tam tersi olması gerekiyordu, yoksa bu karşılaştırmayı yapmazdı.

Kim olduğu umurumda değildi.

"Bilmen gereken bir şey var, Alix." Ellerimi ceplerime soktum ve sırtıma engellemeye çalıştım. "Ayrıca chateaubriand'ı da çok severim."

"Ben de, ama o anda aklıma gelen en güzel yemek buydu." O kadar gerçektir ki.

Bu da onda sevdiğim başka bir şeydi.

Elimi beline koydum ve onu kapıya doğru yönlendirdim. "Dürüst olmak gerekirse, bir hamburgeri neredeyse her şeye tercih ederim." Resepsiyon alanını geçtik ve asansöre adım attık. "Ya da makarna."

"Akıcı makarna konuşurum."

"Ağzınızdan çıkan sesin nasıl olduğunu duymak isterim."

Cevabım üzerine yanakları kızardı ve asansörün kapısı açıldı. İndik ve lobiden geçerek nihayet dışarı çıktık. Onu bir blok ötede, birçok kez gittiğim eski bir İrlanda barına götürdüm. Karşımızda televizyon olan bara oturduk ve ikimiz de bira ve hamburger sipariş ettik.

Barmen bize bir sepet fıstıkla birlikte biralarımızı verdi.

Bizi yalnız bıraktığında, "Bir şeyi bilmem gerekiyor," dedim. "Bu son derece önemli, Alix."

Vücudu bana dönüktü ve ne kadar gergin olduğunu görebiliyordum. "Tamam..." "Hokey mi basketbol mu?"

Rahatladı, hatta cevap verirken yüzü aydınlandı, "Hokey, tabii ki. Ben Maine'liyim, bu yüzden bu bir veri olmalı."

"İyi cevap."

Birasından bir yudum aldı. "Bir şey sorma sırası bende." Gözleri kısıldı ve bir soru düşünmesini izledim. "En sevdiğin kek türü çikolata mı?"

Fıstıklardan birini aldım, kırıp açtım ve ağzıma boşalttım. "Hayır, çilekli."

"Gerçekten mi? Kimsenin bu tadı sevdiğini bile bilmiyordum."

"Evet." Bir fındık daha yedim ve bahar birasıyla yıkadım. "Yani bu demek oluyor ki, eğer benimle daha fazla zaman geçirirsen, çileğin hayatında olmasını kabul etmek zorunda kalacaksın."

Güldü ve bu çok güzeldi - sesi, ifadesi, yanaklarını karartan kızarıklık.

"İkinci tercihin ne olurdu?" diye sordu. "Limon."

"Tanrım, her aldığımda pişman olduğum şey bu." Daha sert kıkırdıyordu. "Bu randevuyu şimdi bitirebilir miyim bilmiyorum."

Vücudu daha da gevşiyordu. Çıkardığı

her ses daha hafif geliyordu. Bu daha

önce görmediğim bir yanıydı.

Ve onu burada tutmak için elimden geleni yapacaktım.

Elimi bacağına koydum ve "Ne zaman seninle çikolata yiyecek birine ihtiyacın olursa, bana güvenebilirsin. Senden tek istediğim, çileğe adil bir şans vermen."

O daha cevap veremedi barmen yaklaştı ve "Bir tur daha?" dedi.

Başımı salladım.

"Lütfen," diye yanıtladı Alix.

Biramın kalanını bitirdim ve ona doğru döndüm. "Güneş fotoğraflarının ardındaki sembolizmi bilmek istiyorum."

Başparmağını camın üzerinde gezdirdi, buğu tenine damlıyordu. Sonunda bana baktığında, her ne kadar belli etmemeye çalışsa da duygularını görebiliyordum.

"Bir keresinde bir pilot bana hep güneşli günleri umut ettiğini söylemişti. En kolay, en güvenli ve en az endişe duyulan uçuşlar onlarmış."

"Öyle ya da böyle, hepimiz bunu umut ediyoruz"

"Bu yüzden resimleri paylaşıyorum; hepimizin biraz daha umuda ihtiyacı var." Tekrar sessizleşti. "Ve bazı insanların daha güneşli günler olacağını hatırlatmaya ihtiyacı var, özellikle de benim," diye mırıldandı son kısmı.

"Neden?"

Daha önce hiç

itmemiştim. Ama bunu

bilmek zorundaydım.

Bacak bacak üstüne attı ve aynı kollarını karnına doladı. "Yağmurdan ödüm kopuyor."

"Özellikle yağmur mu?" diye sorarken nazıktım. Yoksa ıslanmak mı?"

Başını salladı ve birkaç saniye cevap vermedi. "Gök gürültüsünün sesi."

Onu zar zor duyabiliyordum ama yine de ıııııııı

atıyormuş gibi hissediyordum. İblisin gözlerinin içine bakıyordum.

Korkusu dehşetin ötesine

geçmişti. Bunu

görebiliyordum.

Dinleyin.

Birkaç akşam önce uzun zamandır yaşadığımız en kötü fırtınalardan biri olmuştu. Bütün gün ve gece yağmur yağmış, gökyüzü şimşek ve gök gürültüsünden titremişti.

Buraya gelmemesinin sebebinin bu olduğunu

hissediyordum. Kendini hasta hissetmesine neden olan

şey buydu.

O tek değildi. Bunu

bilmesi gerekiyordu.

Yeni biradan birkaç yudum aldım ve sonra "Neden korktuğumu biliyor musun?" dedim.

Her gece aynı rüyayı görüyordum.

Sadece bir saat uyumam ya da sekiz saat uyumam fark etmezdi; yine de o.

Rüyamda bir oda gördüm. Sokak lambası pencereden parlıyordu. içeriyi görmeme yetecek kadar ışık verdi.

Evin dışında duruyordum, ellerim camın çerçevesini tutuyordu.

Kız kardeşim odadaydı, yerde oturuyordu.

Yatak yoktu. Sadece bir yastık ve battaniye vardı.

Çocukken paylaştığımız bazı odalarla neredeyse aynı görünüyordu.

Star'ın elinde bir iğne vardı ve pazusunun etrafına lastik bir turnike bağlanmıştı.

Yumruklarımı o cama ne kadar sert vurayım, kıramadım.

Ön kapıyı bulamadım.

Ve onu kurtarmak için içeri giremedim. Rüyanın ne anlama geldiğini biliyordum.

"Anlat bana," dedi Alix. Sesi hâlâ çok yumuşaktı.

"Kız kardeşimin kötü bir karar vermesinden ve tıpkı annem gibi olmasından endişe ediyorum." Bira şeytanlarımı saklayacak kadar güçlü değildi. O anılar zihnimde tazeyken ölebilirdim. "Star doğduğu andan itibaren onu korumaya çalıştım. Elimden gelen her şeyi yaptım ama o zamanlar yeterli değildi." Başımı salladım. "Çok iyi gidiyor ve her şeyi çok hızlı kaybedebiliyor."

Elini benimkinin üzerine koydu. "İkimizin de kendi fırtınaları var."

Alix bunu yeni fark etmiyordu. Bunu ilk kez yüksek sesle söylüyordu.

Elini çantasına attı ve telefonunu çıkardı, bana göstermeden önce ekranda bir şeye bastı. Fenway'in girişinin bir fotoğrafıydı ve güneş yazıların üzerinde parlıyordu.

"Bana güneşli bir gün mü veriyorsun?" Başını salladı. "Buna ihtiyacın var."

Haklıydı.

Ve çok tatlıydı.

Ona doğru eğildim ve elimi başının arkasına koyarak yüzünü kendime doğru çevirdim. Burunlarımız birbirine değdiğinde, kokusunu içime çekmek için gözlerimi kapattım.

Tarçın.

Son iki gündür bu kokuyu ne kadar sevdiğimi ya da ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Ya da nasıl doyamadığımı.

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve ağzı benimkine doğru şekillendi, sadece dilime uyacak şekilde ayrıldı. Diğer elim yüzüne gitti ve tutabildiğim kadar yakın tuttum.

Sadece nefes almak istediğimde geri çekildim.

O zaman bile, daha fazla geri çekilmeden önce dudaklarını gagaladım.

Barmen, "İki çizburger, orta pişmiş, ikisi de İsviçre peynirli ve patates kızartmalı," dedi. Çevresel görüşümde barın üzerine iki sepet yerleştirdiğini gördüm. "Başka bir şey ister misiniz?"

"Pasta," diye fısıldadı.

Barmene döndüm ve "Tatlı var mı?" diye sordum.

"Muhtemelen biraz dondurma bulabilirim."

"Biz iyiyiz," dedim ona.

Yemeğimizin tezgâhta bizi beklediğini biliyordum ama şimdi yine Alix'e bakıyordum ve gözümü ayıramıyordum.

Önce bir şeyi bilmem gerekiyordu.

"Bu gece mi gidiyorsun, yoksa bana mı geleceksin?" Hiçbir şey söylemedi.

Duyguları geri gelip gözlerinin içinde oynaşırken sadece bana baktı.

Yavaşça kendini bu durumdan kurtarır gibi oldu ve elleri yakama gitti, parmakları beni daha yakına çekmek için kenetlendi.

Dudakları kulağıma değerken gülümsedim.

"Senin" lafını duyduğumda aletim zonklamaya başladı.

OTUZ YEDİ

ALIX

MEVCUT GÜN

"İÇECEK BİR ŞEY İSTER MİSİN?" Smith evine döndüğümüzde sordu.

Ben adanın önünde durup iki elimle tezgahın kenarını kavrarken o buzdolabına doğru yürüdü.

Barda başlayan vızıltı, yağlı çizburger ve patates kızartmasını yiyince kayboldu.

Daha fazla içmek istemedim.

Bu gece, hayatımda yaptığım en zor şeylerden biri olmasına rağmen her ayrıntıyı yakalamam gerekiyordu.

Alkol bunu kolaylaştırırdı.

Gerginliği alırdı.

Beni boğmak üzere olan suçluluk duygusunu hafifletecekti.

Ama buraya gelme kararını ben vermiştim, bu yüzden her zaman zihnimin açık olması gerekiyordu.

"Sadece biraz su," dedim ona.

İki şişe aldı, kapaklarını açtı ve birini bana verdi. Bir yudum

alır almaz elini üzerimde hissettim.

Yutkundum.

Zar zor.

Karıncalanmalar ayaklarıma kadar iniyor ve boynuma doğru fırlıyordu.

Duygularım da aynı şeyi yapıyordu. Bazıları gerçekten güçlenmeye başlamıştı, bu gece birlikte geçirdiğimiz zaman zaten hissettiklerimi daha da arttırmıştı. Bazıları ise bir buz kıracağının büyük bir bloğu parçalaması gibi beni parçalıyordu.

Suyu tezgaha koydum.
Sadece eline odaklanmaya
çalıştım. İnanılmaz derecede iyi
hissettiriyordu.

Her seferinde aynı noktaya, Dylan'ın ellerinin her zaman indiği daha
aşağıda olan bir noktaya nasıl uzandığını.

Diğer parmakları kıpırdamadan dururken başparmağı nasıl da aşağı
yukarı hareket ediyordu. Benim alışkın olduğumdan çok daha güçlü bir
kuvvet kullanması.

için.

Onun farklı hissetmesini istedim.
Birbirlerine hiç benzememelerini
istedim. Smith'le ilgili her şey
zordu. Vücudu.

Geçmiş.

En yakışıklı yüzü oluşturan özellikleri.

Tek istisna bana davranış şekliydi ve o da
çok yumuşak.

Artık elim serbestti, ona doğru döndüm ve dudaklarının yavaşça
yaklaşmasını izledim.

Onları ben istedim.

Benimkilere karşı hissettiklerini, bu kadar hassas olmalarını sevdim.

Bana dokunduklarında vücudumun her parçasının nasıl tepki vermeye
başladığını.

Dili benimkinin üzerindeyken, elleri aniden yanlarımdan yukarı kaydı
ve tam göğüslerimin yanında durdu.

Başparmakları meme uçlarımda
gezindi. Çok hassaslardı.

Bu duyguya hazırlıklı değildim, bu yüzden içimden gelen iniltiyi
durduramadım. Çok yüksekti ve ağzının içini doldurdu.

Meme uçlarıma her dokunduğunda aynı sesi çıkarıyordum.

Külotumdaki ıslaklığı hissedebiliyordum, klitorisim dokunulmak için
zonkluyordu. Tüm vücudum çılgılık atıyordu.

Ve sanki bunu duymuş gibi, eli aşağı inmeye
başladı. Öpücükleri daha aç hale geldi.

Kot pantolonumun beline ve altından kayıyordu. Onu bacaklarımla
arasında görmek tek düşünebildiğim şeydi.

Ama bu bir fırtına gibiydi.

Hayatımın en büyük
fırtınası.

Ve bu yüzden alnımdan damlalar süzölüyormuş gibi hissettim. Rüzgâr hızlanıyor, kulaklarıma temkinli şarkılar söylüyordu.

Gökyüzünün ihtiyacı vardı.

Benim de öyle.

Bu an çok doğru olmasına rağmen, gidip çok yanlış şey yapmak zorunda kaldım.

Smith'in ağzından çekildim, nefes almak için yüzüne yakın durdum ve daha ileri gitmemesi için elinin üst kısmını kavradım.

Nereye kaçabileceğimi düşündüm.

Kesinlikle onun dolabı olamazdı.

Sonra aklıma geldi.

"Sadece tuvalete gideceğim," dedim ona. "Hemen döneceğim."

Oturma odasının dışında bir tane vardı ve içeri girip kapıyı arkamdan . Lavaboyu iki elimle kavradım, porselen baktım ve sanki on kat merdiven çıkmışım gibi oflayıp pufladım.

Yavaşça aynaya baktım.

Gülümseme beni şaşırttı.

Smith'in bana yaptığı buydu.

Bedenimde bu duyguları yaratmıştı.

Göğsümü kemirmeye devam edenlerle birlikte.

Dylan için takındığım ifadeye o kadar alışmıştım ki, karşımdakinin ben olduğumu zar zor fark ettim.

Ama bu gece buraya son gelişimden farklıydı. Aynı şekilde bitmeyecekti.

Sabaha kadar kalacaktım.

Ve Dylan eve gelirse, ben orada

olmayacaktım. Sadece ona haber vermem

gerekiyordu.

Arka cebime uzanıp telefonumu çıkardım ve Dylan'ın cep telefonu numarasına bastım.

Çalmadı.

Doğrudan yönlendirdi. "Dylan Cole'a ulaştınız.

Mesaj bırakın."

Bip.

"Merhaba. Benim," diye fısıldadım. "Bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum ama doğru olan buymuş gibi geliyor." Aynadan yüzümü çevirdim. "Ya da değil... Tanrım, bu çok zor." Düşüncelerim karmakarışık; hiçbir anlam ifade etmiyordum. "Bu gece eve gelmeyi planladın mı bilmiyorum."

Diğer kolumu karnıma doladım, baskının ağrımı dindirmesini umuyordum. "Ama eğer öyleysen, sadece orada olmayacağımı bilmeni istedim." Sesim şimdi daha da yumuşaktı. "Özür dilerim Dylan. Çok özür dilerim. I ..."

Yaptığım şeyi haklı gösteremezdim.

Ve yapmayacaktım da.

Neden burada olduğumu biliyordu.

Ve ilişkiyi neden düzeltemediğimi biliyordu. "Umarım eve döndüğümde seni görürüm," dedim ona.

Telefonu kulağıma götürürken elim titredi.

Az önce ne söylediğimi fark ettim.

Ve bunu ne kadar kötü niyetle

söylediğimi. "İyi geceler,

Dylan."

Aramayı sonlandırdım ve telefonu cebime geri

koydum. Tekrar lavaboya doğru döndüm.

Nefes aldım, mutfakta beni kimin beklediğini hatırladığımda düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım.

Yüzümdeki gülümseme geri döndüğünde banyodan çıktım.

OTUZ SEKİZ

SMITH

MEVCUT GÜN

ALIX mutfağın girişinde durmuş, ben çilekli pastadan bir ısırık ağzıma atarken bana bakıyordu. Tezgâhtan bir dilim almıştım, hiç de aç değildim, sadece onu gülümsetip gülümsetemeyeceğimi görmek için.

Şu anda tek istediğim buydu.

Çünkü daha birkaç dakika önce öpüşürken onu kaybetmişim.

Olduğu anda hissetmişim ve sonra çekip banyoya gitmişti.

Ama odanın diğer tarafından ona baktığımda, gözlerindeki acı azalmaya başlamıştı. Tek umudum, dikkatini dağıtarak, onu yiyip bitiren şeyi aklından çıkarmasını sağlayarak, onu tamamen ortadan kaldırabilmemdi.

Ben de tabağı kaldırdım ve "Bir ısırık ister misin?" dedim. Hiçbir şey söylemedi.

Çatalı kaldırdım ve bir parça krema yedim. "Çilekliyi denemezsin diye çikolatalı da aldım."

Daha iyi görebilmesi için ona uzattım ve o da birkaç adım daha yaklaştı.

"Roxbury'deki fırından, sana bahsettiğim fırından," dedim. dedi.

Bu gece evime gelip emin değildim ama gelirse diye hazırlıklı olmak istemişim. Bu yüzden tezgâhın üzerinde çikolata ve dondurucuda buna benzer birkaç dilim daha vardı.

Onu parçaya bakarken izledim.

Üçü krema, üçü pasta olmak üzere altı katlıydı ve hepsi pembe renkteydi.

Bana hâlâ bir yanıt vermeyince çatalın geri kalanını dilimle temizledim ve tekrar tatlıya batırdım. Yeterli büyüklükte bir ısırık aldım ve

onun için havaya kaldırdı. "Eğer nefret ediyorsan, ve bunun için seni yargılamayacağım bile."

Gülümsemesi gözlerine doğru ilerliyordu.

Sonunda.

Ama hâlâ kıpırdamamıştı, ben de dilimi üzerine yapıştırdım ve "Bak, onu zehirlemedim" dedim.

Gözlerindeki sisin dağıldığını
gördüm. Kahkahası da bunu
doğruladı.

Sadece nereye gittiğini ve bana dönmezse ne olacağını merak ediyordum.

"Aç kapıyı," dedim ısırtığı ona doğru götürürken.

Dudaklarıyla metali çevreledi ve çatalı çıkardığımda tamamen temizdi.

Yüz ifadesinde bir hafiflik vardı. Hızlı
gelmişti ve öyle de kaldı.

"Ne düşünüyorsun?" Ben sordum.

"Meyveye hiç benzemiyor." Yutkundu. "Ekşimsi olmasını bekliyordum ama hafif ve gerçekten kremi."

"Beğendin mi?"

Dudaklarının kenarını yaladı ve "Bu çikolata değil" dedi.

Şimdi gülme sırası bendeydi. "Ama çok güzel, değil mi?"

Gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "Kesinlikle düşündüğümde daha iyi olacak."

Bu hoşuna gittiği anlamına geliyordu.

Bir parça daha kestim ve ona uzattım. "Daha ister misin?"

Başını salladı ve bunu çok daha hızlı çiğnedi. Ona üçüncü bir lokma daha yedirmeye hazırlanırken bana sırtıttı ve birkaç kez gözlerini kırptırdı.

O gülümseme.

Geri dönmüştü ve yüzünde en ufak bir acı bile yoktu. Çok rahatlamıştım.

Çatalı bırakıp ellerimi yanaklarına koydum ve dudaklarındaki krema parçalarını yaladım. "Çileğin tadı sende çok güzel."

Tekrar güldü.

Tanrım, bu sesten asla bıkmam.

Ağzıyla acele etmiyor, ellerimi vücudunun yanlarında aşağı yukarı gezdiriyor, göğüslerine her yaklaştığımda kendimle alay ediyordum.

O da benim gibi birikimi , bana doğru eğildi ve ellerimi göbeğinin üzerinde gezinmeye zorladı.

Onu öpmek istediğim yer orasıydı.

Yüzümü bacaklarının arasına daldırmadan önce göbek deliğinin etrafını yalamak istediğim yer.

Ama bu gece benim ne istediğimle ilgili değildi. Alix'le ilgiliydi.

İhtiyacı olan şey.

Onu en rahat hissettirecek şey.

Dudaklarım boynuna düştü ve kulağının hemen altına bastırdı, yavaş yavaş boğazına ve çenesine doğru ilerledi. Kıçını tuttum ve sıktım.

"Ahhh," diye duydum, parmakları karın kaslarımda aşağı yukarı geziniyordu.

"Smith..."

Boynunun sol tarafını ve köprücük kemiğine kadar öptüm. "Durmamı ister misin?"

"Hayır," diye yalvardı. "Lütfen, lütfen durma."

Ellerim hala kıçının üzerindeyken, ne kadar sert olduğumu hissedebileceğini bilerek sikimi ona doğru ittim. Hissetti de çünkü vücudunu bana yasladı. Dudaklarına dönene kadar ağzımı tekrar yukarı kaldırdım.

"Seni istiyorum," dedim nefes aldıktan

sonra. Onun tepkisini görmem

gerekiyordu.

Sözlerinin ondan hissettiklerimle eşleştiğinden emin olmak için. Gözleri vahşileşmişti.

Nabızı boynunda hızla atıyordu. "O zaman gel bana sahip ol."

Lanet olsun.

Her sabah uyandığımda bu sözleri tekrar tekrar duymak istiyordum.

Ellerimi bacaklarından aşağı indirmeden önce bir saniyeden fazla beklemedim. "Artık benimsin."

Onu havaya kaldırdım ve merdivenlerden yukarı taşıdım. Odama vardığımda onu yatağın önüne koydum ve ellerimle yüzünü çevreledim.

Daha ileri gitmeden önce, ağzına bir kez daha ihtiyacım vardı.

Onu öptüm, dilini üzerinde hissettim, ona sıkıca sarıldım.

Ben.

Bıraktığımda hiç vakit kaybetmedim ve hemen gömleğine uzandım. I çıkardım ve yere diz çökerek kot pantolonunu ve külotunu çıkardım. Aşağıdayken ona baktım. "Tanrım," diye inledim. "Vücudun mükemmel amına koyayım."

Söylediklerimi düşünürken yüzünde ihtiyaç titreşimleri belirdi.

Gözlerindeki açlık arttı.

Daha da ıslandığından emindim.

Amı bana bu kadar yakınken kontrol etmek kolaydı.

Kalçalarını kavradım ve onu kendime doğru yönlendirdim, dilimin ucunu dudaklarının arasına soktum ve yavaşça yukarı çektim. En tepeye ulaştığımda klitorisini ileri geri oynattım.

"Smith," diye inledi, saçlarımı yumruklayarak kalçalarını öne doğru salladı. Tadı çok güzeldi.

İki parmağımı içine soktum, bileğimi bir daire şeklinde çevirerek ıslaklığının içinden geçtim ve ona ihtiyacı olan ek sürtünmeyi sağladım.

"Aman Tanrım," diye nefes

aldı. Sesi giderek

yükseliyordu.

Parmak eklemlerimi sıkıyordu. Çok

yakındı.

Henüz boşalmasını istemediğim için dilimi klitorisinden çektim ve ayağa kalktım. Dudakları dudaklarıma çarpıp beni daha önce ondan hissetmediğim bir açlıkla öptüğünde ellerimi vücudundan daha yeni kaldırmıştım.

Kıyafetlerime uzandı, gömleğimin düğmelerini çözdü ve kot pantolonumun fermuarını açtı. Geri kalanları çıkardım, hepsini yere attım ve sonra onu yatağa yönlendirdim. Yatağa yayıldıktan sonra komodine gidip bir prezervatif aldım. Üstünü yırtıp çıkardım ve üzerine tırmanırken shaftımın üzerinde yuvarladım.

Yüzümü kendine doğru çektiğinde bacaklarını sırtımın etrafına doladı. Amcığı sikimle aynı hizadaydı ve ben de tepeme kadar içine girmiştım.

Aletimin etrafında zonkluyordu.

"*Fuuuck*," diye tısladım onun sıcaklığına, gerginliğine. Bu bir alaydı.

Çok sevdiğim biriydi.

Ağzımı ısırdı, tırnakları omuzlarıma battı, topukları sırtımın ortasında duruyordu. "Bana daha fazlasını ver," diye yalvardı.

Bu en seksi emirdi.

Biraz daha içeri girdim ve inlemeleri kulaklarımda yankılanmaya başladı.

"Alix..."

Ben derine o daha sıkı ve daha ateşliydi. "Çok iyi hissediyorsun."

Tamamen içine dalmamak için kendimi zor tuttum, başının tepesi yatak başlığına çarpana kadar ittim.

Ama Alix'in bu gece sikilmeye ihtiyacı yoktu.

Onu ne kadar önemseydiğimi bilmesi gerekiyordu. Ve bunu her vuruşumda hissetmesi gerekiyordu.

Yarısına kadar ve ucuma kadar geri kaydım, kısa, sert pompalar yaparken meme ucunu sıktım. Baş yastığa düştü ve ağzını kendi ağzıyla çevrelerken iniltisini yuttum.

Duymak istediğim her sesi çıkarıyordu ve bunu yaparken o kadar muhteşem görünüyordu ki.

Onu daha fazla görebilmek için uzağa eğildim, böylece sonuna kadar daldığımda vücudunun nasıl tepki verdiğini izleyebildim.

Kalçalarımı hızlıca salladım ve gömüldüm.

O kadar yüksek sesle iç çekti ki, bacaklarını daha da açtı, ağzı şimdi açıktı. "Tanrım, evet," diye inledi.

Başparmağım klitorisine gitti ve onu ovuşturdum. Yüzüne daha fazla zevk yayılıyordu ve amcığı etrafımda kapanmaya başladı.

"Sikeyim evet," diye . "Boşalmanı istiyorum."

İnlemeleri daha da yükseldi.

Kukusu daha da ıslanmıştı.

Hareketlerimi hızlandırdım ve klitorisini fiskeledim.

"Smith!" diye bağırdı, çenesini yukarı kaldırarak tüm boynunu ortaya çıkardı.

Vücudunun hareket edişinden, orgazmın onun içinde dalgalandığını görebiliyordum. Ne kadar yüksek sesle çığlık attığından, aletimi sıkma şeklinden ne kadar iyi hissettirdiğini duyabiliyordum.

Aşağı inmeye başladığında, yavaş ama derin vuruşlara geçtim. İşte o zaman çenesi düştü ve bana baktı.

Saçları darmadağındı. Dudakları açgözlüydü. Gözlerinde vahşilik vardı.

Hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Ona daha yakın olmalıydım.

Boşaldığımda ağzının benimkinde olmasına ihtiyacım vardı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve onu yataktan çektim. "Kollarını boynuma dola," dedim ona. Bunu yaptıktan sonra ellerimi kıkına koydum ve tekrar amına girdim. Tam taşaklarım sıkışmaya başlamışken yüzüne baktım.

"Oh Tanrım," diye inledi ve tekrar yaklaştığını anladım.

"Beni olabildiğince sıkı tut," diye uyardım kalçalarımı geri çekip içeri dalmadan önce.

Daha derine, daha sert girdim, çıkardığı seslerden hissettiği duyguları dinledim.

Orgazmın taşaklarımda patlamasından saniyeler önce ağzım onunkine çarptı ve "Alix..." diye nefes aldım.

Kukusu sıkıştı.

İçimden dalga dalga yoğun bir zevk geçerken hareketlerim daha keskin ve hızlı hale geldi. Alix'in de aynı şeyi hissettiğini biliyordum ve gitmesine izin vermeyecektim. Kendimi içinde kaybederken onu olabildiğince yakınımnda istiyordum.

İkimiz de sessizleşip durulduktan sonra bile amına gömülü kaldım. Alnı benimkine yaslanmıştı.

Hiçbir şey
söylemedik.

Sadece nefes
aldık.

Sıcak tenimiz öpüşüyor.

Elleri omuzlarımı tutuyordu.

O anda kelimeler anlamsızdı.

Ben de yüzümü boynuna gömdüm ve ona sarıldım. Her parçamla, ona ulaşabilen her et parçamla ona sarılıyordum.

Ve gitmesine izin vermedim.

Uykuya daldığında bile.

OTUZ DOKUZ

DYLAN

BİR YIL ON BİR AY ÖNCE

Zaten iki gecedir Maine'deydik.

Bu seyahatin yakın zamanda buraya yaptığımız diğer seyahatlerden farkı, şehirde bulunduğumuz süre içinde akşam yemeği planlamak için yerel arkadaşlarımızdan hiçbirini aramamış olmamdı. Burada geçireceğimiz beş gün için bir program istemiyordum. Şehirde bunu yeterince yaşadım.

Alix'i tamamen kendime istedim.

Ve şu ana kadar elde ettiğim de tam olarak buydu. Yedik, seviştik ve uyuduk.

Daha mükemmel olamazdı.

Ama Alix'in huzursuzlanmaya başladığını söyleyebilirim. Dışarıda olmak istiyordu. Maine'i hissetmeye ihtiyacı vardı, sadece içinde olmaya değil.

Karlar eridiği için yürüyüşe çıkabilirdik.

Aylardır Cadillac Dağı'nın tepesine çıkmamıştık. Artık zamanı gelmişti.

Üçüncü günümüzün sabahı, onu üçü biraz geçte uyandırdım ve yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğini sordum. O kadar erken olmasına rağmen kocaman gülümsedi. Ve yataktan sürünerek çıkarken yüzündeki heyecanı gördüm. Dişlerini fırçalaması ve giyinmesi sadece birkaç dakikasını aldı.

Biraz daha uzun sürdü.

İhtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan emin olmalıydım.

Pratik yapmadığımız için tırmanışımız her zamanki kadar parlak değildi ve zirveye sadece birkaç saniye kala ulaştık.

Doğu tarafında, Schoodic Yarımadası'na bakan bir kayanın üzerine oturup güneşin suyun üzerinde kırılmasını izlerken kolumu ona doladım ve kendime doğru çektim.

Gözlerini ufuktan ayırmadı. Benimki de onu terk etmedi.

"Seni seviyorum," dedim kulağına.

Yanağını koluma soktu. "Ben de seni seviyorum."

Uzun zamandır bu kadının karım olacağını biliyordum. Onunla sonsuza dek birlikte olmak istediğimi biliyordum. Çocuklarımın ondan olmasını istediğimi.

İlişkimiz mükemmel değildi ama güçlüydük.

Alix, hala çalışırken ona asla her şeyimi veremeyeceğimi kabul etmişti. İş her zaman hayatımdaki en büyük paya sahip olacaktı.

Bu engele dayanabiliriz.

Ofiste geçirmeye devam edeceğim zamanın yanı sıra Batı Yakası'na yaptığım seyahatler ve Avrupa'da bir ofis açtığım için yaklaşımakta olan uluslararası seyahatler.

Ve Alix'in hamile kalana kadar sağlık görevlisi olarak çalışmaya devam etmesini kabul etmişim. Bu anlaşımdan memnun değildi, ben de ona çağrı merkezinde memur olmasını, bir ofiste çalışmasını, herhangi bir şey yapmasını önerdim. Karımın zarar görebileceği yollarda olmasını istemiyordum.

Karım.

Bu, ondan önce aklıma bile gelmeyen bir terimdi.

Ama birçok açıdan sanki zaten evliymişiz, birlikte yaşıyormuşuz, Maine'deki evimizin ipoteğini paylaşıyormuşuz gibiydi. Bu dünyada benim hakkımda her şeyi bilen tek kişi oydu.

Ailemden ve arkadaşlarımdan bile daha fazla.

Alix evleneceği adamı tanımadığını söyleyemezdi. Aramızda

hiç sır yoktu.

Biri hariç.

Bunun tek nedeni, elimde tuttuğum ve dağın zirvesine ulaştığımızda cebimden çıkardığım yüzüğü bilmemesiydi.

Oturduğumuz kayadan kaydım ve onun önüne geçtim, elini tutarak onu ayağa kaldırdım. Parmaklarını sıkmaya devam ederken bir adım geri çekildim ve tek dizimin üzerine çöktüm.

Ben ona bakarken gözleri büyüdü. Parmakları elimi sıktı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Muhtemelen onu duymadığımı düşündü.

Ama ben gördüm. Gözlerindeki şaşkınlığı gördüm ve sesindeki şokla eşleşti.

Şaşırmıştı, tam da olmasını istediğim gibi.

"Alix, seni restoranda gördüğüm andan beri seviyorum. Koruman eline numaramı yazmamı engellemeye çalıştığında."

Bu anıyı hatırlayıp kıkırdarken gözleri yaşardı.

"Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Vereceğim her kararda ortağım olmanı istiyorum. Sonsuza kadar benimle olsöz vermeni istiyorum."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu ve alt dudağı titriyordu.

"Sana söz , seni asla incitmeyeceğim. Seni her zaman sana bakacağım ve seni güvende tutacağım. Ve sana hayal ettiğin her şeyi vereceğim." Elinin üst kısmını öptüm ve yumruğumu açarak yüzüğü parmağının ucuna dayadım. "Sana sonsuza dek söz veriyorum."

"Dylan..." fısıldadı, dudağındaki bir damla yaş yalayarak.

Kazınmış banda ve her bir oyuğun ışığı nasıl yakaladığına, sonra da elmasa ve gökyüzünden gelen turuncu ve pembenin onun üzerinde nasıl yansıdığına baktım.

Sonunda bakışlarım onunkilere kaydı. "Karım olur musun?" Başını salladı. "Evet. Elbette."

Yüzüğü parmağına geçirdim ve sonra ayağa kalkarak onu kollarıma çektim. Yanağı göğsüme bastırdı ve yüzünü tuttum, böylece hareket edemedi.

"Senin karın olacağım," diye fısıldadı ceketimin içine.

Başının arkasını serbest bıraktım ve bana bakmasını bekledim. Yüz ifadesi gülümsememe neden oldu. "İstedığın bu değil mi?"

Sırtışı genişledi. "Bu dünyadaki her şeyden daha fazla."

KIRK

ALIX

MEVCUT GÜN

"GÜNAYDIN, BEBEĞİM."

Gözlerim fiskeyle
açıldı. Hareket
etmedim.

Hiç ses çıkarmadım.

Her sabah yaptığım gibi yatağa baktım. Önce yastığı kontrol
ettim.

Smith'in başı üzerindeydi ve yorgan belinden yüksek değildi.
Beni uyandıran onun sesiydi. Dylan'ın
değil.

Dün gece birden gelmeye başladı. Seks.
Smith'in kollarında uyuyakalmıştım. Bu
neden çıplak olduğumu açıklıyordu.

Neden ağrım var?

Neden yalnız
uyumadığımı. Smith beni
bırakmadı. Dylan'ın tek
yaptığı gitmekti.

Ama Dylan dün gece bunu yapma fırsatı bulamadı çünkü ben
buradaydım.

Smith'in yerinde.

Ve bu bir andı.

Şimdiye kadarkilerin en büyüklerinden biri.

Son zamanlarda o kadar çok oldu ki; sanki tek yaptığım kutlama
yapmakmış gibi hissettim.

"Alix..."

Smith ona bakmamı sağlamaya çalışıyordu.
beri onunla göz teması kurmamıştım. Hazır
değildim.

Nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum.

Ama bundan kaçınmaya devam edemezdim, özellikle de çok uzun bir
süre boyunca onun göğsüne bakıyormuşum gibi hissettiğim için.

Bakışlarımı yavaşça kaldırdım.

Ve sonra gözlerimiz birleşti.

En koyu yeşil bana baktı.

Daha önce göz rengini fark ettiğimden bile emin
değildim. Şimdi, tek gördüğüm buydu.

Dylan'ın mavisinden çok farklıydı.

Yüzündeki kıllar da öyle.

Dylan her sabah tıraş olurdu.

Smith'in en az dört günlük saçı vardı.

Dylan'ın saçları kalktığına mükemmeldi.

Smith'inki, sanki parmaklar çekiyormuş gibi bir şekilde karıştırılmıştı.

Öyle olduğunu tahmin ettim.

Aman Tanrım.

"Günaydın," dedim battaniyeyi çeneme kadar çekerek. Yan
yatmış, bana bakıyordu.

İzliyordum.

"Sabah insanı , değil mi?" Sorusu
hakkında düşündüm.

Aslında kendimi öyle biri olarak
görüydüm. Ama şu anda kesinlikle
öyle değildim.

"Sabah gibi," dedim battaniyenin arkasından.

"Bu önce kahve içmen gerektiği anlamına mı
geliyor?"

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama şu anda olan biten her şeyi sindirmek için iki saniyeden fazlasına
ihtiyacım olduğunu biliyordum ve o yataktayken bunu yapamayacağıma
emindim.

"Kahve," dedim başımı sallayarak.

Eli yorganın altına daldı. Parmak
uçları bacağımdaydı.

Kalça.

Göbeğimin ortasına, göbek sürtünüyordu. Çok iyi hissettirdi.

Burada olmak da öyle.

Sadece suçluluk duygusunun gelmesini, yüzüme tokat gibi çarpmasını, midemi bulandırmasını bekliyordum.

Çünkü dün gece ne yaptığımı gerçekten anladığımda, bu beni mahvedecekti.

"Aç mısın?" diye sordu.

Smith'in sesi çok şefkatliydi.

Dokunuşu da öyleydi, şimdi tekrar kalçamdaydı.

Suçluluk duygusu beni boğduğunda, yemek yemeye etmekte zorlanıyordum. Ama bir şey hep aklımda kalırdı.

"Ben çikolatalı pastayı alacağım."

Güldü ve bana son derece güzel bir gülümseme gösterdi. Güneşli bir gün gibi.

"Sadece kahve ve kek mi? Başka bir şey yok mu?" "Hayır."

Öne doğru eğildi ve dudaklarını alnımın ortasına bastırdı. "Hemen döneceğim."

Dünden kalma kolonyası hâlâ tenine , bana en sıcak kokuyu veriyordu.

Dudakları bana dokunduğu anda hissettiğim şey sıcaklıktı.

Sıcaklık daha önce hiç sahip olmadığım bir şeydi.

Şimdi, onsuz bir hayat düşünemiyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım o uzaklaşıp yataktan çıkarken.

Gözlerim onu dolaba kadar takip etti, kalçalarındaki kaslara, karın kaslarına ve kollarına kazınmış kaslara baktım.

Vücudu inanılmazdı. Aleti

de öyleydi.

Odadan çıkarken, dün gece beni memnun ettiği tüm farklı yolları tekrarlamaktan kendimi alamadım.

Smith beni böylesine yoğun bir güçle dövdüğünde bile yine de çok nazik davranmıştı.

Dylan'ın tam tersiydi.

Smith'in yattığı tarafa baktım.

Ezik yastığını ve battaniyeyi ne kadar dağınık bıraktığını sevdim.

Başımı çevirmemin tek nedeni ayaklarının yere bastığını duymamdı.

Ayağa kalktım ve battaniyeyi yanıma aldım, kollarımı açtım, böylece bana uzattığı kahve ve keki alabildim.

O yatağa geri döndüğünde ağızma bir lokma attım ve çiğnedim. "Aman Tanrım," diye inledim. Tıpkı çilek gibi katmanlıydı ve kek süngerimsi bir yapıya sahipti. "Bana bunu nereden aldığını söyle."

Sırtını yatak başlığına dayadı ve kahve fincanını yatağa dayadı. Sadece bir eşofman altı giydiği için bir kez daha göğsünü yakından görebildim.

Üstünü kaplayan ince, siyah oluşan seksi bir yama vardı. Kalın damarlar kollarından aşağıya doğru uzanıyordu.

En sevdiğim şeylerden biri gözlerinin hemen yanındaki küçük kırışıklıklardı. Gülümsediğinde derinleşirlerdi. Benimleyken bunu çok yapardı.

Ama bunu şimdi ya da "Roxbury" dediğinde yapmıyordu.

Bir topak krema parçasını dudaklarıma götürdüm. "Bu benim yeni vazgeçilmezim olabilir."

"Bir dahaki gelişimde sana daha fazlasını getireceğim."

Sağıma baktım ve bardağı dudaklarına götürdüğünü gördüm. "Bana getirecek misin?"

Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık.

Beni almasını istediğimi söylediğimde beni görmezden gelmişti.

"Yoksa sensiz giderim," diye ekledim. "Bana sadece fırının adını söyle." Kaşları birbirine çarptı. "Oraya bensiz gitmiyorsun." "O zaman gel."

Hiçbir şey söylemedi.

Kahvesinden bir yudum bile almadı. Sadece kendini kapattı.

Bunu benim önümde ilk kez yapıyordu. "Smith, neden oraya gitmemi istemiyorsun?"

Bana tekrar baktığında, acı verici bir şekilde tanıdık gelen bir şey gördüm. Gözlerinde benimkine benzer bir acı vardı.

Parmakları saçlarında gezindi ve saç tellerini çekiştirdi. "Geldiğim yere karşı korumacıyım." İç çekti. "Sadece yorumları duymak istemiyorum ve bana soru sorulmasını istemiyorum."

"Bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?"

Şimdi başının üst kısmını tutuyordu ve yüzündeki stresi görebiliyordum. "Orada olanlar orada kalmadı, Alix. Her lanet gün aklımdan çıkmıyor."

"Kabus görmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Her yağmur yağdığında bir tane görüyorum." Bir ısırik daha alamadan pastaya ters ters baktım. "Ne kadar korkutucu olduğunu biliyorum. Gözlerinizi nasıl açmak istemediğinizi biliyorum. Ne kadar çaresiz hissettiğini biliyorum. Ve o karanlık sefalet çukurunun neye benzediğini ve ellerini boğazına ne kadar sıkı sarabileceğini biliyorum."

Yine sessizdi, yatağın ucuna doğru bakıyordu. Hareket etmedi.

Sonunda bana bakana kadar. "Fırtınayı görmek istiyorsun." Bu şekilde düşünmemiştim.

Ya da bunun onun için ne gerektirdiğini. Ve bunun bizim için ne anlama geldiğini.

"Evet," dedim usulca.

"Oraya hiç kimseyi getirmedim."

"Beni getir."

Yalvarmıyordum.

Ona bir söz veriyordum.

"Neden oraya gitmek istiyorsun,

Alix?" Fırın kolay bir cevaptı.

Ama gerçek sebep bu değildi.

"Bana o yanını göstermeni istiyorum," diye cevap verdim. Pastayı komodinin üzerine koydum ve yüzümü ona dönebilmek için yan döndüm.

"Senden gerçekten hoşlanıyorum, Smith."

Ve bana davranış şeklini sevdim. Bana bakışı.

Beni önemseme şekli.

"Bizi istiyor musun?"

diye sordu.

Buraya uyum sağladığımı

hissedebiliyordum. Onun

hayatına.

Kollarında.

"Evet," diye cevap verdim.

Uzandı ve yüzümdeki bir tutam saçı taradı. "Seni Roxbury'ye götüreceğim." Sonra eliyle yanağını kavradı. "Umarım bir gün bana fırtınanı gösterirsin."

Kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

Boğazım ağrıyordu.

Hissetmeyi beklediğim suçluluk duygusu, dün gece Smith'le yatarak Dylan'a ihanet ettiğim içindi.

Ama içimi kemiren şey, Smith'e istediği şeyi veremeyecek olmamdı, bu yüzden gözlerimi kaçırdım, artık gözlerinin içine bakamıyordum.

Yan döndü ve yaklaşarak beni kollarının arasına aldı. "Seni asla zorlamayacağım." Beni bedenine sararken biraz rahatlardım, ellerini sırtımda gezdirdi. "Bu gece çalışmak zorunda mısın?"

"Hayır."

"Eve gitmene izin
vermeyebilirim." Dylan'dan
uzakta iki gece. Onu
özlemekten nefret ediyordum.

KIRK BİR
SMITH
MEVCUT GÜN

Polis merkezinin önüne geldim ve kaldırımın kenarına park ettim. Alix bana departmanına giremeyeceğimi, orada bulunmamın HIPAA yasalarını ihlal edeceğini söylediği için arabamda kaldım. Birkaç dakika erken geldiğim için telefonumu çıkarıp bazı iş e-postalarımı gözden geçirecek zamanım oldu.

Asistanımdan gelen konu satırıyla bir tanesine rastladım: *Tahoe Gölü.*

İNCELEMEMI İSTEDİĞİNİZ ODA, TALEP ETTİĞİNİZ TARİHLER İÇİN MÜSAIT.

TAHMINİ MALİYETİ EKLEDİM.

AYNI TARİHLER İÇİN UÇUŞ BİLGİLERİ AŞAĞIDADIR.

REZERVASYON YAPMAMI İSTERSENİZ BANA BILDIRIN.

Eklediği dosyaya tıkladım ve odanın dökümünü kontrol ettim. Otel dağın eteklerindeydi ve manzaranın inanılmaz olması gerekiyordu.

Alix arabaya bindiğinde otelin sağladığı fotoğraflardan bazılarını indiriyordum.

"Merhaba," dedi tam telefonumu kaldırdığım sırada.

Üzerinde dar bir kot pantolon ve şapka vardı, saçları atletinin önüne düşecek şekilde örülmüştü.

Ve o çok sevdiğim gülümsemesi ışıltı parlıyordu.

"Muhteşem görünüyorsun," dedim ona.

Beni öpmek için bana doğru eğildiğinde, tarçın kokusunun baharatlılığını içime çektim. Bu beni çok sertleştirdi; ağzını tutarken hırladım.

benimkine karşı, yüzünü birkaç saniye daha tutarak.

Onu serbest bırakırken, "Bir yerde durmanız gerekiyor mu, yoksa doğrudan restorana mı gidiyoruz?" diye sordum.

"Doğruca oraya gidebiliriz." Telefonunu çıkardı ve ekrana baktı. "Rose çoktan geldi. Birkaç dakika önce bana mesaj attı."

Yola çıktım ve ışıklardan dönerek Copley'e doğru ilerledim.

Onun en iyi arkadaşıyla ilk kez tanışacaktım ve Alix bu sabah beni uyarmıştı. Rose'un korumacı ve filtresiz olduğunu söylemişti.

Boston'daydı.

Bu kişiliği iyi tanırdım.

Ve o tam da Alix'in en iyi arkadaş olmasını istediğim kişiydi. Onu idare etmek sorun olmazdı.

Işığa geldiğimde elimi Alix'in kalçasına koydum ve ona baktım. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Gergin görünüyordu. "Tamam."

Tutuşumu sıkılaştırdım. "Tahoe Gölü'ne gitmek gerçekten yapmak istediğin bir şey mi?"

"Evet," diye cevap verdi hemen ve yüzündeki rahatlamayı gördüm. Belli ki başka bir konudan bahsedeceğimi düşünmüştü. "Seninle birlikte görmeyi çok istediğim bir yer." Elini benimkinin üzerine koydu ve tırnaklarını parmaklarımın üzerinde gezdirdi.

"Asistanıma bazı tarihleri araştırmasını söyledim. Programınızı bilmiyordum, bu yüzden gerekirse bazı şeyleri değiştirebiliriz. Sadece bir plan yapmak istedim."

"Bana karşı çok iyisin" derken gözlerinde duygu vardı.

Elimi çenesine götürdüm, başparmağım gülümsemesinin alt kısmını okşadı.

Bunu hak etmişti.

O da bana karşı çok iyiydi.

"Onun hazırladığı şeyi sana göndereceğim," dedim. "Ve çalışıp çalışmadığını bana söyleyebilirsin." Işık yeşile döndü ve yola doğru baktım.

"Teşekkür ederim."

"Tabii ki bebeğim."

"Bana böyle seslenmene bayılıyorum."

Arabayı sürerken elimi yüzünden ayırmadım, parmaklarım yanağında ve boynunun alt kısmında geziniyordu, başparmağım hala yüzünün küçük kısımlarını sıyrıyordu.

deri. Rahatlamaya ihtiyacı olduğunu hissettim.

Alix, sana ne olduğunu bana ne zaman anlatacaksın?

Belki de ihtiyacı olan şey Roxbury'yi benim bakış açımdan görmektir. Farklı yerlere bakmak ve onları benim gözlerimle, benim betimlemelerimle, benim çalkantılı anılarımla deneyimlemek.

Onu oraya götürmek kolay olmayacaktı. Ama bunu yapmak zorundaydım.

Onun da bu dünyaya girmesine izin vermeliydim, yoksa beni asla tam olarak anlayamayacaktı.

Valeye vardığımızda isteksizce yüzünü ondan ayırdım ve arabadan indim. Kaldırımında Alix'le karşılaştım ve elimi onunkine doladım, o da beni dışarıdaki oturma alanına doğru götürdü.

Daha masasına varmadan Rose'u gördüm. Bize bakışından o olduğunu anlayabiliyordum.

İki kadın farklar hemen göze çarpıyordu.

Bunu Rose'un bakışlarından, duruşundan, kendini nasıl toparladığından anladım.

Beklediğim her şey vardı.

Kızlar birbirlerine sarıldılar ve sonra Alix geri çekilip aramızda durdu. "Rose, bu o," dedi.

Duyuru neredeyse daha önce yaptıkları bir konuşmanın devamı gibiydi, sanki benimle tanışmaları her şeyi birbirine bağlamıştı.

Rose tokalaşmam için elini uzattı. "Merhaba, o."

Güldüm. "Tanıştığımıza memnun oldum Rose."

Yuvarlak masaya oturduk ve elim yine Alix'in bacağını buldu, başparmağım dizinin dışını sıyırdı. Elim orada bırakmamın ve çekmememin nedeni gülümsemesiydi.

Bir garson hemen yanımıza geldi ve içki isteyip istemediğimizi sordu. "Üç shot Fireball" dedim.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu. "Üç su," dedim.

Garson kız önce hiçbir şey söylemeyen Alix'e, sonra da Rose'a baktı. "Bu siparişe itiraz etmeyeceğim," dedi Rose.

"ortadan kaldırmaya yardımcı olur," diye açıkladım sunucu masamızdan ayrıldıktan sonra.

"Yuvarlanma şeklini seviyorum," diye itiraf etti Rose.

"Sana Tahoe Gölü'nü anlatana kadar bekle," dedi Alix, elini Rose'un koluna koyarak. "Beni oraya götürecekt."

Rose'un bakışları bana kaydı. "Etkilendim."

"Bu yüzden yapmadım." Parmaklarım Alix'in kalçasının iç kısmına kaydı. "Sen ve ben aynı takımdayız; sadece bu kız için en iyisini istiyoruz." Sözlerim Rose'a yönelik olsa da konuşurken bakışlarımı Alix'e diktim. Ama söylemek üzere olduğum şeyin doğrudan ona söylenmesi gerekiyordu, bu yüzden gözlerini yakaladım ve "Ona asla zarar vermeyeceğim; söz veriyorum" dedim.

Rose masanın kenarına yaslandı. "Bil diye söylüyorum, senden önceki adam da aynı şeyi söyledi."

"Rose," diye tısladı

Alix. Bu bir

uyarıydı.

Kaçırmadığım bir tane.

Rose, "Demek istediğim, bana tutamayacağın bir söz veriyorsun," diye ekledi.

Benden önce Alix'in hayatında kimin olduğu umurumda değildi. Ne söz verdiği umurumda değildi.

O benim olduğum adam değildi.

Bakışlarım daha da yoğunlaştı. Söylemek üzere olduğum şeyin ciddiyeti sesimi ele geçirdi ve "Onun güneşli günü olmak istiyorum" derken ona sahip olduğum tüm dürüstlüğü verdim.

Rose'un yüz ifadesinde bir değişiklik oldu.

Bir yumuşaklık.

Çoğu kişi görmezdi ama ben gördüm.

Yavaşça dikkatini Alix'e çevirdi ve "Ondan hoşlanıyorum" dedi.

Belki de bana tam olarak inanmamıştı.

Ama yapardı.

Çünkü bunu ona kanıtlayacaktım.

KIRK İKİ
ALIX
MEVCUT GÜN

Rose ile akşam yemeği yedikten yaklaşık bir hafta sonra, ki bu Smith'in en iyi arkadaşımı resmen kazandığı akşam oldu, beni öğle yemeği için ofisine davet etti.

Onu görmeyeli o kadar da uzun zaman olmamıştı.

Sadece iki gece önce onun evine gitmiş ve ertesi sabaha kadar kalmıştım.

Rose birlikte olduğum son adamın bana zarar verdiğinden bahsettiğine göre, Smith'in onu sormasını bekliyordum. Eğer sorarsa, ikna edici bir hikâyeyle hazırlıklı olmak istiyordum, özellikle de hayatını yalanları inceleyerek kazanan biri için.

Ona gerçeği söylemek bir seçenek değildi.

Her şeyin olduğu gibi devam etmesini istiyorsam hayır.

Ama sonraki günlerde daha da pekişen şey, Smith'in Dylan'a hiç benzemediğiydi. Zorlamazdı. Çok fazla soru sormadı. Kendi hızımda açılmama izin verdi ve onun sabrı, daha derinlere inmesine izin vermemin sebebiydi.

Ona gelince, ofisine vardığım anda, masasından başını kaldırıp "Roxbury'de öğle yemeği yemeye var mısın?" dediğinde beni geçmişinin karanlığına attığını anladım.

Ellerimi sandalyenin kolçağının etrafında dolaştırdım ve sıktım.

Sırları konusunda bana güveniyordu.

İşlenmesi gereken çok şey vardı.

"İstediğinin bu olduğuna emin misin?"

"Aslında benim de size sormam gereken şey bu," dedi.

Artık bu sorunun cevabını düşünmek zorunda değildim.

Dylan'la geçirdiğim gecelerde bile Smith'e karşı hislerim o kadar yoğundu ki.

"Evet," dedim, "istediğim bu."

Masadan kalktı ve resepsiyona doğru yürümeden önce elini tutmamı bekledi. Asansörle kapalı otoparka çıktık ve arabasına bindik. Müziğin sesini kısık, klimanın sesini yüksek açtı.

"Üşürsen bana haber ver," dedi garajdan çıkıp yola saparken.

"Yapmayacağım." Ona baktım. "Bunu biliyorsun."

Yüz ifadesinden soğuğu ne kadar sevdiğimi unutmadığı anlaşılıyordu.

Sadece düşünceli davranıyordu.

Çünkü sürekli olarak neye ihtiyacım olduğuyla ilgilenen bir adamdı.

Ve onunla her birlikte olduğumda bunu bana kanıtladı.

Koltuğun diğer tarafına uzandım ve elimi onunkinin üzerine koydum. Ne yaptığıma dikkat çekmedim.

Ben bir şey söylemedim.

Sadece burada olduğumu bilmesini istedim.

Düşüncelerinin olması gereken yere ulaşmasına izin vermek için yolculuğun büyük bölümünde sessiz kaldım. Roxbury'ye giden yolu çok iyi biliyordum, bu yüzden ne kadar yaklaştığımızı biliyordum. Bu yolculuğu hem ambulans direksiyonunda hem de yolcu olarak sayısız kez yapmıştım.

Birkaç blok öteye gittiğimizde çevre değişmeye başladı. Binalarda daha fazla grafiti vardı, cadde kenarlarına daha fazla çöp yığılmıştı. İnsanlar kaldırımlarda kamp kurmuş, ellerinde bir market arabası, eşyalarını taşıyorlardı.

Ana yoldan çıkıp mahallenin kalınlığına girdiğimizde, ön kapıların çoğunu tanımaya başladım. Bu hiç unutmadığım bir şeydi - renk, tutamak, kesiklerin tarzı.

Biz içeri alınmadan önce sağlık görevlilerinin beklediği yerd, kapı açılana kadar baktığımız yerd.

"Liseye gittiğim yer orası."

İşaret ettiği tuğla binaya baktım ve girişindeki tabelayı okudum.

Massachusetts'teki en zor liselerden biriydi.

Bu nazik adamın oradan mezun olduğunu asla tahmin edemezdim.

"Bu benim ilk işimdi," dedi sokağa geri çekildikten sonra ve bir marketin önünden geçiyorduk. "Rafları dolduruyordum. Her sabah üç ile altı arası, hafta sonları ise daha uzun vardiyalar."

Dükkânı iyi biliyordum. Otoparkta birkaç hasta üzerinde çalışmışım.

Yaklaşan bir Dur işaretinden sola döndü ve iki blok sonra tekrar kenara çekti.

Sessizdi.

Ona bakmadım. Ona bu tür bir baskı yapmak istemedim. Hazır olduğunda konuşacaktı.

Ve tecrübelerime dayanarak bunun ne kadar uzun biliyordum. Arabayı bir ağırlık doldurdu.

Her nefes alışımında duyguyu hissedebiliyordum. Soğuk bile yardımcı olmuyordu.

Endişe avuç içlerimin nemlenmesine neden oluyordu ama yine de Smith'in eline yapıştım ve bırakmayı reddettim.

"Tam orada."

En son bir şey söylemesinin üzerinden ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Muhtemelen dakikalar.

Ama sesi artık periliydi. Cesur.

Kısık.

Ondan daha önce hiç duymadığım sesler. Gözlerini bir dublekse kadar takip ettim.

Beyazdı. Bir hikaye.

Yanında birbirinin aynısı birkaç apartman daha vardı.

"Orada en uzun süre biz yaşadık." Göz kapakları daraldı. "Sağdaki pencere Star'la paylaştığım odaydı."

Cam kırılmıştı.

Onu bir arada tutan koli bandı vardı.

"Eskiden çürümüş pencere kenarında bir dizi kanlı el izi vardı." Sesi yumuşadı. "Eminim çok hafiflemişlerdir ama bahse girerim hâlâ oradadırlar."

Soru sormaktan kendimi alıkoydum.

Benim sorularıma ihtiyacı yoktu.

Şu anda değil.

Çünkü açık bir gün olmasına rağmen kafasının içinde yağmur yağıyordu. Bulutlar kararıyordu.

Gürlemenin eşiğindeydi.

"Her şey orada oldu, tüm hayatımın değiştiği gece."

Parmaklarımı onunkilerin etrafında birleştirdim ve devam etmesini bekledim.

"Sabah üç ya da dört civarıydı. Çift vardiya çalışmamam gerekiyordu ama benden istediklerinde parayı geri çeviremedim." Bakışlarındaki yoğunluk üzücüydü. "Eve gittiğimde odamızın kapısı kilitliydi. Bu alışılmadık bir şey değildi. İlk maaşımla bir kilit almıştım ve her taşındığımızda onu takıyordum. Annemle birlikte sürekli evimize gelen keşlere güvenmiyordum." Eli gitmiş, öyle sıkı kavramıştı ki parmakları neredeyse bembeyaz olmuştu. "Kapıya vurarak Star'ı uyandırmak istemedim, bu yüzden pencereden içeri girmek için dışarı çıktım. Ellerim camda dışarıda dururken odada bir hareket gördüm." Yüksek sesle nefes aldı ve bu ses onun için acı çekmeme neden oldu. "O anda ona ne yaptığını fark ettiğimi bile sanmıyorum. Tek gördüğüm Star'dı. Onun gözleri. Camın arkasından bana nasıl baktıklarını."

"Aman Tanrım." Başka bir şey söylememek için elimi ağzıma kapattım.

Sessiz kalmak çok zordu.

Kollarımı ona dolamamak ve acısını biraz olsun dindirmeye çalışmamak çok zordu.

Ben bir şifacıydım. Çocukluğumdan beri öyleydim.

Ama ne söylediğim ne de yaptığım hiçbir şey onu onaramazdı.

"Pencereyi açmaya bile çalışmadım. Sadece yumruğumu sıktım ve doğrudan cama yumruk attım." Parmak eklemlerine baktım ve derisinde küçük yara izleri gördüm. "Onu öldürmeye çalıştım, Alix." Bana baktı ve gözlerindeki işkence yüzünden neredeyse nefesim kesilecekti. "Ellerimi o orospu çocuğunun boğazına doladım ve olabildiğince sert sıktım."

"Bunu hak etti."

"O ölmedi." Dönüp eve baktı. "Kız kardeşim üzerimdeki kanı görünce çılgın attı ve oturma odasında sızmış olan birkaç adamı uyandırdı. İçlerinden biri beni o orospu çocuğunun boğazından kopardı. O zamanlar üçüyle aynı anda dövülecek kadar güçlü değildim. Ama onları evimden çıkarmak için elimden gelen her şeyi yaptım." Elim ters çevirip avuç içini yukarı kaldırdı ve bacağımın üzerine koydu. Yavaşça parmaklarını benimkilerin üzerine koydu. "Eğer o adamlar

içeri girseydi, onu öldürürdüm." Gözlerimiz kilitlendi. "Kız kardeşime tecavüz etmesini engellemek için her şeyi yapardım."

"Hapse mi girdi?"

Başını iki yana salladı. "Onlar gittikten sonra bir daha hiçbirini görmedim." Arabada hiç ses yoktu.

Nefes aldığımızı bile duyamadım.

İkimiz de kırık pencereye baktık.

Sanki biri göğsümün içine uzanmış ve kalbimi boğuyormuş gibi hissettim.

Smith'in nasıl hissettiğini hayal bile edemezdin.

"Her gün o anı düşünüyorum," dedi. "Neyi farklı yapabilirdim, çift vardiya çalışmasaydım ne olurdu. Lanet bir hamam böceği klipsiyle açılmayan daha pahalı bir kilit satın alsaydım."

Tanrım, bu duyguyu biliyordum.

Kendime sorduğum sorular farklı ama bir o kadar da benzerdi.

"Bunların hepsi yağışın bir parçası - rüzgar, yağmur, kara bulutlar," dedim ona. "Bu soruların hepsi fırtınaya yol açıyor."

"Hiç durmayacak."

"Hayır."

"Hafiflemeyecek."

Başımı salladım. "Hayır, olmayacak."

"Hayatımın geri kalanında gök gürültüsüyle yüzleşmek zorunda kalacağım." En azından bununla yüzleşiyordu.

Ben değildim.

"Geçmişim sende kaçma isteği mi uyandırdı?"

Arabasına bindiğimizden beri sorduğu en dürüst şeydi bu. Az

önce anlattığı hikâyenin tek şeytanı olmadığını biliyordum.

Yaşadığı şeylerin listesinin korkunç derecede uzun olduğundan emindim. Bu onu çökmüş bir adam yapmazdı.

Bu onu bir kahraman yaptı.

İki elimi birden kullanarak avucunu sıktım ve başımı kaldırdım. "Hayır, kaçmak istemiyorum. Sana doğru olmadığı sürece, o zaman cevabım evet olur."

KIRK ÜÇ
SMITH
MEVCUT GÜN

"Hayır, kaçmak istemiyorum. Sana doğru olmadığı sürece, o zaman cevabım evet olur."

Alix arabamın yolcu koltuğunda otururken ona baktım, sözleri kafamın içinde yankılanıyordu.

Onu Roxbury'ye getirerek fırtınanın bir parçasını ona göstermiştim. Ama çok daha fazlası vardı.

O cehennemde on sekiz yıl geçirdim. Her gün bir savaş, hayatımın geri kalanında peşimi bırakmayacak başka bir anıydı. Ve her biri bende yara izleri bırakmıştı. Zaman bazılarını hafifletmişti. Geri kalanlar ise annemin damarlarına çektiği siyah katran kadar karanlıktı.

Sonunda yaralarımı açacak ve Alix'e arkasındaki hikâyeyi anlatacaktım. Ama şimdilik kafamı boşaltmam gerekiyordu.

Vitesi değiştirdim ve elimi kalçasına koydum. "Bu gece çalışmak zorunda mısın?"

"Hayır."

"Sana Roxbury'de öğle yemeği yiyeceğimizi söylediğimi biliyorum ama yapamam. Özür dilerim. Buradan gitmem gerekiyor."

Koltuğun diğer tarafına uzandı ve elini başımın arkasına koydu, parmakları saçlarımın arkasında gezindi. "Anlıyorum. Açıklamak zorunda değilsin."

Bu yönünü takdir ettim.

"Benim evime gitmek ister misin?" diye sordum. "İşe dönmek gerekiyor mu?"

Başımı salladım. "Asistanıma programımı temizlettim."

Gülümsedi.

Kahretsin, buna ihtiyacım vardı.

"O zaman, evet, çok isterim."

Çocukken gittiğim fırının önünden geçtik ama Alix'e göstermedim. Durmak isteyebilirdi ve benim tatlı için başka planlarım vardı.

Benim fikrim muhtemelen aptalcaydı.

Ama geçen gün markete gittim ve kek yapmak için ihtiyacım olan her şeyi satın aldım. Malzemeleri almama neyin sebep olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim Roxbury'den eve dönüyordum ve annemi aklımdan çıkarmak için akılsızca bir şeye ihtiyacım vardı.

Tıpkı şu anda ihtiyacım olduğu gibi.

Bizi trafikten geçirdim ve garaj yoluma park ettim, bizi ön kapıya doğru götürürken parmaklarımı Alix'in eline doladım. Mutfığa girdiğimizde onu kollarıma aldım ve adanın üzerine koydum.

Ellerim dizlerine doğru hareket edince güldü. "Beni beslemek üzereymişsin gibi hissediyorum."

"Öyleyim." Bacaklarını araladım ve aralarına girdim. "Ama önce bir şeyler yapmalıyız." Öne doğru eğildim, dudaklarım hafifçe onunkilere değdi.

"Açlıktan ölüyorum," dedi, sesi daha da koyulaşmıştı. Sadece yemekten bahsetmiyordu.

Buna bayıldım.

"Hadi başlayalım." Kilere gidip alt raftaki poşetleri kaldırdım. Geri dönerken buzdolabından süt ve yumurta çıkardım ve hepsini Alix'in yanına koydum.

Malzemeleri tezgâhın üzerine yayarken ve sonra da tencereyi ve mikseri yerleştirirken ona bakmasını izledim.

"Tüm bunlar neye dönüşecek?"

"Umarım daha önce yediklerinize rakip olabilecek bir pasta."

Ona ölçü kabını ve bir torba unu uzatırken gülümsemesi çok güzeldi.

"Buraya iki bardak boşaltılması gerekiyor." Mikseri işaret ettim. "Onu mahvedeceğim."

Yemek yapmazdı.

O da pişirmedi.

Ama öğrenecekti ve ona öğreten kişi ben olmak istiyordum.

"Düşündüğünden daha iyisin." O itiraz etmeye çalışmadan önce, "Güven bana" diye ekledim.

Gözlerini kaçırdı ve fincanı doldururken unu eşitlemek için bir bıçağı unun üstünde gezdirdim. Sonra karıştırıcının içine bıraktı. Tam tekrar doldurmaya başlamıştı ki, pencereden içeri güneş girdi. Güneş elinin üstünü aydınlatıyor, tenine yapışmış küçük un zerrecelerini gösteriyordu.

". "

Dondu kaldı, gözleri emrimi sorguluyordu.

Telefonumu çıkardım ve elinin birkaç fotoğrafını çektim. Koleksiyonda gezindim ve en iyisini seçtim. "Bak," dedim ona ekranı göstererek.

O telefona bakarken parmağımı una batırdım ve az önce fotoğrafını çektiğim yere, avucuna dokundurdum. Dokunuşum başını kaldırmasına neden oldu ve tenine bir S harfi çizdiğimde bana baktı.

Sözlerimi bitirdiğimde, vücuduna çaprazlamasına sarılmış olan çantasına uzandı ve cep telefonunu çıkardı. "Kımıldama," dedi sırtarak ve emri bana geri verdi.

Parmaklarım hala onunkilere yakınken ekrana dokundu. Sonunda geri çekildiğinde, telefonuma aniden bir bildirim gelmeden önce birkaç kez daha vurmasını izledim.

Alix'in beni bir fotoğrafta etiketlediğini gösterdi.

Uygulamayı açtım ve onunkinin ortasında bir S harfi olan ellerimizin fotoğrafını gördüm. Güneş üzerimizde parlıyordu.

Paylaştığı her fotoğrafın altında bir güneş emojisi vardı. Bu hariç.

Kırmızı bir kalbi vardı.

Gözlerimiz kilitlendi.

Bir şey söylemesine gerek yoktu.

Resim onun yerine konuşmuştu. Etiket ve kullandığı sembol de . Bugün güneşli bir gündü.

Bu lanet kız.

"Sikeyim bu pastayı." Ellerim yanaklarını kavradı ve ağızlarımızı birbirine çarptım, dilim onunkini hissedene kadar içeri süzüldü. "Sana şu anda ihtiyacım var."

Parmaklarım kıçına doğru indi ve bacakları belime dolanana kadar onu kendime doğru ittim. Tüm ağırlığını aldıktan sonra bizi mutfaktan dışarı çıkardım.

"Çikolata olacaktı, değil mi?" diye sordu, kelimeleri dudaklarımda titriyordu.

ısırdım ve ağzıma aldım. "Gerçekten sana çilekle işkence edeceğimi mi düşünüyorsun?"

Gülüşü farklıydı.

Bu sefer, bir iniltiyle sona erdi.

KIRK DÖRT

ALIX

MEVCUT GÜN

Ben: İşten eve yeni geldim.

Smith: Oraya sağ salım varmana sevindim. Ne zaman geliyorsun?

Ben: Muhtemelen altı civarı. Boğazıma biraz yemek atacağım, uyuyacağım, sonra geleceğim.

Smith: Pasta mı?

Ben: Sanki zihin okuyucu gibi bir şeysin. Smith:

Bunu nasıl bulduğumu hayal bile edemiyorum.

Ben: Bir dilim çilek aldım. Dondurucumda. Beni yormaya başlıyorsun.

Bu gece getir. Senden yerim.

Şimdi çıkarıyorum.

Yakında görüşürüz, bebeğim.

Ben: Yarın gece için hala devam ediyor muyuz?

Rose: Duh.

Rose: Bekle, beni iptal mi edecektin? Çünkü seni beş gündür görmedim.

Ben: İptal etmiyorum. Sadece onaylıyorum. , Smith yarın gece beni rehin çalıştığında, ona senin hakkın olduğunu söyleyebilirim.

Rose: Bu adamın gerçekten paylaşmayı öğrenmesi gerekiyor ve ayrıca seni delicesine mutlu etmeyi bırakması gerekiyor. Son zamanlarda bu kadar çok gülümsemen iğrenç.

Ben: Onun cesareti.

Rose: Cidden, şu anda senin adına daha mutlu olamazdım. Ayrıca seni o kadar çok özliyorum ki, canım yanıyor.

Ama yarın gece beni alacaksın.

Rose: Sabırsızlanıyorum.

Bu gece Smith'lere gidiyor musun?

: Giyiniyorum ve birkaç dakika içinde oraya gideceğim.

Neden?

Rose: Alix... yağmur yağmak üzere.

Telefonumun ekranından başımı kaldırdım ve pencerelerden birine doğru koştum.

Panjurları açtım.

Yukarıda karanlık bir gökyüzü vardı.

Ağaçlardaki yapraklar rüzgârdan savruluyordu.

Sokağa baktım.

Damlaların su birikintisi oluşturmaya

başladığını görebiliyordum. Çok sert

düşmüyordu.

Bu zamanım olduğu anlamına geliyordu.

Kapüşonlu bir kazak aldım ve başıma geçirdim. Taytımı bacaklarımdan yukarı çektim. Ayaklarıma spor ayakkabılarımı geçirdim ve aceleyle merdivenlerden aşağı indim.

Çantamı bar taburelerinden birinin üzerinden aldım ve girişteki kaseden anahtarlarımı çıkardım.

Ön kapıdan çıktım. Dört adım kaldı.

Üç.

İşte o zaman sesi duydum. Çatırtı.

Boğazımın arkasını kapatan ve nefes almamı engelleyen o *çatlak*.

Ses vücudumda bir titreşim gibi hareket etti. Sanki

kulaklarım patlamış gibi hissettim.

Kafatasıma bir baş ağrısı saplandı.

Göğsüm sıkıştı.

Karnım ağrıyordu.

Yan tarafıma uzandım ve tırabzanı bulmak için her yeri yokladım.
Parmaklarım onu bulduğunda, uzun direğe yapıştım ve tüm gücümle onu
sıktım.

Kendimi bir topun içine soktum.

Metalin soğukluğu yüzüme çarptı. Yağmur
alnıma sıçradı.

Yanaklarıma vurdu.

Kirpiklerimin tozunu

aldı. Hareket

edemiyordum.

Sadece bekleyebilirdim.

Zihnimden geçmek üzere olan görüntü için kendimi hazırlıyordum. Her
şeyi başlatan görüntüye.

Aynı sesle gelen. Bu yolculuğu başlatacak
olan.

Ve sonra onu

gördüm.

Sessizlik.

Karanlık.

Craaack.

Çantam kolumdan düştü.

Kalbim durdu.

Ve artık yağmuru hissetmiyordum.

KIRK BEŞ

SMITH

MEVCUT GÜN

Telefonuma ve saatin kırk altı olduğunu gördüm.

En son iki dakika önce kontrol etmişim. Ve ondan bir dakika önce.

Alix geç kalmıştı ve bunun havayla ilgili olduğunu biliyordum.

Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Gök gürültüsü gökyüzünü patlatıyor ve şimşekler gökyüzünü boydan boya kesiyordu.

Mesajlarıma yanıt vermemesinin ya da aramalarıma vermemesinin nedeninin de bu olduğunu biliyordum.

Son fırtına sırasında da aynı şey olmuştu. Bu bir tesadüf değildi.

Beş dakika bekledim ve onu tekrar aradım.

Dört kez çaldı ve sonra telesekretere düştü.

Elimi saçlarımin arasında gezdiriyor, mutfağında volta atıyor ve bir plan yapmaya çalışıyordum.

Onun evine gidemezdin.

Back Bay'de bir yer olması dışında nerede yaşadığını bilmiyordum. Yaşadığı yerle ilgili söylediği tek şey buydu. Ne zaman takılsak, hep buraya gelirdi. Beni hiç davet etmedi bile.

Bunun için zorlamadım.

Onu hiçbir konuda zorlamadım.

Ve bunu yapmadığım için, bu gece olacaklar üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Ona ulaşmanın bir yolu yoktu.

Yardım etmenin bir yolu yok.

İçimden bir ses buna ihtiyacı olduğunu söylüyordu ve beni aramasını beklemekten başka bir şey yapamıyordum.

Yumruğumu tezgâha vurarak telefonumun zıplamasına neden oldum. Yere düştüğünde, ekranda birinin gönderdiğim son fotoğrafı beğendiğine dair bir bildirim belirdi.

Alix'in sevdiğinin aynısı.

Aklıma bir fikir geldi.

Uygulamayı açtım ve Rose'un adını yazdığım arama çubuğuna gittim. Profili karşıma çıktığında özel bir mesaj başlattım.

Alix'in en iyi arkadaşına ulaşmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Hiç benim tarzım değildi.

Ama başka seçeneğim yoktu.

Ben Smith. Konuşmak için bir saniyen var mı?

Neredeyse hemen telefon numarasını vererek cevap verdi.

Aradım, ilk zil sesinden sonra "Hey, Smith," dediğini duydum.

Rose yemekte kendinden çok emin konuşmuştu. Şimdi tek duyduğum endişeydi. "uzandığım için üzgünüm ama Alix'in neredeyse bir saattir burada olması gerekiyordu.

Bir saat önce. Aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermiyor. Ondan haber alıp almadığınızı merak ediyorum."

"Bir saat önce ona bir mesaj gönderdim ve henüz cevap yazmadı."

Pencereden dışarı baktım ve yağmurun hâlâ ne kadar şiddetli yağdığını gördüm. "Bu yağmurdan önce miydi?"

İç çekti. "Mesaj yağmurla ilgiliydi."

"Gök gürültüsü birkaç dakikada bir patlıyor. Endişeleniyorum."

"Biliyorum." Durakladı. "Ama fırtına kadar ondan haber alamayacağız."

Yağmur başladığında hava durumunu kontrol ettim.

Hava tahmini beni daha da endişelendirdi.

"Yarın sabah geç saatlere kadar yağmur yağacak," dedim ona. "İyi olup olmadığını görmek için o kadar bekleyemem. Gidip onu kontrol etmeliyim."

"Oraya vardığında bana mesaj atar mısın?"

Parmaklarımı başımın yan tarafına çarpıntıyı hafifletmeye çalıştım.

"Ben de bu yüzden ulaştım. Adresi bende yok."

"Ne demek istiyorsun?"

Elim yüzümden düştü ve tezgâha çarptı. "Onun evine hiç gitmedim Rose."

"Bekle bir saniye. Bakalım doğru anlamış mıyım. İkiniz aralıksız birlikteydiniz ve bu süre zarfında bir kez bile onun evine gitmediniz mi?"

"Hayır."

"Lanet olsun, bu işin aslını öğrenmem gerek." Arka planda birine bir şeyler söylediğini duydum ve telefona döndüğünde, "Ya Alix kapıyı açmazsa?" diye sordu.

"Parçalara ." "Smith

..."

"Hayatımda birkaç dakika erken gelseydim çok daha iyi sonuçlanabilecek durumlar oldu. Rose, her biri için pişmanım. Bir daha böyle bir riske girmeyeceğim, özellikle de Alix söz konusu olduğunda."

"Tanrım," diye nefes aldı telefonda. "Sana adresini mesaj atacağım ve yirmi dakika içinde orada buluşacağız."

"Görüşürüz o zaman," dedim ve telefonu kapattım.

Telefonu yüzümden çektim ve ekrana baktım. Rose'un mesajı anında geldi ve adresi kontrol ettim.

Bunca zamandır Alix benden sadece sekiz blok ötede yaşıyordu.

KIRK ALTI

ALIX

MEVCUT GÜN

Tüm vücudumda hissettiğim şey SOĞUKTU.

Kemiklerime işledi.

Beni ürpertti.

Yaptığım şeyin bu olduğundan emindim.

Ve yürüyordum.

Ben de bunu yaptığımdan emindim.

En azından ayaklarım kaldırımın üzerinde hareket ediyormuş gibi hissediyordum. Sanki spor ayakkabılarım ıslak katran yüzünden biraz kayıyordu.

Islaklık yağmurdandı.

Fırtınadan.

Gönderen-

Craaack.

Alnıma sıçırıyordu. Yanaklarıma çarpıyordu.

Kirpiklerimin tozunu

alıyorum. Öyle

olmalıydı.

Ama artık hissetmiyordum, o yüzden emin değildim. Hiçbir şey hissetmedim.

Soğuk hariç.

Craaack.

Bir şeye tutundum.

Sert ve katıydı, evimdeki trabzandan bile daha dondurucuydu.

Dayanmak zorundaydım.

Çünkü anılar gözlerimi doldururken hareket edemiyordum.

Açık havada duramazdım. Ellerimde
bir şey olmalıydı. Bana dokunan bir
şey.
Beni koruyor.
Ve sonra geldi.
Hızlı.
Sert.
Ve çok netti. Anlık
bir görüntüydü.
Milyonlarca pikselden oluşan bir
manzara. Hepsini ezberlemiştim.
Her biri derimi kesen şarapnel parçaları gibi acı veriyordu. Tam
bir metal parçasına daha dayanamayacakken, serbest
bırakıldım. Geçici olarak.
Ama özgür kalabilmem için yeterli bir
süreymi. Soğuğu hissedebilmem için.
Kaldırımda kaldırımı hissedebildiğimi. Ama
ayaklarımı hissedemiyordum.
Ya da alnımdaki yağmuru.
Ya da yanaklarıma.
Ya da kirpikler.
Yolculuk buydu.
Gökyüzü çığlık atmaya kesene kadar beni bırakmayan. Bunu
sadece evimin içinde yaşamıştım.
Ama şimdi dışarıdaydım.
Yağmurun altında.
Fırtınada.
Gök
gürültüsünde.
Craaack.

KIRK YEDİ

DYLAN

BİR YIL ÖNCE

Önüne bir fincan kahve koyarken nişanlımı yanağından öperek "" dedim.

İkimize de sebzeli krem peynirli haşhaşlı simit ve büyük boy kahve aldığım simitçiden yeni dönmüştüm. Tam o koşusunu bitirirken dönmeyi umuyordum ama şehir o kadar yoğundu ki dönmem gereken sürenin üç katını almıştım.

"Günaydın," diye cevap verdi, esnedi ve okumakta olduğu tableti yere bıraktı. Tableti, ona bıraktığım, kahvaltı ve kahve almak için dışarı çıktığımı söyleyen notun yanına koydu.

Tabletin ekranı *Boston Globe*'un ana sayfasını gösteriyordu. Başlık "Vatanseverler Günü Kutlamaları" idi.

Alix kırk sekiz saatlik vardiyasını bu sabah ikide bitirmişti ve altıdan önce kalkmıştı. Yatakta kalması için onu ikna etmeye çalıştım. Ama bir ay sonra düğünümüz olduğu için çalışmak zorunda olmadığı günlerde fazladan kilometre yapıyordu.

Daha fazla egzersiz yapmasına gerek yoktu. Gördüğüm en iyi vücutlardan birine sahipti.

Ama koşmak stresini azaltıyordu ve tatilin de etkisiyle şehir normalden daha çılgındı.

Simidi önüne koydum ve masanın diğer tarafına oturdum. "Bugün ne yapmak istiyorsun?"

"Çalışmıyor musun?"

Başımı salladım.

Bu, üç haftadır ilk izin günümdü. Buna ihtiyacım vardı.

Alix'in de buna ihtiyacı vardı.

Londra'da bir ofis açtığımdan beri daha da fazla çalışıyor, ayda birkaç kez gidip geliyordum. İki haftalık balayımız, bir yılı aşkın süredir ofisten uzak kaldığım en uzun süre olacaktı.

On dört gün Alix. İş
yok.

Kesinti yok.

Bekleyemedim.

Kahvesini kaldırdı ve dudaklarına götürdü. "O zaman kesinlikle bir şeyler yapmamız gerekiyor. Sadece ne yapacağımızı bilmiyorum çünkü bugün şehirde dolaşmak oldukça zor olacak."

Simidin ilk yarısını bitirdim ve ağzımı sildim. "Duş almaya, kuyumcuya gidip alyanslarımızı almaya ve sonra da öğle yemeğini alıp Halk Bahçesi'nde yemeye ne dersin?"

Kahveyi masaya geri koydu. "Parka gitmeyi hiç sevmiyorsun."

Haklıydı.

Benim en sevdiğim yer
değildi. Ama onun yeri idi.

"Dışarısı çok güzel," dedim. "Bugün buralarda olup biten tüm o çılgınlıklara yakalanmadan önce yemek yemek ve dinlenmek için iyi bir yer olacak."

Gülümsedi ve bir ısırık aldı. "Bence bu mükemmel bir öğleden sonraya benziyor." Eline baktı. "Grupların nasıl ortaya çıktığını görmek için heyecanlıyım."

Alix'in nişan yüzüğü çok özel olduğu ve Haifa onu kendisi tasarladığı için, alyansın da özel olarak yapılması gerekiyordu. Benimkinde de aynı süreçten geçtik ve siyah yüzüğe birkaç pırlanta ile birlikte bazı oymalar ekledik.

"Benim olmana dört hafta daha var."

Simidin kalanını masaya bıraktı ve elinde kahvesiyle ayağa kalktı. "Ben zaten seninim."

"Bunu söylemene bayılıyorum," diye homurdandım.

Bana en seksi gülümsemesini verdi ve mutfaktan çıkmaya başladı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Duş almaya," dedi omzunun üzerinden. "Benimle gel."

Duymam gereken tek şey buydu.

Onu üst kata kadar takip ettim ve kıyafetlerimi dolapta çıkarıp onunla banyoda buluştum. Çoktan spreyin altında durmuş, yüzüne su sıçratıyordu. Sırtı bana dönükken ellerimi beline doladım.

"Tanrım, çok güzelsin." Omzunu öperken, sikim kıkına bastırıyor, parmaklarım yavaşça göğüslerine kadar kayıyordu. "Şimdiden karım olmanı istiyorum."

Arkasını döndü, kollarını boynuma doladı ve bana bir öpücük verdi. "Benim gözümde zaten öyleyim."

KIRK SEKİZ

SMITH

MEVCUT GÜN

Alix'in konağına vardığımda ROSE merdivenlerin önünde duruyordu. Başının üzerinde bir şemsiye tutuyordu, ağırlığını iki bacağının arasında kaydırıyordu, kolu ağrıyormuş gibi karnına sarılmıştı.

Vücut dili bana söylemek üzere olduğu şeyin iyi olmayacağını söylüyordu.

"Alix cevap vermiyor" diye duyduğumda da bu doğrulandı.

Merdivenleri hızla çıkıp kapının yanında ona katılırken kapüşonu başımın üzerinde tuttum. Ortada büyük bir cam panel vardı ve içinden baktığımda hiçbir ışığın yanmadığını gördüm.

Tahtaya vurdum ve kolu salladım.

Alix'in görünmesini ya da kilidin açılmasını beklemiyordum. Ve açılmadı da.

"Panik yapmamaya çalışıyorum," dedi. "Ama bunu buldum." Ona bakmak için başımı çevirdim.

Elinde Alix'in telefonu vardı.

"Neredeydi?" diye sordum.

"Yerde, basamakların hemen yanında, çalıların arkasına gizlenmiş. Ve dahası da var..." Kolunu kaldırdı ve kolundan sarkan çantayı gösterdi. "Bunu da buldum."

Gözlerim telefonda çantaya kaydı. "Bu da ne demek oluyor Rose?"

"Bilmiyorum."

"Alix bunları dışarıda bırakmazdı." Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, kulaklarımda hissediyordum. "Biri onu aldı ya da düştü ve hastaneye getirildi ya da-"

"Aceleci davranmayalım. Onunla daha önce de böyle bir durum yaşadım ve yağmur durduğunda ondan her zaman haber alırım."

"Yani, daha önce yerde çantasını ve telefonunu buldunuz ama Alix'ten hiçbir iz bulamadınız mı?"

"Hayır. Genelde ortadan kaybolur ve-"

"Siktir et Rose. Polisi arayacağım."

Arka cebime uzandım ve cep telefonumu çıkardım. Başparmağım daha ekrana dokunmadan Rose'un eli benimkinin üzerindeydi.

"Lütfen henüz aramayın. Evini kontrol edip içeride olmadığından emin olana kadar aramayın. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama dokuz-bir-bir'i ararsak Alix beni gerçekten öldürür."

"O zaman kapıyı aç da olup olmadığını göreyim."

"Anahtarım yok."

Kapüşonumun altına uzandım ve saçlarımı çekiştirdim. "Camı kırmak zorundayım. Başka seçeneğim yok."

Başını salladı. "Yap şunu."

Elimin en azından bir kısmını korumaya çalışarak ceketimin kolunu avucumun üzerine sıkıştırdım ve kolumu geri çektim. Parmaklarım yumruk şeklinde sıkıldı. Sağ alt köşeye baktım ve elimi ileri doğru fırlatarak pencereye olabildiğince sert bir yumruk attım.

Parçalar derime saplandı.

Kilide ulaşmak için bileğimi büküp kapıyı içeriden açtığımda camın çivili kenarları bana sürtündü.

Bunu en son yaptığımda çok geç kalmıştım.

O orospu çocuğu zaten kız kardeşime tecavüz ediyordu.

Alix'e neler olduğunu bilmiyordum ama hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin ona zarar vermesine izin veremezdim.

kalamazdım. İkinci

kez olmaz.

Rose yolunu bildiği için önce girmesine izin verdim, ben de arkasından gittim. Girişteki ışığı yaktı ve hızla merdivenlerden yukarı çıkıp koridora indi.

"Alix?" Rose, Alix'e ait olduğunu tahmin ettiğim bir yatak odasına girerken, "Burada mısınız?" diye sordu. "Burada mısınız?"

Ama sandalyenin köşesinde neden bir erkek düğmeli bluzunun asılı durduğunu ya da sedirin yanında yerde neden büyük bir çift siyah deri bağcıklı ayakkabı olduğunu bilmiyordum.

"Burası onun odası mı?" Ben sordum.

Burada Alix'ten hiçbir iz yoktu ve Rose bana cevap vermedi. Odanın içinde ilerledi ve gömme dolap gibi görünen bir yere girdi.

"Aman Tanrım," diye nefesi kesildi Rose'un. Onu bulmuştu.

Hemen oraya gittim ve Rose'u ortada, iki eliyle adanın tepesini tutarken gördüm.

Ama etrafı gözden geçirirken Alixi göremedim. Tek gördüğüm kıyafetlerdi.

Ve çoğu bir erkek içindi. "Bu dolap kimin?" diye sordum.

Teni solgunlaşmaya başlamıştı.

"Rose, neler oluyor?"

Rafin tamamının kırıldığı bölüme doğru geri geri gitti. Tuttuğu takım elbiseler büyük bir yığın halinde yerdeydi. Askıların üzerinde durduğu metal direk büyük yığının yan tarafındaydı. Diz çöktü, elini bir ceketin üzerinde gezdirdi ve onu kollarının arasına aldı. "Oh, Alix, neden bana söylemedin?"

Sesi çok sessizdi. Bundan hoşlanmadım.

Çünkü Rose burada neler olduğunu biliyordu ve ben karanlıktaydım.

"Bana neye söyle," diye ısrar ettim.

Ayağa kalktı ve birkaç çift kadın topuklu ayakkabısının bulunduğu raflardan birine doğru ilerledi. Tahtanın üzerinde küçük bir kâğıt parçası duruyordu, onu eline aldı ve üzerinde ne yazdığını okudu.

"Aman Tanrım," diye inledi. Birkaç adım daha attı ve erkek kemerlerinin olduğu bir bölümde durdu. "Buna inanamıyorum."

Neye baktığını görebilmek için döndüm. Duvara yapıştırılmış bir not vardı.

El yazısı Alix'e ait değildi.

*GEÇ KALMAMAYA
ÇALIŞACAĞIM. SENİ
SEVIYORUM.*

Rose'un gözlerinde yaşlar vardı. Yanaklarından aşağı damlıyorlardı. Ve yüzündeki ifade beni çok korkutuyordu.

Mantıklı bir şey söylememişti.

Alix'in nerede dair bana tek bir ipucu bile vermemişti. Normalde sahip olduğum sabır gitmişti.

"Polisi arayacağım," dedim ve tekrar telefonuma uzandım.

"Bana bir dakika daha ver," diye yalvardı. "Birkaç şeyi daha kontrol etmem gerekiyor, sonra ne istersen yapabilirsin." Yanımdan geçip yatak odasına geri döndü ve koridora ıktı. Buradaki diğer odaları kontrol ederken "Alix," diye seslendi.

Yanıt gelmedi.

Onu aşağıya kadar takip ettiğimde, başka bir ışığı yaktı ve tüm mutfağı aydınlattı.

Rose boşluğu görür görmez nefesi kesildi ve "Aman Tanrım, hayır" diye bağırdı. Onu neyin üzdüğünü görmek için etrafıma bakındım.

Aklıma gelen tek şey, tezgahların üzerinde, dolaplara bantlanmış, masanın üzerine yayılmış her yerde bulunan küçük kağıt parçalarıydı.

Bar taburelerinden birinin üzerinde bir evrak çantası vardı.

Sandalyelerden birinin arkasında bir ceket duruyordu. Alix'e uymayacak kadar büyüktü.

Yanına gittim ve göğsünün sol tarafında Embassy Jets logosu olduğunu gördüm.

Sonra hemen önünde duran notu fark ettim.

Dolabın duvarındakiyle aynı el yazısı vardı.

*KAHVALTI VE KAHVE ALMAYA GIDIYORUM. KOşUDAN
SONRA GöRüşüRüZ.
SENI SEVIYORUM.*

"Smith..."

Yukarı baktım.

Rose masadan çok uzakta olmayan tezgâhta duruyordu. Alix'in çantasını granitin üzerine koymuştu ve yanında da bir telefon vardı.

Alix'in hücre kutusu sarıydı. Bu siyahtı.

Rose'un kolları göğsünün üzerinde kavuşturulmuştu ve hasta olacakmış gibi görünüyordu. "Buraya gelmeyeli bir yıldan fazla oldu. O kadar uzun zaman olduğunu fark etmemiştim. Onun yanına çıkana kadar aklıma bile gelmemişti.

oda." Yutkundu ve elini kalbine bastırđı. "Onu buradan aldım ve onunla dışarıda, ön merdivenlerde konuştum ama hiç içeri girmedim."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Bunun olduğunu bilmiyordum, Smith." Göz temasını kesti ve ben de onun bakışlarını dolaplara ve tezgâha doğru takip ettim. "Nasıl haberim olmaz?" Tekrar ön tarafa döndüğünde Alix'in çantasına baktı ve elini içine daldırıp bir yüzük çıkardı.

Bir elmas yüzük.

Ne oluyor lan?

"Ah, tatlım," diye

hıçkırdı. Benimle

konuşmuyordu.

Sanki Alix buradaymış gibi konuşuyordu.

Siyah kasalı telefonun ekranına dokundu ve "Bu Dylan'ın..." diye fısıldadı.

Buna bir saniye daha katlanamazdım.

Alix'in belli ki başka bir adamla paylaştığı bir evde duruyordum.

Maaşıyla karşılayamayacağı bir ev.

Rose, Alix'in yüzüğünü tutuyordu.

Bunca zamandır nişanlıydı. Beni hiç davet etmemesinin sebebi buydu. Alix'in görmemi istemediğı şey buydu.

"Rose?"

Gözleri sonunda bana kaydı. Karşımda o kadar çok duygu vardı ki; hangisinin daha baskın olduğundan emin değildim ama hepsi göğsümün çarpmasına neden oldu.

"Dylan da kim? Neler oluyor? Ve Alix neden bu lanet olası evde değil?"

"Bana yemekte Dylan'dan bahsetmememi söyledi." Başı öne eğildi ve omuzları yuvarlandı. "Şimdi her şey anlam kazandı."

Söylediğı birkaç şeyi bir araya getirmeye çalışıyordum. "Ne yapar?"

Yüzüğü tezgâhın üzerine koydu ve bana yaklaştı. "Bana sadece birkaç dakika daha güvenmeni istiyorum. Sonra sana her şeyi açıklayacağıma söz veriyorum." Kapıya doğru yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?"

Arkasını döndüğünde gözleri öyle periliydi ki. "Sanırım nerede olduğunu biliyorum." Tam cevap vermek için ağzımı açmıştım ki, sözümü kesti.

ve dedi ki, "Benimle gelmelisin, Smith. Sana ihtiyacı var."

KIRK DOKUZ

ALIX

MEVCUT GÜN

CANIM YANIYOR.

Ayaklar

ım.

Bacakla

r.

Midem titriyor.

Üzerime yapışan sırlıslık ıslak giysiler yüzünden tenim
bile. Çok ağırdılar.

İçimdeki her şey dayanılmaz derecede ağırdı.

Ve her adım kumaşın yıpranmasına neden
oluyordu.

Daha da kötüleşecekti.

Çünkü hâlâ yağmur
yağıyordu. Çok fazla su
vardı. Çok da rüzgar vardı.

Ve sonra...

Birdenbire...

Craaack.

Acı çok güçlüydü.

Bir adım daha atamadım.

Devam edemedim.

Burası her neresiyse, ben de oraya gelmiştim.

Orada beni neyin beklediğini bilmeden kendimi sağa doğru ittim.

Vücudum sert bir şeye çarptığında onu kavradım.

Soğuk bir metaldi.

Bana sarıldı.

Beni geri sıktı.

İhtiyacım olan şey buydu, bunca zamandır aradığım şey.
Göz kapaklarım ağırlaşmaya başladığında, "Alix" sesini duyana kadar kapandılar ve sonra tekrar açıldılar.

Dylan'ın sesiydi.

Nerede o?

Yukarı

baktım.

Aşağı.

Sağımda ve

solumda.

Orada değildi.

Çünkü o benim önümdeydi.

Metalin diğer tarafında.

Burada ne aradığımı bilmiyordum.

Ama sadece birkaç adım ötedeydi.

Ve gözlerim ona takıldı.

Ve...

"Aman Tanrım," diye boğuldum.

Elimi ağzımın üzerine kapattım.

Göğsüm kabardı.

İnanılmaz derecede

yakışıklıydı. O kadar çok

yakışıklıydı ki canımı

yakıyordu.

Ve bu zaten hissettiğim acıdan daha fazla acı veriyordu.

Yüzünü inceledim.

Yanaklarında hiçbir çizik yoktu.

Saçları mükemmel bir şekilde

jölelenmişti.

Çok cilalıydı.

Bana el sallayarak yaklaşmamı işaret ediyordu.

Böylece metali serbest bıraktım, mandalı açıp açıklığa doğru ilerlerken klik sesini duydum.

Her adımdan sonra ayak

parmaklarım yanıyordu.

Kalçalarım zonkluyordu.

Düşündüğümünden daha uzaktaydı.

Yukarı, yukarı ve yukarı.

Ve aşağı, aşağı, . Yukarı.

Aşağı.

Ve sonra onu
gördüm.
Çimlerin
üzerindeydi.

Ona ulaşıp tam önünde yere oturduğumda neredeyse nefes nefese kalmıştım. "Merhaba." Gülümsedim. Sanki yağmur tenimi ısıtıyormuş gibi bir sıcaklık hissettirdi. "Burada ne yapıyorsun?"

Eli çeneme gitti. "Benim Alix'im."

Onun baharatlı kokusunu aldım.

Donan tenini hissetti.

"Seni özledim," dedi.

Bu kelimeler neden bu kadar ? Neden

nefesimi tutamıyorum?

Neden onları geri söylemeye gittiğimde bunu yapamıyorum?

Çünkü ağzım zaten açıktı ve yağmur dudaklarıma ve dilime sıçırıyordu.

Acıyı durdurmak için elimi göğsüme koydum.

Ama en çok içimi acıtan şey üzerime çöken duyguydu. Gözlerimi kapatmak istememe neden olan his.

"Yorgunum," diye

itiraf ettim.

"Biliyorum."

"Dylan, çok ama çok

yorgunum." "Bunu

söyleyebilirim."

Dylan mavisini. Gözlerine bu rengi vermiştim. Ve sonunda bana bakan şey de buydu. Uzun zamandır bakmamıştım.

Yapamadım.

Ama artık biliyordum ve canım yanıyordu. Tanrım, çok acıttı.

"Bunu yapmaya devam edemem." Dizlerimi göğsüme yasladım ve kollarımı onlara doladım. "Bizim için savaşmaya devam edemem."

"Biliyorum, Alix."

Gözlerim çok ağırlaşmıştı; onları zar zor açık tutabiliyordum.

"Bu gece yatağa kadar gelebileceğimi sanmıyorum," dedim. "İçimden gelmiyor."

Eli yanağıma doğru kalktı. "Yapmak zorunda değilsin, aşkım."

Bedenimi çimlerin üzerine , altımdaki ıslak toprağı kokladım. Dizlerim tekrar göğsüme doğru çekildi.

Kolumu yastık olarak kullandım.

Yatağımızı kontrol ederken yaptığım gibi çimlerin üzerine baktım.

Ezik yastık yoktu.

Karışık bir battaniye yoktu.
"Ben uyuyana kadar gitme," dedim ona.
Yağmur kulağıma çarpıyordu.
Islak saçlar yanaklarıma yapıştı.
"Ben seninle kalacağım," dedi.
Arkamda bir sıcaklık hissettim.
Karnımın etrafını daha çok
hissettim. Beni tutuyordu.
Ve tam bana iyi geceler , beni sevdiğini söylemesini, soğukta
donmayacağıma dair söz vermesini beklerken başka bir şey duydum.
Craaack.

ELLİ
DYLAN
BİR YIL ÖNCE

Halk Bahçesi'ndeki geç öğle yemeğinden sonra, Alix ve ben parktan ayrıldık ve eve doğru yola çıktık. Onun eli benim elimdeydi ve iki alyansımız cebimdeydi. Yüzükler sadece bir ay sonra parmaklarımızda olacaktı.

Asla takılar. Duş almak için bile.

Düğüne bu kadar yaklaşmışken, birkaç finansal karar aldım. Alix şehirdeki evimin tapusuna eklenmişti ve artık tüm kişisel hesaplarımın lehtarıydı.

Ona haberi birkaç hafta önce vermiştim.

Tepkisi tam da beklediğim gibi oldu. Bu onun için önemli değildi.

Ama benim için öyleydi.

Bu kararlar onun geleceğini etkileyecekti.

Aynı şekilde Arlington Caddesi'nden Boylston Caddesi'ne dönmek de benimkini etkileyecektir.

Öğleden sonra saat iki buçuktu.

Kaldırımlar tıklım tıklımdı.

Şehir enerjiyle dolup taşıyordu.

Ve bir şey beni Copley Meydanı'na götürüyordu.

Bitiş çizgisine.

Alix nereye gittiğimizi bile sormadı.

Sormasına gerek yoktu.

Beni zaten bilecek kadar iyi tanıyordu.

Tam sağı dönerken, onu eve götürmeyeceğim belli olduğunda ona baktım.

Ağzının kenarından gülümsüyordu ve "Bugün buraya geleceğimizi biliyordum" dedi.

Ben de ona sııttım.

Onu buraya getirmek sadece benim için değildi. Aynı zamanda onun içindi.

Bu şehri seviyordu.

Vatanseverler Günü olduğu için, bu bize olayın tam merkezinde olmak için daha fazla neden verdi.

Ve bugün, kalp Copley Meydanı'ndaydı.

Dartmouth Caddesi'nin köşesine vardığımızda biri "Alix," dedi. Durdu ve adını söyleyen kişiyi aradı.

Bir polis memuruydu.

Dur işaretinde duruyordu ve Alix ona yaklaşmak için elimi bıraktı.

"Hey, Charlie," dedi kollarıyla onu sararken. "Seni görmek çok güzel." Geri çekildi ve aramıza girdi. "Charlie, bu benim nişanlım, Dylan Cole."

Memur elimi sıkarken, "Tanıştığımıza oldum," dedi.

Alix'in onu tanımasına şaşırmadım.

Polis, sağlık görevlileriyle yakın işbirliği içinde çalışmıştır.

Ne zaman bunun gibi halka açık etkinlikte bulunsak, görevli memurlardan birkaçını mutlaka tanırdı.

"Ben de öyle," diye cevap verdim memura.

Ellerimiz ayrıldı ve dikkatini Alix'e çevirdi. "Bugün işten nasıl çıktın?"

"Geçen yıl çalıştım. Departmanımız tatilleri dönüşümlü olarak , böylece her yıl aynı tatili yapmıyoruz."

"Şanslı." Göz kırptı. "Seni görmek güzel." Bana baktı. "Seni de Dylan."

Alix onun omzunu sıvazladı. "Bugün bizi güvende tut."

"Emin olabilirsin."

Parmakları benimkileri buldu ve yarışa katılan tüm ülkeleri temsil eden bayrakların dalgalandığı bölüme ulaşana kadar yürümeye devam ettik.

Yola girmemizi engelleyen metal barikatın karşısında bir yer bulduk.
Etrafımızdaki insanlar tezahürat yapıyordu.
Ellerinde pankartlar ve sonuna kadar koşan her koşucunun fotoğrafını çekiyorlardı.

Alix'e baktım.

Cadillac Dağı'nın tepesine ilk kez tırmandığımız ve güneşin doğuşunu onun gözlerinden izlediğim sabah gibiydi.

O her şeyi içine çekerken ben de öyle yapıyordum.

Tüm hayatımı bu şehirde geçirmiştım.

Çocukluğumdan beri her yıl bu bayramda aynı yerde dururdum. Ve içimi dolduran şey bir gurur duygusuydu.

İnsanlar buraya gelmek için dünyanın dört bir yanından seyahat etti. Bu yarışı izlemek için.

Bu anı yaşamak için.

Ve şimdi burada olduğumuza göre, bir şeyler hissettim.

Ne olduğunu ya da nasıl tarif edeceğimi bilmiyordum.

O öğleden sonra saat kırk ikide elimi cebime atıp cüzdanımdan on dolarlık bir banknot çıkarmamın nedeni sadece karşı konulmaz bir aciliyet hissiydi.

Parayı katladım ve Alix'in eline tutuşturdum. "Bize biraz su getirebilir misin?" Sokağı çok iyi biliyordum; bu nedenle, "Bir sonraki blokta bir dükkân var," diye biliyordum.

Sıcak değildi.

Susamamıştım.

Güldü ve parmak uçlarında durarak beni yanağımdan öptü. "Tabii ki. Hemen döneceğim."

Döndü ve ben de elini tutarak onu bana bakmaya zorladım.

"Seni seviyorum, Alix."

Hâlâ gülümsüyordu. "Ben de seni seviyorum." Onu serbest bıraktım.

Ve onun uzaklaşmasını izledim.

Sırtına bakarken, yaşadığım anları düşündüm.

Alix ile geçirdiklerimi.

Ondan öncekiler.

Hiçbirini kutlamak için gerçekten zaman ayırmadığımı.

Ama iki yanımda duran insanlar bunu fazlasıyla yapıyordu. Bu anı kutluyorlardı.

Ben de öyle yaptım.

Gözlerimi kapattım ve elimi cebime attım, iki alyansın da içinde olduğu küçük kadife keseyi hissettim.

Avucumun içinde sıktım.

Nedenini bilmiyordum.

Yapmam gerektiğini
biliyordum. Ve Alix'i
düşündüm.

Nişan yüzüğünü parmağına taktığımda yüzünün aldığı şekli hayal ettim. Ona asla zarar vermeyeceğime, her zaman ona bakacağıma ve onu güvende tutacağıma, hayalini kurduğu her şeyi ona vereceğime söz verdiğimde yüzünde beliren ifadeyi. Ona sonsuza dek söz verdiğimde gözlerindeki bakış.

Alix'i göndermemin üzerinden dokuz dakika . Ve
şimdi, başka bir an yaşanıyordu.

Ona verdiğim her sözü bozmama neden olan bir söz. Bir tanesi
hariç.

Hiçbir şey yapamadan -nefes alamadan, ağzımı açamadan ya da başımı
çevirip Alix'in olduğu yöne bakamadan- tüm hayatım değişti.

Alix'in hayatı

değişti.

Boston değişti.

Sonsuza kadar.

ELLİ BİR

ALIX

BİR YIL ÖNCE

SIRA BANA GELDİĞİNDE kasaya doğru yürüdüm, iki şişe suyu ve jelibon poşetini tezgâha bıraktım.

"İhtiyacınız olan her şeyi buldunuz mu?" diye sordu satış görevlisi. Aksanından buralı olduğu anlaşılan yaşlıca bir beyefendiydi.

"Evet," dedim. "Teşekkür ederim."

O eşyalarımı sayarken ben de dışarı çıkmak için sabırsızlanarak paranın kenarını başparmağımın iç kısmına vurdum.

Gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Bütün gün burada mıydın?" Başımı salladım. "Daha yeni geldik."

"Vardiyamdan önce, kazananın bitiş çizgisini geçtiğini gördüm. İki saatten biraz fazla sürdü. İzlemesi inanılmazdı."

"Ne yetenek ama. Eminim görmek çok güzeldir."

Ekranda toplam miktar görüldüğünde ona onluk verdim.

"Keyfinize bakın," dedi ve sonra bir sonraki müşteriye geçti.

Suları bir kolumun altına sıkıştırdım ve iki elimle şeker poşetini açtım, dükkândan çıkarken ağızma birkaç kurt attım.

Bu sabah uyandığımda Dylan'la bugün maratona gideceğimizi hissetmiştim. Bunu konuşmamıştık ama planlarının öğle yemeğinden öteye gitmediğini duyduğumda, sonrasında buraya gideceğimizi biliyordum.

Kalabalığa ve kaosa rağmen uzak durmak mümkün değildi.

Çok fazla dostluk vardı.

Enerji.

İyimserlik bulaşıcıydı.

Çocuklardan yaşlılara kadar herkesin yüzü gülüyordu.

Her yıl şehir bir araya gelir ve bu koşucuları karşılar, cesaretlendirir ve onlara tezahürat ederdi ve bu asla bıkmayacak bir manzaraydı.

Biz de dahil.

Dylan'ın durduğu yere yaklaştığımda rüzgarda dalgalanan bayrakları gördüm. Yarışın zamanını gösteren dev dijital saat tıkır tıkır işliyordu. İnsanların havada tuttıkları poster panolarından yere simler saçılmıştı.

Bir ağız dolusu solucan daha aldım ve tam karşıdan karşıya geçerken kulaklarımda bir ses patladı.

Daha önce hiç duymadığım bir sestti.

Tüm vücudumu sarsan bir gümbürtü.

Bana gök gürültüsünü hatırlattı.

Sanki gökyüzü açılmış ve havayı tam önümde savuruyordu.

Sular kolumdan düştü.

Şeker torbası elimden düştü.

Ağzımdakini zar zor çiğnemiş olmama rağmen yuttum ve ellerim kulaklarıma gitti, kulak zarlarımda patlamasını önlemek için onları kavradım.

Yerdeydim. Vücudum

sıkı bir topun

içindeydi.

Ön kollarım ve dirseklerim yüzümü

koruyordu. Duman vardı.

Toz.

Keskin bir şeyin küçük parçaları dizlerimi ve inciklerimi deldi.

Yere tutunmak için kulaklarımı bıraktım ve ürkütücü bir sessizlik oldu.

Her şey hareketsizdi.

Bir saniye, iki saniye. Sonra

feryatları duydum.

Bu, çocuklarının öğrenen bir ebeveynin çıkaracağı sestti.

Doğrudan içimden gelen bir çığlıktı. Ve

benden çıkıyordu.

Tırnaklarım kaldırımı kazıyordu. Kendimi ileri itmeye çalışırken spor ayakkabılarımda katrana sürtündü.

Aklımda tek bir düşünce vardı.

Dylan.

Ona ulaşmalıydım.

İyi olup olmadığını görmek zorundaydım.

Neler olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Gök gürültüsüne, çığlıklara, kana ne sebep olmuştu?

Çünkü her yerdeydi.

Kendimi durduğumuz yere doğru sürüklerken ellerimin derisi koyulaştı. Dizlerime yayılıyordu. Her düştüğümde ve kendimi geri çektiğimde ön kollarımdan aşağı damlıyordu.

Süründüm.

İnsanların

üzerinde.

Kan göllerinin üzerinde.

Ellerimi bıraktığımda çenem asfalta çarptı ve kumun tadını aldım.

Dişlerimin arasında taşlar çıtırdadı.

Dilimi ısırdığımda ağzımın çatısından kan fışkırdı. Bir şey bacağıma tuttu ve kadar tekmeledim,

Kendimi dizlerimin üzerine geri koydum, böylece hareket etmeye devam edebildim.

Kıyafetlerin

yanından

sürünerek geçtim.

Bir parmak.

Vücudumu fırlatmak zorunda kaldığım

kopmuş uzuvlar. Ama devam ettim.

Çığlık atıp durdu.

"Dylan!" diye bağırıp durdu.

Beni duyup duymadığını bilmiyordum.

Duman görmeyi zorlaştırıyordu. Nefes

almayı zorlaştırıyordu.

Ne yapmam gerektiğini düşünmek zordu. Gördüğüm

herkesin yardımına ihtiyacı vardı.

Ama onlar için duramazdım.

Dylan'ı bulmam

gerekiyordu.

Ben de vücudumu bayraklara doğru

sürükledim. Çoğu yırtılmıştı.

Birçoğu kayıptı.

Ama kırık direkleri ve yırtık kumaşı gördüm ve onlara doğru süründüm.

"Dylan!"

Parmaklarım kan yüzünden birbirine yapışmıştı.

Avucumun ortasına yeni bir şey saplanıyordu.

Sırtıma sert bir şey düştü.

Beni .

Çünkü aralarından geçtiğim küçük çatlaklardan Dylan'ın siyah ceketini gördüm. Göğüs cebindeki beyaz logoyu. Kollarından sarkan iki el, birkaç dakika önce tuttuğum tanıdık ellerdi.

Yerde yatıyordu.

"Dylan!"

Ayaklarımın beni taşıyıp taşıyamayacağını bilmiyordum, bu yüzden dizlerimin üzerinde kaldım. Tekmeledim ve ittim.

Ve süründüm.

Ve sadece ona ulaştığımda durmama izin verdim.

Ellerim omuzlarının altına kaydı ve onu kucağıma çektim. Parmaklarım daha sonra nabzını bulmak için boynuna bastırdı.

Nefes alamıyordum.

Sadece çığlık atabildim.

Ve tekrar tekrar "Dylan" diye bağırdım.

Hiçbir şey hissetmediğimde, sırtı göğsüme bastırırken kollarım ona sarıldı.

Salladım.

Ve

ağladım.

Sanki bu hareket onun kalbini ritme sokacaktı gibi ileri geri gidip gelerek bu hareketi tekrarladım.

Tükürük dudaklarımdan uçtu.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

Ağzımı alnına dayadığımda yüzüne kan damlıyordu. "Dylan."

Ona sıkıca sarıldım.

Üşümesini istemedim.

Canının yanmasını

istemedim.

Sadece burada olduğumu bilmesini

istedim. "Dylan..."

Tam adını tekrar söylediğimde bir şey hissettim.

Göğsümdeydi.

Aylarca kış uykusuna yattıktan sonra ininden çıkan bir ayı gibi.

Boynumun geriye yaslanmasına
neden oldu. Ağzım açıldı.
Güneşe bakmak için
gözlerimi açtım. Önce bir
çığlık çıktı.
Kulaklarımı doldurdu.
Gök gürültüsü kadar değil.
Ama yakın.
Sonra gökyüzünden bir şeyin sürüklendiğini
gördüm. Alnıma çarptı.
Yanaklarım.
Kırpiklerimin tozunu aldı.
Ve ne anlama geldiğini
biliyordum. *Küller*
düştüğünde...
Bu sondu.

ELLİ İKİ

ALIX

ON BİR AY ÖNCE

Rose masanın diğer tarafından, "Yemek yemen hakkında konuşmamız gerek," dedi. "Gerçekten endişelenmeye başlıyorum."

Önümdeki noktaya baktım.

Kağıt bir servis altlığı ve boş bir şarap kadehi vardı.

Rose'un önünde, içinde ilk içkilerden sonra mideye indirdiği hamburger ve patates kızartmalarının bir sepet duruyordu.

Elimi kucağımdan çekip bardağa uzandım ve sapını sargılı parmaklarımın arasında döndürdüm.

Avuç içlerimde ve kollarımda birkaç bandaj daha vardı.

Dizlerimde.

İncik.

Antibiyotiklerin ikinci turundaydım.

Muhtemelen üçüncüye ihtiyacım olacaktı.

"Yemek yiyorum," dedim ona.

"Endişelenmeyi bırak." "Ne? Kereviz mi?"

Yemeğini mideye , sepetten küçük bir kızartma parçası düşmüştü.

Şimdi masanın üzerindeydi.

Onu görmek midemi . Ağzım sulandı.

Kusmadan önce kafamı çevirmek zorunda kaldım.

Son bir aydır pek bir şey . Bunun değişmesi gerektiğini biliyordum.

Kilom beni korkutmaya bile başlamıştı.

Cevap vermeye fırsat bulamadan garson kız masamıza geldi ve fişi ve kredi kartımı tutan deri adisyonu önüme bıraktı. "Adınızı kartta gördüm," dedi.

Ona baktım. "Tamam."

Elini havaya kaldırdı ve omzuma inene kadar parmaklarının hareket ettiği her santimi izledim.

Sertleştım.

Tutuşunu genişletti, başparmağı ileri geri sürtündü. "Resminizi internette gördüm. O bombacının yaptığı şey..." Gözleri yaşlarla sesi kesildi. "Her neyse, sadece üzgün olduğumu söylemek ve bu şehre verdiğiniz hizmet için size teşekkür etmek istedim."

Bir yanıt beklemeden masadan kalktı.

Orada oturmuş, Rose'a bakıyor ve önümde dolu bir bardak daha şarap olmasını diliyordum.

"Kaçamam," diye fısıldadım.

Ülke çapındaki tüm haber kanallarında bir fotoğrafım yayınlanmıştı. Yakın çekim değildi. Bitiş çizgisinin etrafındaki tüm alanı gösteren geniş bir çekimdi. Metal barikat yıkılmıştı ve ben de Dylan'ı yolda tutarak barikatın üzerinden sürünerek geçmiştim.

Onu sallıyordum.

Dudaklarım alnına bastırılmıştı. Eli kolumun üzerinde duruyordu.

Açıklamada adım ve mesleğim belirtilmişti.

Ve o zamandan beri sosyal medya hesaplarım her gün çok sayıda yeni takipçi kazanıyordu. Sokaklarda tanınmaya başlamıştım. İtfaiye merkezine çiçekler gönderiliyor, şef haftada bir evime çiçek bırakıyordu.

Boston beni destekliyordu.

Sadece dikkat çekmek istemedim.

Rose, "Eninde sonunda sakinleşecektir," dedi. "Şu anda hala çok taze."

Ellerimdeki yaralar kadar taze.

Ve zihnimin içinde iyileşmeye bile başlamamış olanları. Çünkü her gün yaptığım tek şey kafamda tekrarlamaktı.

Şu anda yaptığım gibi.

Buradan çıkmam

gerekiyordu.

"Ben gidiyorum," diyerek sandalyemden kalktım ve çantamı omzuma attım.

"Seni eve bırakayım."

Başımı salladım. "Ben iyiyim. Söz veriyorum." Ona doğru ilerledim ve elimden geldiğince sıkı bir şekilde sarıldım, bunun onun beni sıkığının yarısı kadar bile olmadığını biliyordum. "Eve gittiğimde sana mesaj atarım."

"Öyle olsa iyi olur." İç çekti. "Seni birkaç gün sonra görebilir miyim?" Onu serbest bıraktım ve başımı salladım.

Muhtemelen iptal ederdim.

Ama şimdilik Rose'un başımın etini yemesine ihtiyacım yoktu ve başımı sallamam onu en azından bir ya da iki gün sırtımdan uzak tutacaktı.

Kaldırımda yürümeye başlarken omzumun üzerinden "Seni seviyorum," dedim.

"Seni daha çok seviyorum."

Birkaç adım daha attım ve karşı sokağa döndüm.

Neyse ki Rose'un seçtiği restoran evimden çok uzakta değildi. Bunu bilerek yapmıştı. Birkaç bloktan fazla gitmemi istemiyordu.

Sanki fazladan yürümek bana daha çok zarar verecekmiş gibi. İronik bir şekilde, acıtmayan birkaç şeyden

Bloğuma geldiğimde hızım arttı ve basamakları aceleyle çıktım.

Her birini saydım.

Nedeninden emin değildim; sadece kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Kapının kilidini açtım ve içeri girdim.

Anahtarlarımı çantama koymak yerine, girişteki masanın üzerinde duran bir kaseye koydum.

Dekoratifti, saklamak için değil.

Umurumda bile değildi.

Normalde çantamı yukarı taşır ve dolaba bırakırdım. Ama çok ağır geliyordu.

Ben de mutfaktaki en yakın bar taburesine koydum.

Tam önünde, tezgahın üzerinde Dylan'dan bir not vardı.

Ondan seksen dört not almıştım.

Bu kadarını kurtarmıştım.

Onun sözlerini okurken kırmızı şişeyi kaptım ve kendime bir bardak doldurup merdivenlere taşındım. Çok yorgundum; içki içmek için bile enerjim yoktu.

Onlara tirman.

Dolabıma girdiğimde küpelerimi ve saatimi çekmeceye attım, giysilerim çöp sepetine gitti ve ayakkabılarım da yere düştükleri yerde kaldı.

Dişlerimi fırçalayamayacak ya da sürdüğüm azıcık maskarayı silemeyecek kadar bitkin bir halde şarabı yatağa getirdim ve içine girdim. Rahat bir yer bulur bulmaz tabletteki bir düğmeye basarak ışıkları kapattım ve bir diğerine basarak televizyonu açtım.

HGTV.

Tahammül edebildiğim tek kanal buydu.

Tanıdığım biri bombalamadan asla bahsetmezdi.

Şaraptan birkaç yudum aldım ve kaslarım yavaş yavaş gevşemeye başlarken yatağa uzandım.

Alkolün verdiği sıcaklık göğsümün ortasına doğru ilerledi. Bardağı komodinın üzerine koydum ve başım kabarık yastığa gömülene kadar kendimi aşağı ittim.

Gözlerim kapandı.

Karnımın üzerine yuvarlandım.

Tam yastığı yanıma yaslamışken kapının açıldığını duydum. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Nefes almayı bıraktım.

Vücudum titremeye başladı.

Başka bir yarayı kaldıramazdım. Daha fazla travmayı kaldıramazdım. Bu sonumdu.

Ve ben çoktan başlamıştım.

Az önce yatak odama giren her kimse, umarım acı önce beni öldürmüştür.

Şu anda olduğumdan daha kötü hissetmektense ölmeyi tercih ederim.

Tam davetsiz misafirin yüzüyle karşılaşmak için arkamı dönecekken, "Benim" dediğini duydum.

Dylan.

Aman

Tanrim.

Ağlasam mı kutlasam mı bilemedim.

Ya da ellerimi başımın iki yanına koyup "Nasıl?" diye bağırmak. Bunların hiçbirini yapmadım.

Olabilirdiğince sakın kaldım ve "Burada ne yapıyorsun?" dedim.

İçimden bir ses arkamı dönüp yakışıklı yüzüne bakmak istiyordu. Ama bakamadım.

Acı çok yoğundu.

Şimdilik onun sesi yeterliydi.

"Seni özledim."

Dudaklarımdan bir hıçkırık dökülürken elimi ağzıma kapattım.

Göğsümdeki ağrı dayanılmazdı.

Bir saniye daha dayanamadım. "Yapma,"

diye bağırdım. "Dylan, lütfen yapma."

Bunu ona söylediğim için hemen pişman oldum. Beni özlemesini istedim.

Sadece duyamadım.

"Bu gece dışarı mı

çıktın?" Suçluluk

duygusu.

Midemden çıkıp ağzıma doğru ilerliyordu. Safra tadı vardı.

"Evet," diye cevap verdim.

"Ben de bunu istiyorum," dediğini duydum. "Çünkü bu gece bir andı.

Tıpkı dün ve ondan önceki gün olduğu gibi. Her dönüm noktası, her zafer, her birini kutlamayı istiyorum, Alix."

Rose bu öneriyi beğenecektir.

Her şeyi kutlamaya hazırdı, özellikle de bu ilerleme anlamına geliyorsa.

Bu ona konsantre olacağı bir şey verecekti, böylece her saniye benim için endişelenmeyi bırakacaktı.

"Bunu benim için yapabilir misin?"

"Deneyebilirim," diye cevap verdim, doğru duyup duymadığımdan emin için başımı salladım.

"Bana söz ver, Alix."

İki elimle yastığı sıktım. "Söz veriyorum." "O

zaman iyi geceler diyeceğim."

"Hayır!" Boğazımın arkasında bir şey sıkılıyordu ve zar zor yutkunabiliyordum. "Gitme."

Arkamda bir sıcaklık hissettim.

Karnımda daha fazla kayma hissettim.

Kolunu bana doladı ve vücuduma bir sakinlik geldi. "İyi geceler,"

diye fısıldadım.

Uyumadan önce tekrar izledim.

Her saniye.
Her detayı.
Ve hepsini sakladım.
Çünkü yarın yeni bir gün olsa da tıpkı bugüne benzeyecekti.
Ama bu sorun olmayabilirdi, özellikle de Dylan'ın eve döneceği anlamına geliyorsa.

ELLİ ÜÇ
SMITH
MEVCUT GÜN

ÜÇ BUÇUK MIL.

Rose ve ben Alix'i bulma umuduyla o kadar uzağa gidiyorduk.
Telefonumun ekranına baktım, şoförün izlediği rotayı izliyor,
varmamıza saniyeler kala geri sayıyordum.

Sadece onun güvende olduğunu
bilmem gerekiyordu. Ya da polise
haber .

Ama bu bilinmezlik içimdeki her şeyi acıtıyordu. Yolculuk
sırasında Rose, Alix'in evinde gördüklerimi anlattı. Her katmanı
ayrı ayrı anlattı.

Keşke bunlar Alix'in bana söylediği şeyler olsaydı.

Onu neyin tetiklediğini görmeme izin vererek beni daha derine soktu.
Neden her fırtına çıktığında ortadan kaybolduğunu. TSSB'sinin
yoğunluğunun onu her gün nasıl yuttuğunu.

Bana neden söylemediğini anladım.

Travma hakkında konuşmak kolay değildi.

Bunu ilk elden biliyordum.

Ama benimki yıllar önce olmuştu, oysa Alix'inki hâlâ çok tazeydi.

Zaman eninde sonunda şeytanlarını evcilleştirecekti. Yine de orada
olacaklardı. Hayatının geri kalanında da orada olacaklardı. Ama o iblislerin
dişleri körelecekti, pençeleri de öyle.

Şoförün kenara çekmek üzere olduğunu bildiğim için camdan dışarı
baktım ve Rose'a "Gerçekten burada olduğunu mu düşünüyorsun?" dedim.

Onun bilgisinden şüphe etmedim.

Rose kesinlikle Alix'i benden daha iyi tanıyordu.

Ama burası Alix'in evinden çok uzaktı. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Cep telefonu ve cüzdanı yoktu, bu yüzden yürüyerek gitmek tek seçeneği idi.

"Eğer burada değilse, polisi arayacağız," dedi. "Sonra da bambaşka nedenlerden dolayı çıldırmaya başlayacağım."

Kapüşonumu başıma geçirdim ve kapıyı açarak kendimi arabadan attım. Rose'u bekledim ve arkasından kapıyı kapattım, sonra da onunla birlikte girişe gittim. Bizi kapıdan içeri almak için mandalı kaldırdı.

Bizi taş döşeli yürüyüş yoluna götürürken tek ses yağmurun sesiydi.

Konuşamayacak kadar çok düşüncenin içinde kaybolmuştum.

Aynı miktarda soru lanet olası kafamın içinde dönüp duruyordu.

Onları biraz sakinleştirmeye çalışmak için adımlarıma ve bu yürüyüşün nasıl da sonsuz göründüğüne odaklandım.

Yer düz değildi.

Birkaç tepe tırmandık ve birkaç dönüş yaptık.

Ve devasa kapının içindeki arazinin geri kalanını görebilecek kadar yüksek bir noktaya ulaştığımızda Rose'un kolu havaya kalktı ve "İşte orada" dedi.

İşaret ettiği yere baktım.

Aşağı noktalarda oluşan sis bir şey görmemi zorlaştırıyordu. Ancak birkaç saniye sonra sis dağıldı ve yerde yatan bir bedeni seçebildim.

Bir saniye bile kaybetmedim.

Olabildiğince hızlı koşmaya başladım.

Yaklaştıkça vücudunun dış hatlarını gördüm. Dizlerini göğsüne doğru çekmiş, başını yastık gibi koluna dayamıştı.

Ayaklarım kaldırıma vurarak aramızdaki mesafeyi kapattı.

Ona ulaştığımda dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimi sırtına koydum. "Bebeğim?"

Kıpırdamadı, onu salladığımda bile. Ve tek kelime etmedi.

Lanet olsun, Alix, bana geri dön.

Ellerimi kollarının altına koydum ve onu topun içinden çıkardım. Onu bir bebek gibi tutarak göğsüme doğru sürükledim. "Alix, beni duyabiliyor musun?"

Yağmur ikimizin de üzerine yağdı.

Gök gürültüsü tam tepemizde çatırdıyordu.

Teni buz gibiydi.
Nabzı yavaştı.
Sırılsıklamdı.
"İyi olacaksın," dedim ona.
Onu yaklaştıırken tam önümde duran mezar taşına baktım.

DYLAN COLE
1980-2013
"GÜNEŞLİ BİR GÜN DİLEĞİYLE..."

"Güneşli bir güne kavuşacaksın," diye fısıldadım kulağına. "Biraz daha dayan."

Kolum dizlerinin altından geçti ve onu havaya kaldırdım.
Arkamı döndüğümde Rose sadece birkaç adım . "O iyi mi?" diye sordu nefes nefese.

"Nabzı atıyor ve nefes alıyor; sadece bana cevap vermiyor." Rose telefonunu çıkardı ve "Şu anda dokuz-bir-bir'i arıyorum.
Alix'i girişe götürmek ister misin, böylece sağlık görevlilerinin bizi bulması daha kolay olur?"

Çoktan yola çıkmıştım, onu fırtınanın içinden geçiriyordum, tenimin sıcaklığının ona yardımcı olacağını umuyordum.

Girişe kadar olan yürüyüş boyunca hiç kıpırdamadı. Tek bir inilti bile çıkarmadı.

Onu ambulansa getirip sedyeye koyduğumda bile.

"Onu hangi hastaneye götürüyorsunuz?" Çift kapının yanında dururken sordum.

Sağlık görevlilerinin onu makinelere bağlamaya başlamasını izledim, benim için hiçbir şey ifade etmeyen numaralar söylüyorlardı.

"Mass General," diye cevap verdi içlerinden biri.

"Ben de onunla gidiyorum," dedi Rose, parmakları artık kolumdaydı.
"Ve bu konuda benimle kavga etmeye kalkma çünkü bu savaşı ben kazanacağım." Şimdi kolumu çekiyordu. "Şuraya bak. Sana bir taksi tuttum ve bizi hastaneye kadar takip edeceksin."

Sonunda gözlerimi Alix'ten ayırdığımda Rose'un neden bahsettiğini anladım.

Kaldırıma yanaşmış bir taksi beni bekliyordu.

"Gözlerini ondan ayırma."

"Yapmayacağım," diye söz verdi.

Taksiye bindim, şoföre ambulansı takip etmesini söyledim ve yol boyunca ambulansın hemen arkasında kaldı. Hastaneye vardığımda Rose'u buldum ve acil serviste bir bekleme odasına alındık.

Muayene odasına girmediğim için elimi tedavi etmek üzere bir hemşire geldi.

Camdan hâlâ kanıyor olmam umurumda değildi. Alix'e ne olduğunu öğrenene kadar buradan ayrılmayacaktım.

Yapıştırıldıktan ve bandajlandıktan sonra sandalyeye oturdum ve tek kelime etmedim. O da söylemedi.

Yaptığım tek hareket elimi cebime atıp telefonumu çıkarmak ve arama motoruna Alix'in adını yazmak oldu.

Karşıma çıkan ilk makale *The Boston Globe*'a aitti.

Üzerine tıkladım.

BOSTON MARATONU BOMBALAMASI: HAYATTA KALANLAR

DAWN WARREN TARAFINDAN

16 NİSAN 2013

BOSTON'DA İKAMET EDEN 28 YAŞINDAKİ ALIX RAYNE, BOSTON ACIL SERVİS'TE SAĞLIK GÖREVLİSİ

TIBBİ HİZMETLER, BOYLSTON'DAKİ BİTİŞ ÇİZGİSİNİN YAKININDA BULUNUYORDU.

SOKAK, COPLEY MEYDANI'NIN HEMEN DIŞINDA, DZHOKHAR KARDEŞLER

TSARNAEV VE TAMERLAN TSARNAEV, İKİ DÜDÜKLÜ TENCERE BOMBASINI

PATLATTI.

RAYNE PATLAMA SIRASINDA ETKİLENEN BÖLGEDE DEĞİLDİ ANCAK EMBASSY'NİN

SAHİBİ 33 YAŞINDAKİ NİŞANLISI DYLAN COLE'A KATILMAK İÇİN BÖLGEYE GERİ

DÖNÜYORDU.

JETLER. PATLAMA RAYNE'İ DİZLERİNİN ÜZERİNE ÇÖKERTTİ VE BİR TANIK ONUN

PATLAMA ALANINA DOĞRU SÜRÜNDÜĞÜNÜ GÖRDÜĞÜNÜ ANLATTI. RAYNE

COLE'U BULDUĞUNDA, COLE BULUNDUĞU YERDEN YIRMI METREDEN FAZLA

UZAĞA FIRLAMIŞTI

AYAKTA DURUYORDU, ÇOKTAN ÖLMÜŞTÜ.

KAYNAKLAR BOSTON GLOBE'A RAYNE VE COLE'UN GELECEK AY EVLENMELERİNİN

PLANLANDIĞINI SÖYLEDİ.

Kısa makalenin altında Rose'un bana tarif ettiği aynı resim vardı. Alix yolun ortasında, Dylan'ı kucağında tutarken görülüyordu.

Göğüs.

O fotoğraf bombalamanın yüzü haline gelmişti. İnternette bu kadar çok takipçisi olmasına şaşmamalı. Ve neden sadece güneşli günlerde paylaşım yaptığı.

Ekranı kapattım ve telefonumu kaldırdım. Artık ona bakamazdım.

Yüzündeki acı beni öldürdü.

Ayağa kalktım ve odada volta atmaya başladım, o fotoğrafı ilk kez ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalışıyordum. Bombalama sırasında iki haftalık bir tatil için Dubai'deydim ve hikayeyi dünyanın öbür ucundan takip etmiştim. Boston'a döndüğümde, silahlı saldırı sırasında ölmemiş olan o orospu çocuğunu nasıl yargılayacaklarına odaklanmışım.

Fotoğrafı daha önce görmüş olmama rağmen, Alix'in fotoğrafta olduğunu bilmiyordum.

Duvara döndüm ve Rose'a doğru yürümeye başladım, ellerim saçlarımı çekiştiriyor, bugün gördüğüm her şeyi sindirmeye çalışıyordum.

Rose'un elleri göğsüne bastırılmıştı ve ikimiz de sırlıslıkam olduğumuz için hemşirenin bize verdiği battaniyeyi tutuyordu.

Boğazımı temizledim ve birkaç adım önünde durdum. "15 Nisan Alix'in sağlık görevlisi olduğu son gün müydü?" diye sordum.

Rose başını sallayarak korktuğum cevabı verdi. "Şehrin en iyilerinden biriydi. Geri dönmek için çok uğraştı. Birkaç haftada bir itfaiyeye giderdi ama yapamazdı."

Yukarı baktı, gözlerimiz sonunda birleşti. Yüz ifademin en az onunki kadar duygusal göründüğünü biliyordum.

"Bir yıl izin aldı ve kısa süre önce işe geri döndü. Acil servislerde kalmak istiyordu, bu yüzden çağrı merkezine transfer oldu."

"Bu da kolay değil." Telefona cevap verişini hayal ederken parmaklarımı sakalımda gezdirdim. "Muhtemelen her gün bir telefon gelecek ve gök gürültüsünün yaptığı gibi bu da onu geçmişe döndürecek diye endişeleniyordur."

"Bunu hiç düşünmemiştim," diye itiraf etti Rose. "Ama, Tanrım, muhtemelen haklısın."

Yüce İsa.

İkimiz de tekrar sessizleştik.

Söyleyecek bir şey kalmamıştı.

Ve bir kez daha adımlamaya başladım.

Sadece ona yardım
etmek istedim. Onu
iyileştirmek.

Acısını dindir.

Ama bu odada lanet olası yerde bir ileri bir geri yürümek ve bir doktorun çıkıp Alix'in iyi olup olmadığını söylemesini beklemek dışında hiçbir şey yapamıyordum.

ELLİ DÖRT

DYLAN

Alix'in hastane yatağına doğru yürüdüm ve en ucuna oturarak elimi onun elinin etrafına koydum. Bileğinde bir serum ve burnunda oksijen vardı.

Fiziksel olarak iyi olacaktı.

Geceyi burada geçirecek ve sabah eve dönebilecekti.

Ama zihinsel olarak müthiş bir mücadele veriyordu.

Bu benim hatamdı.

Bencildim.

Gitmesine izin vermek istemedim.

Alix Rayne hayatımın aşkıydı. O

benim dengemdi.

İçinden uçtuğum hava.

Her güneşli günde parlayan güneş. Onsuz

olmak acı veriyordu.

Benimle paylaşması gereken bir hayatı yaşamasını izlemek için.

Ama gerçekten yaşamıyordu çünkü ona izin vermiyordum.

Ne kadar zorlandığını biliyordum.

Onu nasıl bir duruma biliyordum.

Umurumda değildi.

Yıkıldığında, cenazeden beri uğramadığı beni bulmak için şehrin bir ucundan diğer ucuna üç buçuk mil yürüdüğünde bile veda edememişti.

O çok sadıktı.

Ona attığım her umut kırıntısına tutunmaya devam edecekti.

Ve durmadı.

Çünkü o bir savaşçıydı.

Hayatta kalan biriydi.

Bir şifacı.

Gitmesine izin vermeyen

biri. O kişi ben olmalıydım.

Ve bunu şimdi yapmak zorundaydım.

Yüzümü onunkine yaklaştırdım ve onu içime
çektim. Limon.

Birlikte süre boyunca ambulansın kokusu tenine sinmişti, tıpkı şimdi
üzerinde olduğu gibi.

O kokuyu özlerdim. Onu
özlerdim.

"Alix," diye fısıldadım.

Yavaş yavaş hareketlenme oldu. Ayaklarından ve bacaklarından
başlayıp kollarına ve ellerine doğru ilerledi. Gözleri yavaş yavaş açıldı ve
yüzüme baktı.

Gülümsedi.

Hastanede olduğunun farkında olmadığını biliyordum. Evden çıkıp
mezarlığa yürüdüğünü ya da mezarımın başında uyuyakaldığını
hatırlamayacağından emindim.

Bundan bahsetmeyecektim.

Bekleme odasında ona bilgi verebilecek bir sürü insan vardı. Onunla
geçireceğim zaman sınırlıydı ve bir saniyeyi bile boşa harcamak
istememedim.

"Merhaba," dedi usulca, rengi nihayet tenine dönmüştü. "Çok
güzelsin."

Bu doğrudu.

Ve bilmek zorundaydı.

Çünkü bu ona son kez söyleyebileceğim bir şeydi. Yanakları
kızardı, gülümsemesi hiç solmadı.

Bunu ben de özlerdim.

"Alix'im," diye başladım. Parmaklarım elinin üzerinde uzandı ve
serumun teline hafifçe dokundu. "Bir keresinde seni sevdiğimi anladığımda
sadece iki saniyeliğine hayatımda olduğunu söylemiştim."

"Neredeyse her şeyi bununla ölçerdim, hepsini iki saniyeyle
karşılaştırırdım." Sesi boğuk çıkıyordu ama yakında normale döneceğini
biliyordum. "Eğer biri bu kadar kısa sürede bu kadar derin sevebiliyorsa, o
zaman iki saniye hiç de hızlı sayılmaz."

Haklıydı.

Tüm hayatımın gözlerimin önünden geçmesi sadece bir saniye sürmüştü. Bir saniye de yere düşmek için.

"Hayatında çok daha fazla saniyen olacak." "Öyle," diye düzeltti beni.

Ona gülümsedim. "Güzel şeyler yaşadık, değil mi?"

Başını salladı, başını her kaldırdığında bir damla gözyaşı dökülüyordu. "İnanılmazlardı."

"Maratonun olduğu gün parkta yediğimiz öğle yemeğini hatırlıyorum," dedim ona. "Önümde oturuyordun ve sırtın göğsüme yaslanmıştı. Dudaklarımı başının üstüne koymuştum ve orada seninle olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyordum. Sadece bir ay sonra nasıl karım olacağını. Ve orada otururken geleceğimizi hayal ettim. Seni hamile ve çocuğumuzu doğururken görmenin nasıl bir şey olacağını. O bebeğin üniversiteden mezun olduğunu görmenin nasıl bir şey olacağını. Emekli olduğumuzda beni ayda kaç kez Cadillac Dağı'na çıkarabileceğini."

Güldü ve bu çok güzeldi.

"İçinde senin olmadığın bir anı asla hayal etmedim. Hayatım seninle tanıştığımdaya başladı. Ve kendimi dünyanın en şanslı adamı olarak görüyorum çünkü hayatım seninle sona erdi."

Çok hızlı aktıkları için gözyaşlarını yakalayamadım, bu yüzden düşmelerine izin verdim.

"Dylan," diye

ağladı.

O biliyordu.

Bunu gözlerinde
görebiliyordum. "Alix,
gitmene izin vermek
zorundayım."

Başını sallıyordu ama "Biliyorum" diyordu. Ortadan ikiye bölünmüştü.

Bir kez daha.

O asla bu kararı vermezdi. Yani, ben verirdim.

"Tekrar gülümsemeni istiyorum. O ambulansa geri dönmeni ve sevdiğin şeyi yapmanı istiyorum çünkü bu seçimin senden ne zaman alınacağını bilmiyorsun. Yaşamayı istiyorum."

"Gidemezsin."

"Eğer dayanmaya devam edersem, sahip olduğun her şeyi kaybedeceksin. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Zaten yeterince

kaybettin."

Elime baktı, başparmağı avucumun arkasında geziniyordu. "Ya unutursam?"

"Yapmayacaksın."

"Bunu nereden biliyorsun Dylan? Çünkü şu anda gözlerimi kapatabiliyorum ve teninin dokusunu görebiliyorum, sesinin tam perdesini duyabiliyorum ve kolonyanın kokusunu mükemmel bir şekilde tarif edebiliyorum. Hepsi zihnimde çok taze. Ama ya bu anılar donuklaşırsa? Ya en hüzünlü günümü atlatmak için kahkahana ihtiyacım varsa ve artık onu duyamazsam? Ya elimi tutmana ihtiyaç duyarsam ve parmaklarının neye benzediğini hatırlayamazsam?"

Uzandım ve başının yan tarafına dokundum. "Hepsi burada. Kazman gerekebilir ama her zaman bulacaksın."

Elini dudaklarıma götürdüm ve parmak uçlarını öptüm. Çok yumuşak bir teni vardı.

Bu da özleyeceğim başka bir şeydi. "Vakit geldi."

"Bekle," diye haykırdı. "Seni bir daha göremeyeceğimi bile bile nasıl veda edebilirim ki?"

Beni resimlerde ve anılarda göreceğini biliyordu. Artık onlara sahipti.

Benimle tekrar birlikte olacağını da biliyordu. Yani ona cevap vermenin tek bir yolu vardı.

Dudaklarımı onunkilere bastırdım ve "Seni seviyorum, Alix" diye fısıldadım.

Gözlerini kapattı, gözyaşları ağzımı ıslattı, dudakları dudaklarımdan arasında titredi ve "Ben de seni seviyorum" dedi.

İki saniye boyunca göz kapaklarını açmadı. O sırada ben çoktan gitmiştim.

ELLİ BEŞ

ALIX

MEVCUT GÜN

BİR KARINCALANMA HISSETTİM.

Ayaklarımda başladı ve bacaklarıma doğru ilerledi. Daha sonra kollarıma ve ellerime doğru ilerledi. Vücudumdaki hisleri yeniden kazanırken sıcaklık her tarafıma yayılıyordu.

Göz kapaklarımı kaldırdığımda arkalarındaki karanlık .

Yavaşça.

Işık hemen yaktı.

Sanki onu görmeyeli aylar olmuş gibiydi. Belki de bir yıl. Neredeyse kesin gibi gelen bir zaman dilimi.

Görüşüm daha da odaklandığında, bana bakan bir yüz gördüm. İlk başta Dylan olduğunu düşündüm.

İki saniye önce onu gördüğüm için o olmasını bekliyordum.

Bana beni sevdiğini söylemişti ve ...

Birden her şey geldi.

Yaptığımız konuşma.

Vedalaşma.

Ama şu anda baktığım kişi Dylan değildi. Smith'ti.

Yüzündeki endişeyi hafifletmek umuduyla sol elime yapışan parmaklarını sıktım. "Ben iyiyim."

Boğazım yandı.

Sesim kısıktı.

"Doktor da öyle dedi." Bana yaklaştı. Sadece eli bana dokunuyor olsa da vücudunun sıcaklığını neredeyse hissedebiliyordum.

"Seni bu gece tutacaklar. Hayati değerleriniz normal seyrettiği sürece sabah taburcu edileceksiniz."

Ne dediğini anlamam bir dakika sürdü.

"Doktor mu?" diye sordum.

Onun arkasından baktım ve odayı, önlüğü, yanımdaki makineleri, elimdeki serumu gördüm.

Hastanedeydim.

Ama neden?

Panik başladığında kan basıncımın yükseldiğini hissettim.

Rose yatağa doğru yürüyordu, yüzünde Smith'in takındığı ifadenin aynısı vardı. Sağ elimi tuttu ve "Hatırlıyor musun?" dedi.

Onun yüzüne bakarken, yaşadığım son anıya geri dönmeye çalıştım. Duş almış ve Smith'in evine gitmek için giyinmiştim.

Rose bana yağmur yağacağını söyleyen bir mesaj göndermişti. n kapıdan çıktım ve merdivenlerde durdum. Ondan sonra tek bir ayrıntı bile hatırlayamadım.

"Hayır," diye itiraf ettim, "hatırlamıyorum."

"şu anda bu konuda konuşmamıza gerek yok," dedi Smith. "Seni daha yeni geri aldık. Kendini iyi hissettiğinden emin olmalıyız ve sonra, kendini iyi hissettiğinde, bu gece olan her şeyi tartışabiliriz."

Onları korkutmuştum.

Bunu bana bakışlarından anlayabiliyordum. Gerçek şu ki, kendimi korkuttuğum günler oldu. Gelen her fırtına.

Kulaklarımı dolduran her *craaack*.

"Beni bulduğunda neredeydim?" diye sordum.

Çünkü biri beni bulmuş olmalıydı.

Hastaneye bu şekilde gelmiştim.

Smith, "Alix, şu anda bunun için endişelenmene gerek yok," dedi.

"Evet, var!" Bağırdım. "Bilmek zorundayım."

Rose, "Seni Dylan'ın mezarının önünde bulduk," dedi.

Her kelime göğsüme girdikçe kalbimin etrafını sarıyordu.

"Bilincin yerinde değildi."

Ve sonra kalbim durmuş gibi hissettim.

Sesi bana sahnenin çirkin olduğunu söyledi.

Gözlerindeki dehşet bana onu korkutmaktan fazlasını yaptığını söylüyordu. "nce benim evime mi gittin?" diye sordum.

Cevabı biliyordum.
Bunu duymaya ihtiyacım vardı.
Smith başıyla onayladığında kusmak istedim.
Bu yataktan sürünerek kalkıp banyoya gitmek ve bir daha asla çıkmamak istedim.
Çılgılık atmak istedim, elimi ağzıma götürerek çılgılığımı bastırdım.
Parmaklarım gözyaşlarımı durdurmadı.
Avucumun arkasına damladılar. Her şeyi bulanıklaştırdılar.
Sonunda Rose'a baktım ve parmaklarımı çekerek, "Bunu senden saklıyordum," diye itiraf ettim.
Her hece göğsüme saplandı.
Nefes alış verişimin daha da zorlaşmasına neden oldular.
İki elini de benimkilere doladı. "Evinize girdiğimde bunu fark ettim."
"Özür dilerim Rose. Sana söylemediğim için çok üzgünüm." "Biliyorum, bebeğim."
Yavaş yavaş bakışlarım Smith'e kaydı. Ona "Gerçeği görmene izin veremezdim" demek de bir o kadar acı veriyordu. İkisi de araya girmeden ekledim: "Yardıma ihtiyacım olduğunu biliyorum. Bunu daha fazla yapamam. Hayatımı kontrol ediyor ve bu benden çok daha büyük bir şey."
Bunu bir süredir biliyordum. Sadece hazır değildim.
Hastanede uyandıklarında yüzlerine bakmak bunu değiştirmişti.
Smith bunu da değiştirmişti.
Dylan'ın gitmesine izin vermezsem ona şeyimi biliyordum.
"Oh, Tanrı'ya şükür," diye inledi Rose rahatlayarak. "Bunu söylemeni ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin."
Duygularını benden hiç saklamamıştı. Şimdi başlamasını istemedim.
"Onu ilk kaybettiğimde yardım almalıydım," dedim onlara.
"değil," dedi Rose. "Bunu istemenin neden bu kadar uzun sürdüğünü anlayabiliyorum."
"Bununla yüzleşmeye hazır değildim ama artık hazırım" diye itiraf ederken sesim çok yumuşaktı.
"Seninle o kadar gurur duyuyorum ki, içim acıyor ve seni çok seviyorum." Ayağa kalktı ve eğilip alnımdan öptü. Sonra Smith'e döndü.

"Gidip bize kahve alacağım ve bu ıslak kıyafetlerden kurtulabilmemiz için önlük bulmaya çalışacağım" dedi.

Smith, dikkati bana dönmeden önce ona teşekkür etti.

İşte o zaman sırlısıklam olduğunu fark ettim - kot pantolonu, ceketi, hatta saçlarının uçları bile.

Bunun benim yüzümden olduğuna dair bir his vardı içimde. Yağmurda dışarı çıkmıştı.

Fırtınayı görmüştü.

Bu sırlara tanık olmasından utanıyordum.

Ve artık bu sırları taşımak zorunda olmadığımı için rahatlamıştım. Ama şimdi, beni terk edeceğinden endişeleniyordum.

Onun sevemeyeceği kadar hasarlı olduğumu.

Bu düşünce kalbimi dağladı.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim," dedim gözyaşlarım akmaya devam ederken.

Yüzüme doğru uzandı, parmaklarıyla yanaklarımdaki ıslaklığı usulca sildi.

"Güvendesin. İyi olacaksın. Önemli olan tek şey bu."

Bir nefes aldım ve hava boğazımda düğümlendi. Burnum akıyordu. Dudaklarım o kadar titriyordu ki bir daha asla kıpırdamayacaklarından emindim. "Sana söyleyemedim, Smith. Kimseye söyleyemezdim."

"Gerekçelendirmek zorunda değilsin."

"Bir açıklamayı hak ediyorsun ve ben de sana bir açıklama yapacağım." Olmayan nişan yüzüğümü çevirdim ve nefesimi sakinleştirmeye çalıştım. Smith'in yakışıklı yüzüne bakarken, tarif edilemez bir şeyi açıklamanın bir yolunu bulmaya çalıştım. "Dylan'ı bulduğumda ona yardım edemedim. Kollarımda ölmüştü ve ben kendimi kaybettim ve..." Yutkunmak için durdum, hala ağladığım için tükürük ağzımda çok kalınlaşmıştı. "Dylan'ı yakınımda tutmak, eşyalarını evimde saklamak, sanki bomba hiç patlamamış, her şey her zaman olduğu gibi aynımış gibi kendimi biraz olsun normal hissetmemi sağladı." İçime çektiğim hava ciğerlerimi yaktı. "Yaşamıyordum. Bunu artık biliyorum. Aslında, zar zor hayatta kalıyordum. Sonra seninle tanıştım ve kendimi ikiye böldüm; bir parçam hala geçmişteydi, diğer parçam ise seninle şimdiki zamandaydı."

Eli yanağımı kavradı. "Sonunda fırtınanı gördüğümde, hepinizi alacağımı biliyordum. Bu sonsuza kadar sürse bile bekleyecektim."

"Bana karşı çok iyisin."

Bunu en son beni Tahoe Gölü'ne götürmek istediğinde söylemişim.
Ciddiydim.

Şimdi daha da ciddiylim.

Ayak parmaklarımın battaniyeye yapıştığı yatağın ucuna baktım. Çok ağrıyorlardı ve nedenini bilmiyordum. Ama bana Smith'in bir zamanlar bana sorduğu bir soruyu hatırlattılar. Şimdi ona sormam gereken bir soruydu bu çünkü gerçekten de cevabını bilmiyordum. "Kaçmak istemiyor musun?"

Parmaklarımı ağzına ve öptü. Dylan da birkaç dakika önce aynı şeyi yapmıştı. Bu düşüncenin kalbimi sıkıştırması gerektiğini biliyordum.

Ama öyle değildi.

"Hayır, kaçmak istemiyorum," dedi. "Sana doğru olmadığı sürece, o zaman cevabım evet olur."

ELLİ ALTI
SMITH
MEVCUT GÜN

Alix'in evinin oturma odasında oturmuş, etrafımdaki boşluğa bakıyordum. Burada hiç mobilya yoktu ve duvarlarda da hiçbir şey asılı değildi. Mülk emanete geçtikten sonra, Alix tüm mobilyaları Boston'daki birkaç farklı ayık yaşam evine bağışlamıştı. Bu yerlerden biri de Joe'nun rehabilitasyonunu tamamladıktan sonra kaldığı yeri.

Kapanış yarın yapılacaktı ve Alix son bir kez daha uğramak istedi.

Veda etmek istedi.

Rose ve ben onunla burada tanışmıştık.

Rose şampanya ve üç kadeh getirmişti ve mutfakta bizi bekliyordu.

Yakın zamanda anları öğrenmiştim. Bu da onlardan biriydi.

Ve bunu kutlayacaktık.

Alix merdivenlerden inerken yüzünde bir gülümseme vardı.

Geçmişte gördüğüm sırtışlardan farklıydı.

Hamdı.

Bu, birinin diğer tarafa ulaştığında ve üstesinden geldiği şeye gülümseyebildiğinde verdiği bakıştı.

Herkes savaşmadı.

Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini herkes bilemezdi. Alix biliyordu.

En büyük savaşlardan biri için mücadeleye başlamıştı. Ve lanet olasıca kavga ediyordu. Boston gibi.

Çünkü o kız Boston Strong'tu.

Bir terapisti vardı ve TSSB tedavisine dört aydır devam ediyordu.

Doktorunun yardımıyla aldığı ilk büyük kararlardan biri Dylan'la paylaştığı şehir evini satmak oldu. Tapuda onun adı vardı, yani evle ilgili ne isterse yapabiliirdi. İki gün içinde tam fiyatlı bir teklif almıştı.

Hemen buradan sadece birkaç sokak ötede kiralık bir yer bulmuştu. Tek yatak odalı bir daireydi, evinin dörtte biri büyüklüğündeydi.

Onun için mükemmeldi.

Bir gün benimle yaşayacaktı ama bunun için doğru zaman değildi.

Hâlâ güçleniyordu.

Hâlâ gerçekte kim olduğunu öğreniyordu.

Ve onun dönüşmekte olduğu kişiye daha fazla aşık .

Oturma odasında bana katılırken "Merhaba," dedi ve elini benimkiyle birleştirdi.

"İyi misin?"

Başını salladı. "Buraya dönmek acı veriyor ama iyiyim." Tavana ve kısaca odanın etrafına baktı. "Hayatıma devam ettiğim için mutluyum."

Rose arka planda, "Sizi bilmem ama benim bir kokteyle ihtiyacım var," diye sızlandı.

Alix ve ben güldük ve Rose'u mutfığa takip ettik, orada üç bardağa şampanya doldurdu ve her birimize birer tane verdi.

"Anlara," dedi Rose kendininkini havaya kaldırarak.

"Anlara," diye tekrarladı Alix.

Kadehini Rose'unkiyle tokuşturmasını izledim.

Ağzından çıkan kaygısız sesi dinledim.

Uzanıp onu öptüğümde dudaklarında şampanyanın tadını aldım.

Elini yüzüme koydu ve dudaklarına dolu dolu bir gülümseme yayıldı.

Söylemedi.

Yapmak zorunda

değildi.

Bunu onun

gözlerinde gördüm.

Benimki de aynen ona söyledi.

EPILOG

ALIX - BİR YIL SONRA

Vedalaşmanın sonsuza dek süreceğini **sanıyordum**.

Bu sözler bir kez söylendiğinde geri dönüşü olmadığını düşünmüştüm.

Ama Dylan bana bunun doğru olmadığını öğretmişti.

Çünkü bunu bana hastanede söylemiş olsa da, o hâlâ hayatımın bir parçasıydı.

Tek fark, o artık sadece bir anıydı. Ve bende onlardan çok vardı.

Ölümünden sonra Bar Harbor'a veda etmiştim. Artık oraya karşı bir bağ hissetmiyordum. Evimizin içine adım atmayı aklım almıyordu.

Ben de onu satışa çıkardım.

Neyse ki hiç satılmadı ve bende karar verdim.

Maine'e gitmek için yola çıkmam uzun zaman almıştı. Anahtarları elime almadan önce. Kapıdan içeri girmeden önce.

Tekrar sevebileceğim bir yer olduğunu hissetmeden önce. Ama oraya varmışım.

Dylan'la paylaştığım bir ev olmasına rağmen, onun istediği gibi değildi.

Bu yüzden benimmiş gibi hissettim.

Kuzeye yaptığım birkaç geziden sonra nihayet Cadillac Dağı'na tırmanmaya cesaret edebilmişim.

Biraz fiziksel antrenman gerekiyordu. Vücudum bir süredir bu kadar sert bir şey denememişti.

Ama Boston Maratonu'nda koşmaya hak kazandığım için zaten bu moddaydım.

Ve bitiş çizgisini geçmişim.

Sonunda benim için tezahürat yapan en gürültülü bazıları otuz üç numaralı motordan ve on beş numaralı merdivenden gelenlerdi. Boylston Caddesi'ndeki itfaiye binası. Bombalamadan önce çalıştığım yer.

Ve şimdi çalıştığım yer.

Maine'e gelmek için istasyondan birkaç gün izin almıştım ve bu benim buradaki üçüncü sabahımdı. Dağa tırmanmaya başlamak için saat üçü biraz geçe kalkmıştım.

Dylan'ın evlenme teklif ettiği kayanın üzerine oturmak yerine zirvenin diğer tarafına gittim. Kenara yakın durdum ve aşağıya, yüksekliğe baktım. Sonra suya baktım ve Maine havasını içime çektim.

Burayı kaçırmışım.

Ve Dylan'ı özledim.

Her zaman

yapardım.

Ama sefalet bir zamanlar olduğu gibi bana sahip değildi.

Bunlar sadece onunla ilgili düşüncelerimdi. Onları kabul ederdim ve sonra yoluma devam edebilirdim.

Yine de buraya her çıktığımda, şu anda olduğu gibi gün doğumuna baktığımda, güneşte onun yüzünü gördüğüme yemin edebilirim.

Beni gülümsetti.

Ama sırtımamın tek nedeni bu değildi.

Smith'in elleri belimi sarıyor ve dudaklarını boynumun kenarına bastırıyordu.

Hâlâ çok nazik ve aynı zamanda çok seksiydi.

"Güneşli bir gün olacak," diye fısıldadı kulağıma.

Bunun için çok minnettardım.

Belki bir gün yağmuru sevecektim ama hâlâ fırtınayla nasıl başa çıkacağımı öğreniyordum.

YAZARIN NOTU

Bu kitap fikri Şubat 2017'de aklıma geldi. En iyi arkadaşım dediğim, benim için her şey demek olan büyükannemi yeni kaybetmiştim. Nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Nasıl yas tutacağımı bilmiyordum. Artık içinde onun olmadığı bir dünyada nasıl var olacağımı bilmiyordum.

Bildiğim tek şey onu ne kadar çok özlediğim ve onunla bir an daha geçirmek istediğimdi.

Vefatından birkaç gece sonra yazmaya başladım, ama bir kitap değil. Yazdığım kelimeler benim içindi. Parmaklarımın tuşlara dokunması beni normal hissettiren tek şeydi. O gece ruhumu boşalttım. Hissettiğim her duygudan arındım. Ve beni rahatsız eden soruları cevapladım. Bana sadece birkaç dakika daha verilse, neye benzerdi? Nasıl hissederdim? İhtiyacım olan kapanışı yapabilir miydim?

Küller Düştüğünde doğdu.

Bu romanı duygusal olarak ele alabilmem on yedi ayımı aldı ama o gece yazdığım her bir kelime az önce okuduğunuz kitapta yer alıyor.

Bu hikâye bana ihtiyacım olan anı verdi. Büyükannemle fazladan zaman geçirmemi sağladı. Yas tutmamı sağladı. Bana nasıl başa çıkacağımı öğretti. Ve iyileşmeme yardımcı oldu.

Büyükannem Boston'luydu - henüz birkaç aylıkken ziyaret etmeye başladığım bir şehirdi - ve üniversiteden mezun olduğumda oraya evim diyebildim. Back Bay'de yaşadım. Bu kitapta adı geçen her yeri ziyaret ettim.

Şu anda orada yaşamıyor olsam da Boston benim tarihimin çok büyük bir parçası. Ve büyükannemin doğum yeri olduğu için, bu hikaye için doğru zemin olduğunu hissettim.

Tüm bu yolculuk boyunca öğrendiğim tek şey, trajedinin herkesi farklı şekilde etkilediğidir. Hiçbir deneyim birbirine benzemez. Acı acıdır ve zayıflatıcı olabilir.

Lütfen yardım istemekten asla korkmayın. Bunu tek başınıza yapmak zorunda değilsiniz.
Boston Strong.

XO,
Marni

[Gaziler Kriz Hattı](#) : (800) 273-TALK
[Amerika TSSB Vakfı](#) : (877) 717-PTSD [Ulusal](#)
[İntiharı Önleme Yaşam Hattı](#) : (800) 273-8255

TEŞEKKÜRLER

Jovana Shirley, bana uymak için tüm programını değiştirdiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Her zaman yanımdasın, işlerin yürümesi için elinden geleni yapmaya her zaman hazırsın. Bunu her seferinde ve her kitabın sonunda söylüyorum, bu ifade daha doğru olamazdı - bunu senden başka kimseyle yapmak istemezdim. Seni seviyorum.

Nina Grinstead, seni her şeyden çok seviyorum. Sen en harika reklamcı ve arkadaşsın ve bu yolculukta benimle birlikte olduğun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır.

Judy Zweifel, her zaman olduğu gibi, birlikte çalışmak için bu kadar harika olduğunuz ve kelimelerime bu kadar iyi baktığınız için teşekkür ederim. <3

Kaitie Reister, seni çok seviyorum kızım. Sen benim en büyük amigomsun ve harika bir arkadaşsın. Kendin olduğun için teşekkür ederim. XO

Letitia, bu kitap için hayal edebileceğimden çok daha iyi bir yüz yarattığın için teşekkür ederim.

Crystal Radaker, benim karanlık ruhlu kardeşim, bu neredeyse bizi öldürüyordu. Ama sonuna geldik ve bunu başarmamın sebebi sensin. Bu kitaba inandın, bana inandın ve en iyisi olması için savaştın. Kitaplarım için yaptığın her şey ve benim için en inanılmaz arkadaş olduğun için sonsuza dek minnettarım. Seni çok seviyorum.

Kimmi Street, bu yolculukta birlikte olmamızı seviyorum. Sen benim hiç sahip olmadığım kız kardeşim ve her zaman istediğim en iyi arkadaşsımsın. Bizi seviyorum. Ben de seni seviyorum.

Nikki Terrill ve Andrea Lefkowitz, siz ikiniz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum. Desteğiniz, sevginiz, cesaretlendirmeniz, sanal şarabınız, hepsi

çok minnettarım. Bu kitabı yazdığım süre boyunca yanımdan hiç ayrılmadınız ve bunu asla unutmayacağım. İkinizi de seviyorum.

Ratula Roy, seni ölümüne seviyorum. Gönderdiğin her e-posta, her sesli not, her PM benim dünyam oluyor. Bunun bir parçası olduğun için teşekkür ederim.

Ricky, seksi kızım, sonuna kadar bu işin içindeyiz, bebeğim. Seni seviyorum.

Rachel Van Dyken, tüm yardımlarınız, tavsiyeleriniz ve cesaretlendirici sözleriniz için çok minnettarım. Teşekkür etmek asla yeterli olmayacak.

Melissa Mann, bu muhteşem alıntı için teşekkür ederim. Bu hikayenin çoğuna ilham verdi. Kullanmama izin verdiğin için çok minnettarım.

Gia Riley, beni her zaman güldürdüğün için teşekkür ederim. Tahmin edemeyeceğin kadar çok şey ifade ediyor. Chomp.

Chanpreet Singh, Hilary Suppes, Donna Cooksley Sanderson, Stacey Jacovina, Jesse James, Kayti McGee, Carol Nevarez, Julie Vaden, Elizabeth Kelley, Jennifer Porpora, Melissa Mann, Pat Mann, Katie Amanatidis, Katy Truscott, COPA hanımlarım ve her şeyden çok sevdiğim Sarasota kızları grubuma ekstra özel sevgiler. Hepinize çok minnettarım.

Anne ve baba, bana olan sarsılmaz inancınız ve sürekli teşvikiniz için teşekkürler. Bunun anlamını tahmin bile edemezsiniz.

Brian, kelimelerim bana verdiğin sevgiyi asla azaltamaz. Seni daha çok sevdiğimi söylediğimde bana güven.

Benim Midnighters'larım, siz çok destekleyici, sevgi dolu, motive edici bir grupsunuz. İlham kaynağı olduğunuz, ihtiyacım olduğunda elimi tuttuğunuz ve her zaman daha fazla kelime için yalvardığınız için teşekkürler. Hepinizi seviyorum.

Okuyan, inceleyen, paylaşan, tweet atan, Instagram'da paylaşan tüm blog yazarlarına - Teşekkür ederiz, teşekkür ederiz, teşekkür ederiz. Yazar topluluğumuz için çok şey yapıyorsunuz ve biz de size minnettarız.

Okurlarıma... Her birinize ayrı ayrı değer veriyorum. Kitaplarıma gösterdiğiniz sevgi, bana ulaşmak için zaman ayırdığınız, tutkunuz ve coşkunuz için çok minnettarım. Sizi seviyorum, seviyorum, seviyorum.

Son olarak, Boston şehrine teşekkür etmek istiyorum. Pek çok kitabım için ilham kaynağı oldunuz. Enerjiniz, ruhunuz ve karizmanız dünyadaki başka hiçbir yere benzemiyor. Boston Güçlü. Her zaman.

SPOILER GRUBU

Küller Düşerken hakkında sohbet etmek isterseniz, spoiler grubuna katılmak için [BURAYA](#) tıklayın.

HABER BÜLTENİ

Özel hediyelere hak kazanmak, yeni çıkanlardan, satışlardan haberdar olmak ve son çalışmalarımın ücretsiz alıntılar okumak ister misiniz? O zaman bültenime kaydolun. Size spam yapmayacağıma söz veriyorum. Kaydolmak için [BURAYA](#) tıklayın.

MARNI'NIN MIDNIGHTERS'I

Okurlarımla tanışmak yazar olmanın en sevdiğim yanlarından biri. Özel Facebook grubum Marni's Midnighters'da buharlı kitaplar, seksi ve tabu oyuncaklar ve şehvetli kitap erkek arkadaşları hakkında sohbet ediyoruz. Ekip üyeleri ayrıca özel hediyelere hak kazanıyor ve şu anda üzerinde çalıştığım projelere ilk bakanlar oluyor. Marni'nin Midnighters'ına katılmak için [BURAYA](#) tıklayın.

YAZAR HAKKINDA

Çok satan yazar Marni Mann ortaokuldan beri yazar olacağını biliyordu. yaşındaki diğer kızlar genç pop yıldızları hakkında hayaller kurarken, Marni ilk romanını kaleme almanın hayalini kuruyordu. Karanlığa, gizeme, tutkuya ve insani duygulara olan sevgisini bir araya getiren seksi, iç gıcıklayıcı hikâyeler yazıyor. Kalbi New England'lı olan Marni, şimdi kocası ve iki köpeğiyle birlikte Sarasota, Florida'da yaşıyor. Dizüstü bilgisayarına gömülüp bir sonraki romanı üzerinde çalışmadığı zamanlarda çikolata arıyor, şarabını yudumluyor, seyahat ediyor ya da muhteşem kitaplar okuyor.

*İletişime geçmek ister misiniz? Marni'yi ziyaret
edin ... www.marnismann.com
MarniMannBooks@gmail.com*



AYRICA MARNI MANN TARAFINDAN

TEK BAŞINA ROMANLAR

[The Unblocked Collection \(Erotik
Romantik\)](#) [Wild Aces \(Erotik
Romantik\)](#) [Prisoned \(Karanlık Erotik
Gerilim\)](#)

THE AGENCY STAND-ALONE SERİSİ-Erotik Romantik

[İmzalandı](#)
[Onaylandı](#)
[Yapıldı](#)
[Sözleşme](#)
[Anlaşıldı](#)

GÖLGELER SERİSİ-Erotik Romantizm [Baştan](#)

[Çıkarıcı Gölgele-Birinci Kitap](#)
[Baştan Çıkarıcı Gizlilik-İkinci Kitap](#)

HAPSEDİLMİŞ DÖNÜŞÜM DÜETİ-Karanlık Erotik Gerilim

[Hayvan-Birinci Kitap](#)
[Canavar-Kitap İki](#)

BAR HARBOR SERİSİ-Yeni Yetişkin

[Pulled Beneath-Birinci Kitap](#)
[Pulled Within-İkinci Kitap](#)

[ANI Anılar Masal Değildir-Birinci Kitap](#)SERİSİ-Koyu Ana

Akım Kurgu

[Bir Anıdan Yaralar-İkinci Kitap](#)

GIA RILEY İLE ORTAK YAZILAN ROMANLAR

[Aşık \(Erotik Romantik\)](#)
[Boğulma Çağdaş Romantik\)](#)

ANILAR PERİ MASALI DEĞİLDİR'E ÖN BAKIŞ

BİRİNCİ BÖLÜM

ERIC, eski püskü 89 model Toyota Corolla'sının direksiyonuna oturdu. Koltuğu direksiyona o kadar yakındı ki dizleri gösterge paneline çarpıyor ve dikiz aynasından dışarıyı göremiyordu. Bir kez olsun bacak boşluğu olmadığından ya da koltuğunun arkasında kocaman bir giysi kutusu olduğu için sırtının öne doğru çöktüğünden şikâyet etmemişti. Dudakları sürekli sırtıyordu ve gözleri geniş bir şekilde öndeki arabanın arka lambalarına yapışmıştı.

New Hampshire ve Massachusetts arasındaki sınıra ulaşmamız dört saatten az sürmesi gerekirken neredeyse altı saatimizi almıştı. Eric, akü reklamlarındaki gibi ölmediği için Corolla adını verdiği Tavşan'ın altmışta bittiğini söyledi. Ben de fazla kiloların Tavşan için sağlıklı olduğunu düşünmüyordum. Zavallı şeyin sesini duyabiliyordum.

Eric tüm yatak odasını boşaltmış ve her şeyi arka koltuğa ve bagaja doldurmuştu. Bir yığın giysinin üzerinde sallanan abajur başıma çarpıp duruyor, televizyonun köşesi dirseğime sürtünüyordu. Ama ben de şikayet etmedim.

Eşyalarımı toplamak için o kadar düşünmemiştim. Dolabımdan birkaç pantolon ve yerde duran kirli gömlekleri aldım. Banyodan birkaç tuvalet malzemesi aşırıdım ve hepsini iki sırt çantasına tıktırdım. Bir gece önce aldığım bir ons otu çantama koydum ve yanıma aldığım tek şey buydu.

Kimse Bangor'dan ayrılmadı; biz oraya Delik derdik. Orada sizi içine çeken ve prangalara vuran bir şey vardı. Eğer üniversite için gittiyseniz, bir daha asla geri dönmezsiniz. Eğer Eric ve benim gibi eyalette kaldıysanız, Bangor'da yaşamışsınız demektir. Ne kadar para biriktirmeye çalışırsanız çalışın

ya da yaptığınız planlar, yıllar sonra kendinizi lisede tanıştığınız biriyle evli, çocuklu, Labradorlu ve Cape Cod'da bir evde bulmanıza neden oluyordu. Ve artık gitmek için çok geçti. Gençken kaçmak zorundaydınız. Tek yol buydu.

İki hafta önce, Eric ve ben onun arabasında oturuyorduk. Gece geç bir saatti ve aramızda bir kâse dolaştırıyorduk. Oto tamirhanesindeki çıkmaz işinden, hiç parası olmadığından ve ailesinin ondan kira isteme cüretinden bahsediyordu. Benim tavsiyem hep aynı olmuştu. Ona üniversiteye geri dönmesini söyledim. En başta okulu hiç bırakmamalıydı.

Ama o gece benim tavsiyem farklıydı.

Bir ay önce, ikinci sınıfın bahar döneminin yarısında Maine Üniversitesi'nden ayrılmıştım. Kampüsteki kafedeki işimden de ayrılmıştım. O zamandan beri ailemin kanepesinde oturup bütün gün televizyon izlemek dışında pek bir şey yapmamıştım. Bir değişikliğe hazırdım.

Üçüncü kâsedan ve birkaç kadeh naneli boktan sonra dedim ki, "Buradan bu kadar nefret ediyorsan taşın o zaman. Ben de seninle geleceğim."

Bir dakika sessiz oturdu, sonra cüzdanını çıkardı ve kolçağın üzerine kırk dolar attı.

Otumuz bitmek üzereydi ve satın alma sırası ondaydı.

"Hadi gidelim," dedi.

Arabayı kullanan oydu, bu yüzden arabayı çalıştırması için ona baktım. "Ciddiyim, hadi buradan siktir olup gidelim," dedi.

Sonra o kadar hızlı konuşmaya başladı ki sanki radyodaki Jay-Z şarkısına rap yapıyormuş gibiydi. Tek kelime bile edemedim. Doğu kıyısında bir şehir seçecek ve bize kiralamak için ucuz bir daire bulacaktı. İşten ayrıldığını bildirecek ve bir sonraki maaş çekini biriktirecekti, iki hafta içinde de çıkmış olacaktık.

Ertesi sabah elinde kahve ve simitle evime geldi ve yatağında kahvaltı ettik. Sessizdi ve simidini çok yavaş yedi.

Eric'i çok iyi tanıyordum. Anaokulundan beri en iyi arkadaşlık ve hatta dördüncü sınıfta bir hafta çıkmıştık.

Yorganımı kurcalamaya ve huzursuz davranmaya başladığında, daha fazla para biriktirene kadar gidemeyeceğimizi söylemeye hazırlandığını anladım.

Çok yanılmışım.

Ceketinin altına bir sürü kâğıt saklamıştı. Bütün gece uyumamış, yaşanacak farklı yerleri ve kiralanacak daireleri araştırmıştı. Bana sürpriz yapmak istemişti. Ve yaptı da.

Boston'a, Çin Mahallesi'nde bir stüdyo daireye taşınıyorduk ve benden tek istediği depozitonun yarısı ve evet dememdi. İkisini de verdim.

Dairemizin neye benzediğini bilmiyordum. Daha önce Çin Mahallesi'ne hiç gitmemiştim ve umurumda da değildi. Tobin Köprüsü'ne yaklaşıyorduk ve ailemin yanına taşındığımdan beri ilk kez kendimi özgür hissediyordum.

Köprünün başında ellerim kapıdaki destek çubuğunu kavradı. Eric'in elleri on ve ikideydi, parmak eklemleri bembeyazdı. Sanki bir arabaya bağlanmış, bir roller coaster'ın zirvesine doğru gidiyorduk. Boston'un silueti önümüzdeydi ve tüm o yüksek binaların ortasında bir yerde evimiz diyeceğimiz yer vardı.

Eric müziğin üzerine bağırdı, "Nicole! Buradayız!"

Dört cam da açıktı ve başımı koltuğun arkasına yasladım. Gözlerim kapalıydı. Rüzgâr arabanın içinde hızla ilerliyor, arabayı duman ve Mystic Nehri'nden gelen balık kokusuyla dolduruyordu.

Bir elbise askısı kulağımın kenarını gıdıklıyor ve her tümsekten geçişimizde at kuyruğumdan tutamlar koparıyordu. Metal soğuktu ve saçıma dokunduğunda bana annemin çocukken beni yatırırken saçlarımı yüzümden çekip kulağımın arkasına sıkıştıran serin ellerini hatırlatıyordu.

Ellerim barı bıraktı ve kollarımı havaya kaldırarak parmaklarımın arasında esen rüzgârı hissettim. "Evet, öyle yaptık," dedim.

*Okumaya devam etmek isterseniz, Anılar Masal Değildir'i satın almak için
BURAYA_ .tıklayın*

UNBLOCKED KOLEKSİYONUNA ÖN BAKIŞ

BİRİNCİ BÖLÜM

Sırtım yataktan kalkarken ağzı göbeğimin derisini okşadı. Tırnaklarım yatağa saplandı; dudaklarımdan uzun, kesik bir inilti kaçtı. Öpücükleri hızla yalamaya dönüştü. Dilinin ucu yukarı doğru hareket ederken bir noktaya dönüşüyor, meme uçlarıma kadar ilerliyor ve aşağı doğru hareket ederken kıvrımlarımda durakladığı yerde düzleşiyordu. Bacaklarım açılmış, o sivri ıslaklığın klitorisime çarpmasını bekliyordu.

Üzerimde havadan başka bir şey yoktu. Onun nefesi. Zonklamanın daha da hızlı atmasını tetikleyen nefesler.

"Lütfen," diye yalvardım. "Lütfen beni boşalt." Bir alay. İşte bu buydu.

Bir erkeğin dilini bu kadar derinden arzuladığım bir zamanı hatırlayamıyordum. Ona sadece sözlerimle yalvarmadım, ellerimle de yüzünü daha da yaklaştırdım. Başımın arkasını yatağa gömerken yumuşak saçlarını taradım ve sonunda bana ihtiyacım olan baskıyı yaptığında içimde oluşacak hissi bekledim.

Nefes alıp vermeye devam etti, elleri göğüs uçlarıma giderken ağzı seksimin üzerinde geziniyordu. Şiddetli bir yoğunlukla sıktı. Zevkin dalgalanmasıyla midem ürperdi.

"Lütfen," diye tekrarlardım. "Diline ihtiyacım var."

"Eğer sana dilimi verirsem..." Sesi beni ürküttü. O ana kadar konuştuğunu duymamıştım. Şimdi düşününce yüzünü de görmemiştim. "Telefonuna cevap veremeyecek kadar yüksek sesle inliyor olacaksın."

Sırtımı dikleştirdim ve açılmış bacaklarımla bükülmüş dizlerimin arasına baktım. Gecenin karanlığı yüzünün yarısına gölge düşürmüştü.

Ayrılmış dudakları ve geniş dili dışında her şeyi. Her ikisi de öne daldı ve kıvrımlarımın içini izledi, ortasından geçti ve yavaşça emdi.

"Telefonumun canı cehenneme," diye homurdandım.

Yala, em...nefes al. Yala, em... nefes al.

Kalçalarım onun düzenine, ritmine boyun eğdi. Yarattığı ıslaklık kendi uyarılmışlığımla karıştı ve kalçalarımın aşağıya, çarşafın üzerine damlamaya başladı. Uyguladığı baskı beni orgazm edecek kadar güçlü değildi. Nazikti, çok nazikti. Şimdiye kadar sahip olduğum tek şey buydu... Şimdi daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Daha sert," dedim. Sözcük ağzımdan çıkar çıkmaz bana dokunmayı kesti. Onu geri ve daha da yakınımda istedim. Saçlarına uzandım ama hiçbir şey yoktu. Beni o kadar nazikçe okşayan dili ve meme uçlarımı sıkan parmakları gitmişti. Onun olduğu boşluğu karanlık doldurmuştu.

"da ne..." Zil sesini duyduğumda sesim kesildi. Telefonuna cevap veremeyecek kadar yüksek sesle inliyor olacaksın.

Zil sesi bir sirendi, arka plandaki gürültüye karışmayacak bir sestiydi ve aramalarını asla kaçırmayayım diye babam için özellikle seçtiğim bir sestiydi.

Bu adam hangi cehenneme kaybolmuştu? Dili ve parmakları saniyeler içinde nasıl yok olabilirdi?

Doğrudum ve sırtımı yatak başlığına dayadım, bu hareket nefesimin kesilmesine neden oldu. Göz kapaklarım açıldı.

Gözlerim... daha önce açık değil miydi?

Gecenin bir yarısı beni memnun eden bu gizemli adama dair kanıt bulmak için odayı taradım. Görebildiğim kadarıyla hiçbir şey yerinde durmuyordu ve yerde kıyafet yoktu. Battaniyem ve çarşafım hâlâ yatağın üzerindeydi ve üzerimde pijamalarım vardı. Komodinime doğru döndüm ve ıslaklığı hissettim... pamuklu şortumun altında küçük bir nokta ve kalçalarımın arasında bir nemlilik. Parmaklarımı koklasaydım, kokumun her tarafa yayılacağını biliyordum.

Ve öyleydi.

O sadece bir rüyaydı.

Telefonumu kaldırdım ve boğazımı temizledim. "Aramak için biraz erken değil mi?"

"İş dünyası uyumaz, dolayısıyla ben de uyumam. Benim hakkımda bunu muhtemelen daha iyi biliyorsun." Hiçbir şey söylemedim. "Teknik olarak, çeyrek

Beşe kadar."

"O zaman bu acil bir durum olsa iyi olur."

"Nasıl istersen öyle de. Bir saat içinde ofiste ol, Frankie."

"Bekle..." Beynimin gerçekten çalışmaya başlaması için kafeine ve kaynar bir duşa -ve hâlâ cinsel organıma yapışmış olan ıslaklığın tamamen kurumasına- ihtiyacım vardı. Ben bunlara vakit bulamadan telefonu kapatacaktı, ben de kendimi dünün sıcak olaylarını anlatmaya zorladım. Hatırladığım kadarıyla ben ofisten ayrılmadan önce her şey halledilmişti. Yoksa neden arasın ki? Henüz hiçbir kredi kuruluşu açık olmadığından ve fonlar yalnızca bankacılık saatlerinde işleme alındığından, hesaplarımızdan herhangi birinde emanet açmak için çok erkendi. E-postalar bekleyebilirdi. Uluslararası müşterilerimizden biriyle bir toplantı olmalıydı. Amerika'ya yaptıkları seyahatler çok kısa sürdüğü için bizim saat dilimimize alışma zahmetine katlanmıyorlardı, bu yüzden bu alışılmadık bir durum değildi. Sadece bu kadar kısa sürede haber verilmesi beni şaşırtmıştı. "Kiminle randevunuz var? Giovanni'yle mi? Hamad'la mı?"

"İçeri girerken, neden bana sevdiğim sebzeli krem peynirli bir simit almıyorsun? Ve bir latte, ekstra sıcak, üstünde köpük ve gerçek şeker olsun, o yapay saçmalıklardan olmasın. Oh, ve Frankie, geç kalma."

Sorumu tekrarlamama ya da veda etmeme fırsat vermeden telefonu kapattı. Bunun bir önemi yoktu. Kırk beş dakika içinde simidi ve kahvesiyle birlikte tam da istediği gibi orada olacağımı biliyordu. Beni böyle davranmam için yetiştirmişti ve yakında şirketini bana devredecek olmasının nedenlerinden biri de buydu.

"Şu kâğıtlara bir bak," dedi babam, masasının ucundaki dosyayı göstererek. Biberli saçları her zamankinden daha uzundu, geriye taranmış ve spreylenemişti, neredeyse tacını çerçeveleyen bir kafa bandı gibiydi - son kaçamağından kalma bir öneri olduğundan şüpheleniyordum.

Simidini ve kahvesini önüne koydum ve sandalyelerden birine oturdum. Klasörü açtığımda ilk sayfanın en üstünde Block Development yazdığını gördüm; kelimeler, çağdaş logoya sıcaklık katan uzun, şık, dolambaçlı dallarla çevrelenmişti. Derek Block tüm mimari tasarımlarında ahşap ve doğal unsurları kullanmasıyla tanınıyordu. Çalışmalarını diğerlerinden şey, abartılı toprak unsurlarıydı. Logonun altında bir basın bülteni yer alıyordu

en son girişiminin altını çizdi: Back Bay'de yüz seksen bir birimi yenilediği bir apartman dönüşümü. Timber Towers olarak listelenen bu proje, yeraltı otoparkı da dahil olmak üzere bir dizi kolaylığa sahip özel, son teknoloji ürünü yeşil bir binaydı. Bu onun Boston'daki ilk projesiydi; daha önceki inşaatları New England'daki samimi sahil kasabalarında olmuştu. İnşaat bölümündeki bağlantılarım sayesinde, Block'un izin başvurularını yaptığı ve belediyenin de bunları kabul ettiği konusunda bir yıldan uzun bir süre önce bilgilendirilmiştim. Siteden sadece birkaç blok ötede oturuyordum ve ilerleyişini izliyordum.

"Eee?" dedi babam, dudağının kenarındaki krem peynir parçasını silerken.

"Araştırmalarım göre tam zamanlı bir temsilci çalıştırıyor ve tüm satışları kendi bünyesinde gerçekleştiriyor," diye cevap verdim. "Bu bir çıkmaz sokak."

"Araştırmanız doğru, ancak bu bina hariç."

Kağıtlar elimden düştü ve yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Menajer mi arıyor?"

"Herhangi bir menajer değil canım. Boston'daki en iyi menajeri istiyor... ve o da benim kızım oluyor."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Babam sert ve çoğu zaman acımasız bir iş adamıydı ve iltifatlarına nadiren rastlanırdı. Geldiğinde ise, onları el üstünde tutardım.

"Kesinlikle tek aday ben olamam. Bu iş için yarışan başkaları da olmalı?"

"Yine doğru." Aradığını bulana kadar birkaç sayfayı karıştırdı ve rakiplerimin isimlerini sıraladı. Block'un görüşmek için seçtiği temsilciler beni şaşırtmamıştı; hepsi işinin ehli kişilerdi - biri benden daha tecrübeliydi, diğeri ise müşterileriyle yatmasıyla tanınıyordu. Hiçbirinin arkasında kırk yıllık bir ajans olan Jordan International ya da şirketi sıfırdan kuran babam Garrett Jordan'ın akıl hocalığı ve bilgisi, yıllar içinde edindiğimiz bağlantılar ya da alıcı veri tabanımız yoktu. Bu şehirdeki itibarımız kusursuzdu ve Block bunların hepsini şüphesiz biliyordu.

"Toplantı ne zaman?"

"Saat yedide."

Çelik ve sarı altın Rolex'im hazırlanmak için biraz zamanım olduğunu gösteriyordu. Saat beş yaşındaydı; ilk büyük satışımı tamamladıktan sonra üniversiteden çıkar çıkmaz almıştım. Babam her zaman lüks gayrimenkulleri başarılı bir şekilde satabilmek için lüksü bizzat deneyimlemeniz gerektiğini söylerdi. Ajansımız taklitleri temsil etmiyordu ve müşterilerimiz de bunları satın almak istemiyordu.

"Hazırlanmaya gidiyorum," dedim.

Sessizce başını salladı, gözleri bilgisayar ekranına kaymıştı. Ofisinin kapısına ulaştığımda "Frankie," dedi.

Arkamı , çerçevesi kemerini kavradım. "Evet, baba?"

"Bunu indir."

Ben de onu taklit ederek başımı salladım.

Ofisimin ışıklarını açarak masamın arkasına oturdum ve bilgisayarımı açtım. Asistanım Brea'dan Blok Geliştirme hakkında daha fazla bilgi veren birkaç e-posta gelmişti. Ben ilk makaleyi okurken, o cep telefonumu aradı.

"On dakika içinde orada olacağım," dedi. Arka planda trafik sesi duyabiliyordum. Onu metroya doğru yürürken hayal ettim. "Gönderdiğim e-postaları aldın mı?"

"Şu anda hepsini okuyorum."

"Bulabildiğim tek şey Bay Block'un şirketiyle ilgili bilgilerdi ama şahsı hakkında hiçbir şey yoktu."

"Bulduğunuz şeyin mükemmel olacağından eminim." Duvardaki saat çaldı. Saat altı olmuştu. "Buraya gelmek için çok erken."

"Biraz daha araştırmak ve size bazı önemli konuşma noktaları bulup bulamayacağımı görmek istiyorum."

Kendini işine en çok adanmış asistanımdı. Gelmesinin nedenlerinden birinin bu olduğundan şüphem yoktu ama tek nedenin bu olmadığını biliyordum.

"Brea..."

"Merak etme. Ben iyiyim."

Pencereye doğru ilerledim, Faneuil Hall ve Hükümet Merkezi'ne baktım. Şehir bu saatte çok nazikti. "Sen mi?"

"Uyumakta zorlanıyorum, hepsi bu." Arka plandan korna sesleri geliyordu. "Senin de sesin pek dinlenmiş gibi gelmiyor."

"Daha erken. Hepsi bu kadar."

"Hayır... daha fazlası. Dur tahmin edeyim: rüyalar geri mi döndü?"

Döndüm ve buzlu camın beni için sırtımı pencereye dayadım. O rüyalardan bahsetmek bile beni terletmişti. "Sana onlardan bahsettiğime inanamıyorum."

"Kızım, senin de benim kadar pisliğin var." Şimdi sesi koşuyormuş gibi geliyordu ve muhtemelen topuklu ayakkabı giyyordu. "Yani eskisi kadar güçlü bir şekilde geri döndüler, anladığım kadarıyla?"

"Kesinlikle geri döndüler." Bir rüya olmasına ve yüzünü hiç göstermeyen bir adam olmasına rağmen, dili çok gerçek hissettirmişti. Çok gerçek. Pencereyi ittim ve masama doğru yürüdüm. "Eğer bu yolda ilerlemeye devam edersek, hiç ders çalışamayacağım."

Güldü. "Bir dakika içinde görüşürüz."

Telefonu kapatırken gülümsedim ve ekranımı dolduran makaleye göz attım. Ona sahip olduğum için gerçekten çok şanslıydım.

Okumaya devam etmek isterseniz, The Unblocked Collection'ı satın almak için BURAYA_ .tıklayın



Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.



z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru



[Resmi Telegram kanalı](#)



[Z-Erişim](#)



<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.